

KIZIL Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2000/28 • 5 Ağustos 2000 • 5 DM.

**İMF direktifli
KHK devrede!**

**Kamu emekçilerine
büyük saldırı dalgası!**

- ✓ İş güvencesi yokediliyor
- ✓ Sendika hakkı
ortadan kaldırılıyor
- ✓ Özelleştirmelere yol açılıyor

**Kamu
emekçilerine
kararname
saldırısı**

(sayfa 3)

**DİSK'in II. Genel Kurulu
Kendini
tekrar:
ve yokoluş**

(sayfa 6)

**Gençlik hareketi
ve partinin
güncel
sorumlulukları**

(sayfa 14-15)

**Metal işkolunda
yaklaşan TİS
süreci ve
sendikaların
durumu**

(sayfa 16-19)

**MGK'nın
Kıbrıs'a
müdahale planı
yürürlükte!**

(sayfa 26-27)

İÇİNDEKİLER

Kamu emekçilerine kararname saldırısı	
Saldırının asıl hedefi öncü devrimci kamu çalışanlarıdır	3
MGK komutasında	
İMF-TÜSİAD operasyonları	4
KESK bürokratları ve KHK	5
DİSK'in II. Genel Kurulu	
Kendini tekrar ve yokoluş	6-7
Konuşmalar ya da DİSK'in "D"si	8
TİS komitelerinde örgütlenelim!	9
Burjuvazi hayvanca sömürde sınır tanımıyor!	10
Sendika ağalarının sermaye için artan önemi	11
Öncü-devrimci kamu emekçilerinin sorumlulukları ...	12
Eğitim-Sen	
4. Olağan Kongresi üzerine	13
Gençlik hareketi ve partinin güncel sorumlulukları	14-15
Metal işkolunda yaklaşan TİS süreci ve sendikaların durumu (Orta)	16-19
Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu açıkamalarından	20
F tipi saldırısına karşı Aydın Girişimi hakkında Fikret Başkaya ile konuştuk .	21
Hücre karşıtı eylemler ve devrimci meşruiyet	22
Yeniden Galatasaray'dayız!	23
Komünistler ve zindan politikası!	24
Cezaevinden grevdeki EXSA işçilerine mektup	25
MGK'nın Kıbrıs'a müdahale planı yürürlükte!	26
Halkımız geleceğini eline almak istiyor	27
Komünist militanlardan parti programı üzerine	28-29
Okurlarımızla	
Kızıl Bayrak hakkında konuştuk	30
Mücadele Postası	31

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/28 • 5 Ağustos 2000

Fiyatı: 5 DM:

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

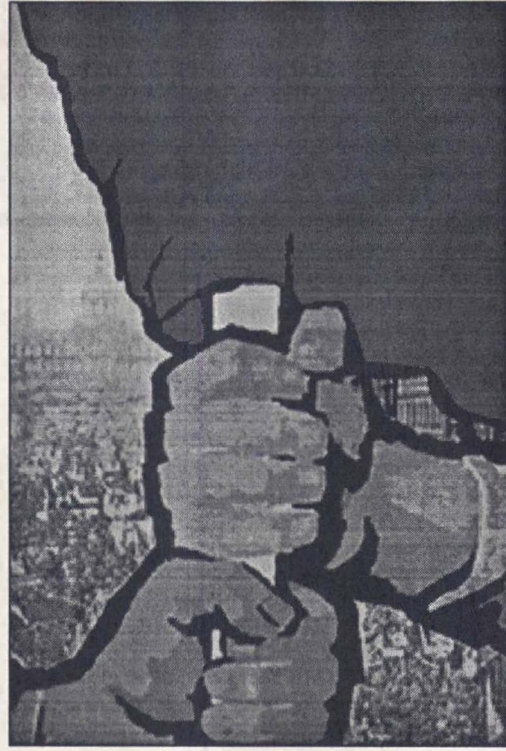
Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 638 28 83
e-mail: kb1@turk.netWeb: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan...

*Niğde temsilcimiz Zemin Demirel, geçirdiği bir "iş kazası" nedeniyle ağır yaralı olarak hastanede yatmaktadır. Haberi "yeni bir iş cinayeti" başlığıyla vermek zorunda kalmadığımız için sevinçli, ağır yaralı olduğu için üzüntülerimizle yoldaşımıza geçmiş olsun diyoruz. Çalışma koşulları ağırlaştığı oranda iş kazalarının ve cinayetlerinin de artacağı açıktır. Çalışma koşullarını iyileştirme mücadelesi, aynı zamanda yaşama hakkının savunulması mücadelesidir. Bu nedenle, sadece daha iyi bir yaşam için değil, ölmek için mücadeleyi yükseltmek zorunda olduğumuz açıktır...

*17 Ağustos büyük deprem yıkımının birinci yıldönümü yaklaştı. Hatırlanacağı gibi bu felaket sermaye düzeninin ve devletin, insana karşı ne denli duyarsızlaştığının, gaddarlaştığının, düşmanlaştığının aynası olmuştur. Yıkıntılar altında feryad eden 10 milyonlarca insana kendisi el uzatmadığı gibi, başkalarına da engel olmaya kalkmış, fırsattan istifade mezarda emeklilik yasasını çıkarmıştı. Sonrasında ise yurt içi ve dışından yağın yardımları iç etmeye, yani yetim hakkı yemeye başladılar. Yakınlarının ölümleriyle yıkılmış yaralı insanları en azından sokaktan kurtarmaya, karnını doyurmaya rahatça yetecek yardım paraları, yine sermayedarlara teşvik, batık bankalara kredi olarak hibe edildi. Gelinen noktada depremedelerin perişanlığı ilk

günleri aratmayacak düzeye çıkarıldı.

17 Ağustos doğanın değil, kapitalizmin getirdiği bir felaketti. Unutmayalım, unutturmayalım, hesap soralım...

*Hücre saldırısında yeni adım: Artık bebesinden dedesine tüm yurttaşların bir numarası olacak. İşçiye-memura üç kuruş zam yapacak parayı bulamayan sermaye devleti, tek kişilik hücrelerin yapımı için trilyonlar harcadığı yetmiyormuş gibi, tüm ülkeyi zindana çevirecek yeni "kimlik"lere yeni trilyonlar ayırmaya hazırlanıyor. 80 milyonu potansiyel suçlu ilan eden bu proje hayata

geçerse, kimlik kartlarımız cezaevi dosyalarına benzecek. Hepimiz, cebimizde parmak izlerimizle, her an gözetlenmekte olduğumuz hissiyle, dolaşacağız diyemiyorum, volta atacağız; evde, işte, sokakta.

Damgalanmaya, yaşamın hücreleştirilmesine, yani F tipine karşı çıkalım, izin vermeyelim. Mücadeleyi büyütmeye devam edelim...

*Geçen sayımızın (29 Temmuz 2000 tarih, 27 sayılı) 9. sayfasında yer alan "Sivri sözler var, somut adımlar yok" başlıklı, Birleşik Metal-İş temsilciler kuruluna ilişkin haber-yorum yazısında, toplantı tarihi bir dizgi hatası sonucu 10 Temmuz olarak verilmiştir. Doğrusu 10 Haziran'dır. Düzeltir, özür dileriz.

Çıktı! kitapçılarda!

"Bir iddiala bulunuyoruz, bir parti kurduk. Böylece ortaya tarihî önemde bir iddia koyduk. Parti, sınıfın siyasal temsili ve devrim hedefi demektir. İlk temel değerlendirmelerimizden başlayarak, devrimle aramızda parti dışında bir aşama tanımlamadık. Bizim için tüm sorunlar parti ve devrim davasının sorunlarıydı. Bizim için stratejik nüfekte olan bu iki hedeften birini, partimizin kuruluşunu gerçekleştirmekle kazandık. Önümüzde devrim hedefi var. Ama bu sadece kağıt üzerinde bir iddia olmayacaksa eğer, bilmemiz ve anlamamız gereken şudur ki, bu bir "cüret eylemi" değildir yalnızca. Bu aynı zamanda, bu mücadelenin güçlerinin partimizin saflarında ve bu ülkenin toplam devrimci birikimi içinde olduğunu bilebilmektir de..."

"Partiyi kazandık! Gerçekte geleceğimizi, gövdebeğimizi gibi korumamız gereken temel bir tarihsel aracı kazandık. Üzerine artık tereddütsüz öleceğimiz bir davayı kazandık! Artık tereddütsüz öleceğiz! Çünkü parti öncesindeki bütün birikim güvencesinden yoksundu. Parti inşa süreci hep bir biçimde amığımız adımların sallantılı olduğu, güvenceli olmadığı adımlardı. Şimdi tereddütsüz öleceğiz! Çünkü parti, her ne olursa olsun, bundan sonra bu birikimin yok edilemeyeceğinin maddi bir karşılığıdır.

"Partiyi kazandık! Önümüzde sınıfı partiyeye kazanma, parti ve sınıfa dayanarak devrim kazanma sorumluluğu var!"

Tuna (Ümit Altıntaş) yoldaşın
Kongre Kapanış Konuşması'ndan...

ISBN 975-7271-27-6

Fiyatı: 1 750 000 TL. (KDV dahil)

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Partinin adı ve amblemi

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Açılış ve kapanış konuşmaları

Partinin adı ve amblemi

EKSEN YAYINCILIK

Kamu emekçilerine kararname saldırısı...

Saldırının asıl hedefi öncü devrimci kamu çalışanlarıdır

Ecevit'in tartışmalı kanun hükmünde kararname (KHK) Cumhurbaşkanlığı köşkünde bekliyor. KHK tam bir yargısız infaz kararname. Daha yumuşak bir ifade ile, önce cezalandır sonra yargıla kararname. Başbakan KHK'nın öngördüğü uygulamaların yargı denetimine açık olduğunu söylüyor. Zaten bir adım sonrası da, yargı denetimine kapatmak olacak. Tıpkı YAŞ (Yüksek Askeri Şura) kararları gibi. Anayasa'da "devletin tüm uygulamalarının yargı denetimine açık" olduğu yazarken, bu KHK'nın faşist 12 Eylül Anayasası'na bile aykırılığı açık iken, "demokratik solcu" Ecevit, "hayır, bu KHK anayasaya da, hukuka da uygundur" diyor.

Bu KHK, bir sıkıyönetim uygulaması olan 1402 sayılı yasayı olağan hale getiriyor. Hatırlanacağı gibi, 1402 sayılı yasaya dayanarak, 12 Eylül'den sonra tüm ilerici, demokrat kamu emekçileri, başta üniversiteler olmak üzere devlet görevlerinden uzaklaştırılmışlardı. 1402'de yetki sıkıyönetim komutanlarına tanınıyordu. Ecevit'in kararnamesinde ise hükümete tanınıyor. Dolayısıyla Ecevit, sıkıyönetim yetkilerini kendisi kullanırsa, bunun demokratik olacağını iddia ediyor. Doğru tabii. Çıkartın Kenan Evren'in üniformasını, giydirin Ecevit'in mavi gömleğini; işte size Türkiye demokrasisi! Kafanızda kırılan jandarma dipçiği olursa darbe, polis copu olursa demokrasi!

1402 sayılı yasaya dayalı sıkıyönetim uygulamaları dahi yargı denetimine açıktır. Dolayısıyla yargı denetimine açıklık, KHK'nın demokratikliğine kanıt olamaz. Mantık aynı faşist mantıktır. Önce infaz et, sonra yargıla! Yargılamayı kim yapacak? Aynı KHK sayesinde, iktidarın iki müfettişinin raporuyla görevinden alınabilecek hakimler. İşte "bağımsız yargı"! Türkiye'de yargı bir tek hukuka karşı bağımsız. Kendini asla hukuka bağlı hissetmiyor, ama MGK'ya, ama devletin yüksek menfaatlerine gayet bağımlı. Son kararname, bu yargı bağımsızlığından kalan kırıntıları da temizlemeyi planlıyor.

Bu KHK ile devlet iki amaç güdüyor.

Birincisi, bu yolla kamu emekçilerinin işgüvencesi tamamen ortadan kalkıyor. İş yavaşlatma eylemi dahi işten çıkarma nedeni sayılıyor. Böylece işsizlik korkusuyla kamu emekçilerinin sindirilmesi hedefleniyor. Bu kararname KESK'in ehlileştirilerek düzen sınırlarına hapsedilmesi operasyonuna son noktayı koymayı amaçlıyor. Özelleştirme, kamu personeli rejimi, sahte sendika yasası vb. uygulamaların önündeki pek çok engel kaldırılmış oluyor.

İkincisi, zaten büyük ölçüde yürütmenin denetiminde olan ve gerçekte polis müdürlüklerinin birer şubesi gibi çalışan mahkemelerde, "hakim teminatı" denen ve yargıyı yürütme karşısında kollayan ne varsa ortadan kaldırılıyor.

Türkiye'nin AB adaylığının kabul edildiği bir dönemde hazırlanan bu faşizan kararname, Avrupa yolunda "demokratikleşme" hayallerine iyi bir yanıt. AB yolu demokrasiden değil, faşist uygulamaların başarıyla hayata geçirilmesinden geçiyor.

KHK'nın yayınlandığı dönemde üç önemli gelişme yaşandı.

ESK toplandı. DİSK çağrılı olduğu halde ESK'ya katılmadı. KESK ise bu haliyle ESK'nın çözüm olmadığını dile getirdi.

Ardından, Çalışma Bakanlığı'nın istatistik verilerine dayanılarak, 10 işçi sendikasının TİS yetkileri iptal edildi. Yetkisi iptal edilen sendikalar

Bu KHK ile devlet iki amaç güdüyor.

Birincisi, bu yolla kamu emekçilerinin işgüvencesi tamamen ortadan kalkıyor. İş yavaşlatma eylemi dahi işten çıkarma nedeni sayılıyor. Böylece işsizlik korkusuyla kamu emekçilerinin sindirilmesi hedefleniyor. Bu kararname KESK'in ehlileştirilerek düzen sınırlarına hapsedilmesi operasyonuna son noktayı koymayı amaçlıyor. Özelleştirme, kamu personeli rejimi, sahte sendika yasası vb. uygulamaların önündeki pek çok engel kaldırılmış oluyor.

İkincisi, zaten büyük ölçüde yürütmenin denetiminde olan ve gerçekte polis müdürlüklerinin birer şubesi gibi çalışan mahkemelerde, "hakim teminatı" denen ve yargıyı yürütme karşısında kollayan ne varsa ortadan kaldırılıyor.

biri, DİSK'e yeni genel başkan seçilen Süleyman Çelebi'nin Tekstil sendikası. Çalışma Bakanı "F tipiyle uğraşacaklarına kendi işlerine baksınlar" sözleriyle, sendikacılara en azından ne yapmamaları gerektiğini bildirdi.

Yine aynı dönemde F tipi hücreler karşıtı demokratik muhalefetin sesi yükseldi.

Bu arada birçok belediyede grev kararları asılmaya devam ediyor. Yine bu dönemde kamu emekçilerinin Temmuz maaş zamları yapıldı; %10 dayatmasına karşı KESK hiçbir tepki örgütlenmedi. Sürgünler, baskılar devam ediyor, KESK'den ses yok. F tipi hücrelerine karşı KESK'den ses yok.

Dolayısıyla, gerek çoğu DİSK'e bağlı 10 sendikaların TİS yetkilerinin iptaline, gerekse bu KHK'ya karşı, DİSK ve KESK'in yürüttüğü bir muhalefetten söz etmek olanaksız. DİSK böylece yıkıcı bir darbe alıyor, ama bir-iki basın açıklaması dışında sesi çıkmıyor. Kamu emekçileri 10 yıllık mücadele tarihlerinde ekonomik-demokratik haklar açısından en kötü günlerini yaşıyorlar, fakat KESK'de ses yok.

Sermaye devleti Ecevit hükümeti ağzından, DİSK ve KESK bürokratlarına, DİSK'i ve KESK'i bu haliyle dahi tahammül edilemez bulduklarını, bu iki konfederasyona çeki düzen vermelerini söylüyor. Ne DİSK'in 28 Şubat sürecindeki işbirliği, ne KESK'in son süreçte oynadığı uslu çocuk rolü yeterli görülüyor. Tersine, cezalandırma devam ediyor.

Çünkü sermayenin yürüttüğü saldırı politikaları emek ve sermaye cepheleleri arasında bir ara/tarafsız bölgeye izin vermiyor. Saldırı topyekûn ve cepheden bir saldırı. Bir yandan sömürü katmerleşiyor, diğer yandan siyasal-sosyal politikalar (yeniden yapılandırma) uygulanıyor. Bedel ödemeyi göze almayan hiçbir muhalefet bu politikalara direnemiyor. İşte sermaye devleti DİSK'e ve KESK'e son uyarısını da böylece yapmış oluyor. Saldırı politikalarına tam

uyum istiyor. Başbakanın ağzından ilan ediyor: "ESK'ya girmeyen sendikayı yaşatmam!" Çalışma Bakanı'nın ağzından ilan ediyor: "F tipine muhalefet eden sendikayı yaşatmam!"

Aslında DİSK ve KESK örnekleri, depolitizasyonun emekçi örgütlerini nerelere getirebileceğini göstermesi açısından son derece öğretici.

DİSK 28 Şubat'ta faşist rejimle tam bir işbirliğine yöneldi, ama bu sermayeyi tatmin etmedi. DİSK'ten, bünyesindeki tüm devrimci ve ilerici unsurları temizlemesi ve göstermelik bile olsa, kendi ekonomik-politik uygulamalarına direnmemesini istiyor.

KESK, 28 Şubat'la birlikte, depolitizasyon propagandasını, devrimci-sosyalist kamu emekçilerini sendika yönetimlerinden uzaklaştırmanın temel aracı yapmıştı. 4 Mart'ta ortaya konulan militan direnişin ardından, KESK'in mücadelesi sürekli geriledi, KESK sürekli depolitize oldu. Artık ülkenin temel siyasal sorunları konusunda salonlarda dahi konuşulmamaya başlandı. Çünkü KESK'li bürokratlara göre siyaset yapmak KESK'i kamu emekçilerinden yalıtıyordu. Ve gelinen noktada KESK sadaka zamlar konusunda dahi eylem yapamaz hale geldi.

Fakat sermaye devleti "bunlar yetmez" diyor. DİSK ve KESK bürokratlarından, konfederasyonlar içindeki tüm aykırı sesleri temizlemelerini, sermayenin politikalarına tam olarak yedeklenmelerini istiyor.

Faşist devlet toplumsal güçleri kendi politikalarına yakınlığı-uzaklığı temelinde değerlendirmeyi bırakıyor, artık kendi çizdiği çerçevenin içinde olma-olmama ölçütüne göre değerlendiriyor. Çizdiği çerçeve dışındakiler, uzaklık-yakınlık ölçüsüne vurulmadan, aynı muameleye tabi oluyor. Sendikaları ESK'da yer alanlar ve almayanlar olarak sınıflandırıyor. Yer almayanları, gerekçeleri çok farklı olsa bile, aynı biçimde cezalandırıyor. Salt F tipi hücre karşıtı gösterilere ve sosyalist aydın Fikret Başkaya'ya değil, izinsiz gösteri yaptığı için 19 Mayıs Üniversitesi'nin çoğunluğu faşist-islamcı hocalarına dahi saldırıyor. Faşist devlet tek ölçü dayatıyor: Devletin hizmetinde olmak ya da olmamak! Faşist devlete, aynı anlama gelmek üzere sermaye sınıfına hizmet etmeyenlerin tümü, gerekçelerine bakılmaksızın, düşman ilan ediliyor.

Ecevit'in kanun hükmünde kararname, bu faşist zihniyetin hukuksal kılıfı olarak şimdi Çankaya Köşkü'nde bekliyor. A. Necdet Sezer bu kararnameyi imzalamayabilir, ama asla bu faşist zihniyetin karşısında olduğu için değil. En fazla bunun TBMM'den yasa olarak çıkartılmasını, yani bu zihniyetini ambalajlamasını önerecek. A. Necdet Sezer ancak, sınıf hareketinin devletin faşist dikişlerini zorladığı koşullarda, düzenin sırtına giyeceği "hakem yargıç" cüppesi olacaktır. Kimin adına? Kuşkusuz kendisini oraya getiren sermaye düzeni adına.

Son kararname, sermayenin ve onun faşist devletinin yürüttüğü sınıfsal saldırı programını daha da derinleştirme adımıdır. Fakat diğer yandan yürütülen programın yumuşak karnını da göstermektedir: Bağımsız sınıf hareketi. Kimden bağımsız? Sermaye devletinden ve politikalarından. Bu ihtimal saldırganların uykularını kaçırmaktadır.

Örneğin, F tipi hücrelere karşı yürütülen dar ama ısrarlı çabalar, bugün küçümsenemeyecek bir hücre

karşıtı toplumsal bilinç yaratmıştır. Nasıl? Asıl olarak devletin kirli-kanlı yüzünü teşhir ederek. Ve aslında bu yüzün fotoğrafı toplumun bilincinde durmaktadır. Yapılan iş, cezaevleri üzerinden, bu fotoğrafın üzerindeki tortuyu biraz aralamaktır. Sermaye ve faşist devleti kendi açısından son derece zorlu bir dönemden geçmektedir. Dengeler hassas, yollar kırılığandır. En küçük bir sallantının neyle sonuçlanacağını kestirememektedir. Özellikle de işçi sınıfıyla etkileşime girme ihtimali olan her hareketi şiddetle bastırmaktadır. Bu son KHK bunun tipik bir göstergesidir.

Kamu emekçilerinin yıllardır mücadele ederek elde ettikleri kazanımları bir çırpıda yoketmeyi planlayan, işgüvencesini ortadan kaldıran bu KHK karşısında KESK'in tavrı ise tam bir zavallılık örneğidir. KESK bürokratları hiçbir ciddi eylem örgütlemedikleri gibi, KHK karşısında devletten medet ummaktadırlar. Cumhurbaşkanı kararnameyi imzalamamasını talep eden fakslar çekilmektedir.

KHK üç tür düşman tarif etmektedir. Şeriatçılar, bölücüler, yıkıcılar. Dikkate değer olan, şeriatçıların büyük ölçüde pasifize edildiği, "bölücülerin" ise kendi kendilerini pasifize ettiği bir dönemde, 28 Şubat kararları hatırlanmakta ve uygulamaya çalışılmaktadır. Demek ki, "şeriatçılar" düzene daha fazla eklenenecekler, "bölücüler" mevcut teslimiyet platformunda daha fazla derinleşecekler.

Peki ya "yıkıcılar" kimdir ve ne olacaklardır? Aslında KHK'nın temel sorunu budur. Bu KHK kılıcı asıl olarak, "yıkıcılar" olarak nitelenen öncü, ilerici, devrimci, sosyalist kamu emekçilerini hedef alacaktır. Verili tablo bunu tüm açıklığı ile göstermektedir. Tüm bu unsurları KESK'in içinden çekip aldığınızda, geriye ESK kalmaktadır. KHK sahte sendika yasasıyla birlikte uygulandığında, olacak olan budur. KESK'ten geriye ESK ile telefonlar, faks cihazları, koltuklar ve masalar kalacaktır.

Görev her zamanki gibi devrimci-sosyalist kamu emekçilerinin omuzlarındadır. Son kararname saldırısı sahte sendika yasasından daha önemsiz değildir ve dolaysız bir biçimde ilericileri, devrimcileri, sosyalistleri hedeflemektedir. Böylesi bir durumda seçilmiş yöneticiler de olsalar, icazetçi reformistlerden beklemek, onlardan medet ummak, en hafif deyimiyle saflıktır.

Kanun Hükmünde Kararnameler:

MGK komutasında İMF-TÜSİAD operasyonları

Kamu emekçilerinin işgüvencesini ortadan kaldıran, ilerici devrimci kamu emekçilerini biçmeyi hedefleyen Kanun Hükmünde Kararnameler (KHK), gerek içeriği, gerek uygulamaya sokuluş biçimi ve gerekse gelecekte muhalefetin önüne geçmek için gündeme getirilen politik manevralarla beraber, düzenin gerçek iktidar odakları ve işleyiş mekanizmalarını bir kez daha ortaya koydu.

Biçimsel kurumlar devre dışı gerçek aktörler sahnede

Kendi yetkisinde olmasına karşın başbakanından bakanlara kadar kimsenin başlangıçta KHK'dan haberinin olmaması, gerçekte bu KHK'nın IMF patentli, MGK çıkışlı olduğunu gösteriyor. Böylece, bu hükümet ve meclisin nasıldan iradede yoksun, IMF ve MGK'nin bir emir eri gibi çalıştığını ortaya koyuyor. Öyle ki, KHK yetkisiyle birlikte, göstermelik kurum ve bu kurumlar arasındaki işleyiş artık bir yana bırakılmışlardır.

KHK yetkisi, uygulanan "ekonomik istikrar programı"nın boşa düşmemesi için, meclis tarafından Bakanlar Kurulu'na verilmiş bir yetki. Ancak bu yetki, bugün uygulandığı biçimiyle, "varolan boşluğu doldurmak"tan çok çok öte bir işleve sahiptir. KHK yetkisiyle gerçekte iradesiz ve biçimsel bir kurum olan meclisin tümüyle işlevsizleşmesi, boyutları yıkıcı olan saldırı paketlerinin mecliste zaman yitirilmeden ve burjuva siyasetin iç çelişkilerine takılmadan bir çırpıda yürürlüğe sokulması imkanı sağlanacaktır. KHK yetkisi, dolaysız bir biçimde, IMF ve MGK'nin tüm ipleri ellerinde toplaması ve seri operasyonlar yapabilmeleri için kullanılacaktır.

28 Şubat'ın klasik oyunu devrede

KHK'nin ortaya çıkmasıyla bir kez daha eskimiş bir oyun devreye sokuldu. Bu oyun 28 Şubat operasyonlarının artık klasikleşen oyununun kendisiydi. Yani, emekçilere karşı yapılan saldırının laikliği savunmak için şeriatçılara karşı

yapılmış olduğu aldatmacasıyla toplumsal muhalefeti yolundan saptırıp, şeriatçılara karşı ordu arkasında saflaştırmak ve böylelikle düzen politikalarına dolgu malzemesi yapmak.

KHK'nin ortaya çıkmasıyla suçüstü yakalanan sermaye iktidarı, "Hizbullahçı katile devlet maaş ödüyor" ekseninde, KHK'nın, devlet memuru olup da tutuklanan Hizbullah militanlarına karşı yapıldığı üzerinden temellendirilen oyununa startını verdi. Burjuva medyada anında manşetlere çıkarılan bu argümanlar, kemalist burjuva liberal çevrelerden anında destek buldu. Toplumsal kutuplaşma bir kez daha TSK ile şeriatçılar arasında yaratılmaya çalışıldı.

Laik-şeriatçı cephe arasında sıkıştırılmaya çalışılan emekçilerin böylelikle saldırı karşısında bilinçleri bulandırılıyor. Saldırıya ya alkış tutmak zorunda bırakılıyorlar, ya da yükseltecekleri karşı tepkilerin diğer toplumsal muhalefet kesimleri tarafından sahiplenilmesinin önüne geçilmiş oluyor. Reformist bir yönetim altında fiili-meşru mücadeleden uzaklaştırılan kamu emekçilerine böylelikle yeni bir cendere daha örülüyor.

28 Şubat'la özdeşleşen bu operasyonlarla, düzen için sıkışmışlık ve çözümsüzlük ifade eden bir sürecin nasıl da düzen lehine çevrilebildiğine tanık olmuştuk. Düzendeki çok yönlü çürümenin açığa çıktığı ve bunun bizzat toplumsal muhalefet tarafından tepkilere konu olduğu bir süreç, toplumsal muhalefetin yolundan saptırılıp, tüm düzen kurumlarının MGK komutasına alınmasıyla tersine çevrilmişti. Tam da bu siyasal tablo içerisinde işçi ve emekçilere karşı tarihin en kapsamlı

yıkım saldırısı hayata geçirilebildi. Çünkü artık ordu komutasında bir savaş düzeniyle hareket edebilen düzen karşısında, devrimci öncülerden yalıtılmış, mevcut yönetimleri teslim alınmış bir işçi ve emekçi kitlesi bulunuyordu.

Sermaye iktidarı bir savaş düzeninde saldırıyor

Bu koşullarda saldırı paketleri bir bir uygulamaya konuldu. Saldırıların yıkıcılığı karşısında ortaya çıkan toplumsal öfke bir yandan yine aynı tezgahın geçirilirken, diğer yandan da savaş düzeninin gereklerine uygun bir pervasızlık sergilendi. Mezarda emeklilik yasası bunun en çarpıcı örneğini oluşturdu. Bu yasa toplumsal muhalefetin öfkesine takılırken, deprem sonrasında bir gece operasyonu yürürlüğe sokuldu. Bugün bir depremin ne zaman geleceği belli olmadığı için, artık bu iş bizzat MGK ve TÜSİAD'ın IMF'nin reçetelerine uygun olarak hazırladıkları gecelik kararnamelerle yerine getirilecektir.

İşgüvencesini ortadan kaldırarak binlerce emekçinin sokağa atılmasını getirecek bu kararname, bir kararnameler serisinin ilk halkasıdır. Burjuva basından yansıyanlara bakılırsa, yeni bir özelleştirme paketi ve SSK'nın tümüyle tasfiye ve özelleştirilmesi anlamına gelen saldırı da yine gecelik kararnamelerle uygulamaya sokulacaktır.

Öyleyse, işçi ve emekçiler, düzenin kendilerini bir kez daha almak istediği aynı tezgahın geçmeyi reddetmeli, "sınıfa karşı sınıf" şiarıyla sermayenin saldırılarına karşı mücadele barikatlarını yükseltmelidirler.

KESK bürokratları ve KHK

Artan sömürü koşullarında kamu emekçilerinde biriken öfke ve tepkinin patlama ihtimalini sendika bürokratları aracılığıyla dizginlemeyi yeterli görmeyen sermaye devleti, devrimci kamu emekçilerini hem sendikalardan hem de devlet kurumlarından temizlemeyi amaçlamaktadır.

Sahte sendika yasası, norm kadro, kamu personeli rejim tasarısı, Memurin Muhakemat Kanunu, KHK... birbirinin önünü açan ve destekleyen yasalar, tasarılar, karamame ve yönetmelikler. Amacını biliyoruz artık. Özelleştirme, örgütsüzleştirme, sosyal hakların gaspı, işgüvencesinin ortadan kalkması. Sonucu itibarıyla toplumun tüm kesimini etkileyen, çalışanları ise sefalete, kıyıma, daha çok sömürüye mahkum eden IMF patentli, MGK-TÜSIAD-siyasi iktidar uygulamalı bir programın parçaları.

Kamuoyunda farklı gerekçelerle KHK'ya karşı çıkan görüşler mevcut. Meclis iradesine aykırı olması, sosyal hukuk devletinin zaafa uğraması, jurnal döneminin başlaması, partizancılık ve kadrolaşmanın önünü açması, yargısız infaz anlamına gelmesi, işgüvencesini ortadan kaldırması gibi gerekçeler var bu karşı çıkışlarda. Oysa ne sahte sendika yasası ne de diğer uygulamalar KHK'yla çelişiyor. Önemli olan başta işçi-emekçiler olmak üzere toplumun tüm kesimlerine yönelik IMF yıkım programının bir parçası olan KHK'nın nasıl kavranması gerektiğidir.

KESK bürokratları, KHK'yi hangi temelde kavıyor?

Yerli sermayenin uluslararası sermayeyle işbirliğini ve saldırıların küresel olduğunu ifade eden KESK bürokratları, siyasi iktidarın sermayenin iktidarı olduğunu bilmiyor değil. Fakat iş emekten yana bir tavır ve fiili-meşru mücadeleye gelince kavrayışları düzeni aşmaya yetmiyor. Düzeni aşmak siyasi iktidarı da aşmayı gerektirir. Böylesi bir gücü ve iradeyi kendilerinde görmeyen, siyaseti sendikalara bulaştırmayalım mantığıyla hareket eden anlayışlar, kamu emekçileri mücadelesini yasal zeminlere hapsedmeyi meşru sayıyorlar. Meşruiyetin, emekçilerin hak alma mücadelesiyle fiilen yaratıldığını unutan ve unutturmaya çalışan KESK bürokratları, doğal olarak siyasi iktidarla uzlaşma yoluna gidiyorlar.

İktidarın sermayede olduğu koşullarda, hükümeti hangi partinin temsil ettiği de çok önemli değildir. İktidar hangi sınıfın elindeyse hükümette o sınıfın çıkarları doğrultusunda hareket eder. Bu koşullarda KESK bürokratlarının uzlaşmaya çalıştığı, sermaye sınıfıdır. Hak ve demokrasi dilendikleri ise sermaye sınıfının temsilcileridir.

Umutlarını sermayenin temsilcilerine bağlayanların gücünü yasal zeminlerde aramalarında mantıksal olarak anlaşılacak bir taraf gözüküyor. Gerek sahte sendika yasasına, gerekse de KHK'ya karşı gerçekleştirilen eylemlerin pasifliği, devletin muhatabı olma adına, hak almayı "kitlesellikte" gören reformist anlayışların mantığıdır. Muhatap olmak için uzlaşmacılık ve yasalılığı, hak almak için teslimiyeti çözüm olarak görenler, saldırıların sınıfsal özünü kavrayamıyorlar. Bunun için de demokrasi havarisi ilan edilen Cumhurbaşkanı Sezer'in burjuva hukukçuluğuna güvenerek medet umuyorlar. Sömürü sisteminin tıkanıp her dönemde "burjuva demokrasisi"nin nasıl oluyor da anti-demokratik biçime büründüğünü anlayamıyorlar. Ve "Bu KHK baskıcı otoriter rejimlerde dahi uygulanamaz" diyebiliyorlar.

Kamu emekçileri mücadelesini yasal mevzilere hapsederek devletin çizdiği sınırlarda mücadeleye dünden razı olduklarını, grevsiz-toplusözleşmesiz sendika yasasına kavuşmak için önlerine kitleselleşmeyi hedef koymakla göstermiş olanlar, cumhurbaşkanına çekilen faks metninde KHK için, "Bu kararname ile amaçlanan, sadece hükümeti oluşturan siyasi güçlerin yararına, siyasi çalışmalarını yönünde baskının yolu

açılmış olacaktır. Açıkça memurlara ve diğer kamu görevlilerine, 'Siyaset yapabilirsiniz, ancak bizden yana yapabilirsiniz' demeye getirilmektedir." diyebiliyorlar. Razi oldukları sahte sendika yasasında sanki iş güvenliği varmış gibi, "Yoksul yaşadığımız yetmiyormuş gibi şimdi de iş güvenliğimizi ortadan kaldıran KHK'yi ortaya çıkarmışlardır." diye de ekliyorlar.

Buradaki şaşkınlık "zaten devletin çizdiği sınırlarda mücadele ediyorum. Bu KHK'da ne demek oluyor?" şaşkınlığıdır. Sahte sendika yasasını kamu emekçilerinin fiili-meşru-militan gücüyle püskürtmeye niyeti olmayanlar, KHK için de aynı niyeti taşımadıklarını CHP'yi ziyaretleriyle, cumhurbaşkanına çektikleri faksyla ortaya koymuş oluyorlar.

Siyami Erdem'in karşı çıkış gerekçelerinden biri, "KHK'yle subjektif değerlendirmeler üzerinden memur kıyımının başlayacağı, Meclis'in yasayla çözmesi gereken konularda Meclis iradesinin ortadan kaldırılması"dır. Cumhurbaşkanı Sezer'in aynı kararnameye daha önce karşı çıkış gerekçesi, "memurların ve diğer kamu görevlilerinin nitelikleri ve atanmalarıyla birlikte diğer özlük işlerinin kanunla düzenleneceği Anayasa'nın yasayla düzenlenmesini öngördüğü konuların yasayla düzenlenmesi zorunludur. KHK'yla düzenlenemez."

Özü itibarıyla aynı temelde bir karşı çıkışın hem sermaye sözcüsü hem de emek sözcüsü(!) tarafından dile getirilmesi bir rastlantı değildir. Burjuva hukukuna sırtını yaslamaya çalışanların karşı duruşunda sınıfsal temel olmayınca, itirazların burjuva hukukun yasal işleyişi çerçevesinde kalması kaçınılmaz olur.

Sermaye devletinin anti-demokratik olduğu gerçeğine toslayanların "Hükümetin, Hitler kriterlerine göre değil, Kopenhag kriterlerine göre karar almasını, hareket etmesini istiyoruz." diyerek demokrasiyi uluslararası sermayeden beklemleri ise, uzlaşmaz olanın emek-sermaye çelişkisi olduğunu kavramadıklarını gösteriyor. Yerli sermayeyle uzlaşmazsam ben de dış sermayeyle uzlaşmaya çalışırım demektir bu.

Hak dilenenlere verilecek yanıt "hak verilmez, alınır" gerçeğidir

Kamu emekçileri mücadelesini yasal çerçeveye hapsedmeye çalışanların, her geçen gün artan ve ağırlaşan sömürüye dur deme niyetlerinin olmadığı ortadır. IMF-TÜSIAD hükümetinin saldırılarını püskürtmek için gerekli olan mücadele tarzı, sistemi ve reformist sendika bürokratlarını aşan devrimci bir perspektif ve pratiktir.

Kamu emekçileri mücadelesi meşruluğunu burjuva yasallığından değil kararlı-militan fiili mücadelesinden almıştır. KHK; hakkını arayan, insanca yaşamak isteyen tüm kamu emekçilerine yönelik bir baskı ve sindirme saldırısıdır. Her zaman olduğu gibi bu politika da ilk önce ileri, öncü unsurları hedef almaktadır.

Artan sömürü koşullarında kamu emekçilerinde biriken öfke ve tepkinin patlama ihtimalini sendika bürokratları aracılığıyla dizginlemeyi yeterli görmeyen sermaye devleti, devrimci kamu emekçilerini hem sendikalardan hem de devlet kurumlarından temizlemeyi amaçlamaktadır.

4 Mart direnişi akıllarına geldiğinde tüyleri diken diken olan KESK bürokratları, tabandan yükselen huzursuzluğu ve basıncı gördükçe, 4 Mart benzeri direnişleri yaptık, gerekirse gene yapacağız, diyorlar. KESK bürokratlarına rağmen 4 Mart'ı yaratanların öncü, devrimci kamu emekçileri olduğu ise bilinen bir gerçektir. Bizlere düşen görev, pasifizmden uzlaşmaya, uzlaşmadan teslimiyete evrilenlerin kamu emekçileri değil, KESK bürokratları olduğunu göstermektir. Hem sermaye devletine hem de reformist sendika bürokratlarına...

"Enflasyonu düşürme" masalı dikiş tutmuyor

Sermaye devleti enflasyonun artmasına neden olan sanayicileri eleştirmiş. Piyasadaki canlanmadan istifade etmek isteyen patronlar ürettikleri mallara, girdilerde düşme olmasına rağmen zam yapmayı sürdürürce, sermaye devletinin aklı başına gelmiş. Burjuva basına yansıyan tartışma bu. Devletin zam konusunda sanayicileri uyarmasına, patronların tepkisi büyük olmuş. Devleti serbest piyasaya müdahale etmeye çalışmakla suçlamış. Neredeyse, patronlar devlet bürokratlarını sosyalist olmakla suçlayacaklar. Öyle ya bu düzen patronların düzeni. Enflasyon düşse de çıksa da onlar maksimum kâr etmek ister. Devletin hazırladığı enflasyonu indirme programının faturasının işçi ve emekçilere kesildiğini hepimiz biliyoruz. Peki bu tartışma da nereden çıktı şimdi?

İşçi ve memur ücretlerinin, gerçek enflasyon %70'lerde olmasına rağmen %25 oranında arttırılmasına, asgari ücretin tek kişiyi bile doyurmayacak bir miktar olarak belirlenmesine, grev yasaklamalarına vb. rağmen enflasyonun düşmeyeceğini bizler zaten biliyorduk. Bunu devlet de biliyordu. Ama, işçi ve emekçileri fedakarlığa razı edebilmek için, enflasyonun sorumlusu olarak "yüksek!" işçi ve memur ücretlerini gösteriyordu.

Şimdi bütün bu fedakarlığa rağmen enflasyonun düşmediğini gören işçi ve emekçiler ne düşünür? Aldatıldıklarını. Evet devlet aldattı. Şimdi de, aklı sıra sermaye kesimine yüklenir görünerek, suçlarının üstünü örtmeye çalışıyor. Ürünlerine fahiş miktarlarda zam yapan patronlara yapacağı hiçbir şey yok. Çünkü bu düzen özel mülkiyeti ve onun kârını korumak ve kollamak için var zaten. İşçi ve memur maaşlarını %25 ile sınırlayan devlet, patronların kârlarını %25 ile sınırlamıyor. Onlar serbest piyasanın kuralları içinde istedikleri kadar kâr elde edebilirler. Devletin görevi de buna karşı gelişebilecek işçi ve emekçi öfkesini dizginlemek ve bastırmaktan başka bir şey değil.

İşçi ve emekçiler artık bu gerçeği görmek zorundadırlar. Daha fazla aldanmamak için sermaye devletini tanıyalım. Bu sömürücü asalaklardan bize bir hayır gelmez. Kendi geleceğimizi kendi ellerimize alalım. Bir kez daha enflasyon masalları ile uyutulmamak için örgütlenelim, bilinçlenelim.

Sermayenin kriz yönetiminde yeni halka:**'Yeni' ekonomik paket!****B. Musa**

Bir grup burjuva aydınının, geçmişte ABD'de yapılan "Öteki Amerika" tartışmasından aşırarak başlattığı "Öteki Türkiye", "İki buçuk Türkiye" tartışmalarına, İMF'ye yazılan 2. ek niyet mektubu ve İSO'nun açıklamalarıyla, yeni bir boyut daha eklendi.

Zira, süregelen sosyal-yıkım paketlerine, enflasyonun düştüğü masallarına, istikrar 'tedbirlerine' rağmen, kriz aşılmamıştı, sadece büyümesi yavaşlatılmıştı. Buna bir de büyüyen mafya ekonomisinin ve emperyalist talan-yağmanın sonuçları eklendiğinde, iç karartıcı bir tablo çıkmıştı ortaya.

Bankalar Operasyonu için Cumhuriyet şu başlığı atıyor (29.07.2000): "Hükümetin 'itirafı': Batık bankaların yükünü vergi mükellefleri ödeyecek. 7 milyar dolarlık fatura. Bu yıl toplanacak 24 katrilyonluk verginin 4.5 katrilyonu!" Bu rakamlar, İMF'ye sunulan 2. ek niyet mektubundan. Yoksa sermayede bu 'itiraf'ı halka karşı yapacak açık yüreklilik nerede?

Emperyalist talanın boyutu ise neredeyse bütçe kadar! Borsanın, sermayenin nabzını tutmak için bir anlamı vardır. Daha birkaç ay önce 23 bin civarında olan endeks, 11 bin seviyesine düştü ve yeni yeni 14 bin sınırında. Ve 16.5 milyar dolar tahmin edilen borsa hacminin %65'inin emperyalist tekellerin eline geçtiği ('95'teki 2.5 milyar dolarlık bir girişle) ve '95'ten beri her sene 3 milyar dolar civarında sıcak paranın dışarıya çıktığı hesaplanınca, yağma ve talana sadece bir örnek yetiyordur!

Yapısal krizin derinleşen açmazı!

Geçmiş yıllarda Dünya'nın en büyük ekonomik hacimleri içerisinde 17. olan Türkiye 22. sıraya düşmüş durumda. Dış ticaret açığı ise daha ilk 5 ayda 9.202 milyar dolar ve ihracatın ithalatı karşılama oranı %54.8'de kalmış. Yıl sonu hedefi daha ilk 5 ayda aşılmış durumda. Enflasyonu düşürme, servet-sefalet kutuplaşmasını azaltma yalanlarına rağmen.

İSO'nun "500 Büyük Sanayi Kuruluşu" sıralaması ise, son 32 yılın en kötü tablosu olarak açıklanıyor. Üretimden satışlar dibe vurmuş, kârlılık oranı azalmış. Şirketleri kurtaran ise kârdan daha çok, faiz ve rant (kapitalist işleyişin temelini oluşturan kârlılık düşerken nereye kadar devam ederse!). İSO Başkanı'na krizin söylättirdiği sözler, "deniz bitti, duvara tosladık" kabilinden.

Krizin faturasını kim ödeyecek!

Sadece geçen seneden bu seneye, ilk 500 şirkette 35 608 sendikali işçi işten çıkartıldı. Ve İSO Başkanı, bu rakamın katlanarak artacağını ilan edebiliyor.

Sermaye 5 Nisan ayarında bir paketi uygulamaktadır, sessiz ve derinden. Ücretlerin dondurulması, sosyal-yıkım paketleri, özelleştirme, sendikasılaştırma, esneklik saldırılarına rağmen, önümüzdeki süreçte faşist rejimin iktisadi-politikası, İMF'ye sunulan 2. ek niyet mektubunda (daha doğrusu raporunda) özetlenmiş:

Ücretlerin ve asgari ücretin düşürülmesi, personel-işçi kıyımı. Yatırımlar, eğitim, sağlık harcamaları daha da kısıllanacak. Sosyal güvenlik tamamen tasfiye edilecek (halka ise işsizlik sigortası yalanları söylenecek). Vergilendirmede eşitsizliğin sürmesi için İMF'ye garanti veriliyor! Tüketici kredilerinin sınırlandırılması (ve buna paralel tarımın yıkımı). Dışarıdan hammadde alımının kaldırılması (ithalata yönelik 'tedbirlerin' gerçek yüzü!). KİT'lerin acil olarak kapatılması ve hızla özelleştirilmesi!

Krizin faturasını kapitalistlere ödetelim!

Faşist sermaye iktidarının kriz yönetme politikalarının karşısına, tüm işçi-emekçi kitleleriyle beraber birleşik-militan bir hat örmedikçe, kara tablonun faturasını ödemeye devam edeceğiz. Kriz edebiyatının ve Susurluk devletinin çete operasyonlarının karşısında ancak kapitalizme karşı sosyalizm mücadelesiyle alternatif olunabilir. Yeni ekonomik paket de, programımızda ifadesini bulan *Acil Demokratik ve Sosyal İstemi* işçi-emekçi kitlelerin pozitif istemleri olarak ne kadar güncelleştirebilirsek, o oranda iflas edecektir. Emegün kurtuluşu davasında, düzenlerinin gün be gün iflas ettiği gibi!

Programımız altında birleşelim, savaşalım, kazanalım!**DİSK'in II. Genel Kurulu:****Kendini tekrar ve yokoluş!**

DİSK 6. Genel Başkanı Süleyman Çelebi ve eski Genel Başkan Vahdetin Karabay

DİSK'te Genel Kurul öncesi 6 aday vardı. Önce dörde inen aday sayısı, ilk tur seçiminden sonra üçe indi. Ve DİSK/Tekstil Başkanı Süleyman Çelebi, CHP'nin politik desteği, kulis arkalarında ise "mücadeleci geçmişinin" propagandasıyla, DİSK'in yeni Başkanı oluverdi.

Aslında bu aday tablosu ve seçimler bile, tek başına, DİSK'te başka bir şeyin oylandığını göstermeye yetti. Önceki yıllarda işçi sınıfı devrimcilerinin döne döne vurguladığı tüm kirli politika yöntemleri, domuzlar ahır burjuva meclisine taş çıkartırcasına yeniden sahnelendi. Fakat taban basıncı 3 şeyi net olarak göstermişti:

1- DİSK devrimci mirasını yeniden üretmese de, sol yelpazede yer almalıydı.

2- DSP hükümetinin yıkım politikaları, DİSK'teki DSP'lilere fatura edilmeliydi.

3- Mücadeleci-militan bir sınıf hareketi için, statükoyu temsil eden Vahdetin Karabay değişmeliydi.

Sermayenin faşist baskısı DİSK'te hedefine ulaştı mı?

Sermayenin 2000 yılı hedefleri ve önceki yıllardan devraldığı sosyal krizin koşullamasıyla beraber koyulaşan faşist terör, yeni kurumlaşmalarını da beraberinde getirmişti. ESK, Nazi Almanyası'nda, Franco İspanya'sında ve Mussolini İtalya'sındaki korporasyon deneyimleriyle, sermayeye, kriz yönetiminde acil bir zorunluluk olarak kendini dayattı. ESK yasa tasarısı bu kurumlaşmanın sürekliliği için hazırlandı, KHK'lerin boşluğunu dolduracaktı vs.

DİSK'in ESK'dan çekilme gibi cılız bir muhalefeti bile, yersiz ve zamansızdı sermaye için! Sermaye, zaten tabela sendikacılığınan öteye gidemeyen DİSK'e sert bir tehdit savurdu. İstatistikî oyunlarla, biraz daha diri muhalefet yapmaya çalışan 10 sendikaların (6'sı DİSK'te), varlık koşulu olan "yetkisinin" düşürülmesi, fiilen sendikaların kapatılması demektir. Sınıfa saldırıda bu kadar pervasızlaşılması, B. Ecevit ve Y. Okuyan tarafından alenen savunuluyordu.

25 Temmuz'daki hava boşaltma kabilinden Kızılay eyleminin ardından Başbakan ile görüşen V. Karabay, taleplerini iletirken, ESK'ya girmedikleri için bir de fırça yiyordu! Yaşar Okuyan ise, sendikaların hücre tipi cezaevlerine karşı açıklamalar yapacaklarına kendi işleriyle uğraşmaları gerektiğini söyleyerek, özünde sınıfa yönelik faşist yetki düşürme komposunu savunuyordu!

Faşist rejim DİSK'e balans ayarı yaparken, son kez olarak ateşle oynamak zorunda kaldı. Zira varolan devrimci önderlik boşluğunu ve iktisadi-demokratik mücadele alanında dahi sınıfın birlikten yoksunluğunu, tarihsel bir fırsat olarak görüp değerlendirmek istiyor.

İşçiler "Meclisin itleri yıldırılmaz bizleri" diyerek sloganlar üretip, Genel Kurul'da tutsak yakınlarının pankartına/mücadelesine destek verirken, taban basıncının politizasyona açık duruşu ve alanlara çıkma istemine/tehditlerine rağmen grev silahını kullanmaktan özenle kaçınan ihanetçi sendika bürokrasisi, sermayeye tarihsel hizmetlerinden birisini daha sunuyor.

Faşist rejimin alenen uyguladığı "ez ve çöz" politikasına ise, DİSK'te, CHP'nin

ve kısmen de HADEP'in truva atı olarak kapitalizmin krizi yönetmesine destek olduğunu görmek, sermayenin dolaylı olarak da olsa istediği sonuca ulaştığının göstergesidir.

**Aynı platformun iki ucu:
MGK sendikacılığı mı,
çağdaş sendikacılık mı?**

Sermayenin kriz yönetimindeki faşist terörü, sınıfın sendikasızlaştırılması, özelleştirmeler, esnek üretim, kalite çemberleri gibi saldırıları, sosyal yıkım paketleri ortadayken, fütursuzca yapılan MGK sendikacılığı ile bu sorunları görmezden gelen "çağdaş sendikacılık" sahte ikileminin rekabeti, kendini tekrar etmekten ve sınıfın en önemli mevzilerinden olan sendikalarının yokoluşundan başka bir sonuç

doğurmayacaktır. Zira ikisi de, aynı platformun iki ucudur. Bu sahte ikilem kendisini Emek Platformu ile ESK olarak da gösterebilmektedir. DİSK bu haliyle ve taban örgütlülüğünden uzak, birleşik-militan mücadeleden korkan tutumu ile ESK'da olmayıp, Emek Platformu'nda yer almasıyla, sınıfa ne kazandırmaktadır? Ters durumda sınıfa ne kaybettirecektir (kendinden başka!)?

Sınıf sendikacılığını, devrimci sendikacılığı nostalji olarak ananlar, sınıf hareketinin devrimciyleşmesiyle beraber tarihin çöplüğünde kaybolacaklardır. Sınıfın, tarihsel ihanete karşı hesap soruşu da, günü gelecek tarihsel değerinde bir patlamayla olacaktır!

DİSK'in Genel Kurulu'ndan çıkartılacak devrimci sonuç şu olmalıdır:

Sokağa eyleme, genel greve!

DİSK Genel Kurulu'nda baraj saldırısı

DİSK'in Genel Kurulu, diğer konularda olduğu gibi, baraj saldırısı konusunda da çok şey konuştu. Ancak bu konu da, tıpkı diğer konular gibi yönetim yarışına endekslendiğinden, konuşulduğuyla kaldı. Kongre kararlarına açık ve net bir tutum olarak yansımada. Genel ibarelerin arasında eritildi. Kararlar henüz yayımlanmamış olmakla birlikte, günlük basına yansıdığı kadarıyla, DİSK'in baraj saldırısına karşı mücadeleyi nasıl anladığı, nasıl yürüteceği, aşağıdaki ibarelerde "açıkça" görülüyor:

"AB'ye üyelik sürecinde gerçekleştirilmesi gündemde bulunan yasal değişikliklerin bu bütünlük içerisinde ele alınarak sendikal hareketin dağılmasına yol açacak özelliklerin ortadan kaldırılması için müdahale edilmesi."

Ya da şu madde:

"Hükümetin enflasyonu düşürme adı altında gündeme getirdiği ve özellikle emekçiler açısından hak kayıplarına yol açacak uygulamalara etkin bir biçimde karşı çıkılması."

Oysa DİSK'in bu 11. Genel Kurul'u, yönetimin başına Tekstil gibi yetkisi düşürülmüş bir sendikanın başkanını getirerek, güya, baraj saldırısına da yanıt vermiş oluyordu. Ne var ki bu iddianın sahipleri, bunun nasıl bir yanıt olduğu konusunda konuşmamayı tercih ediyor. Demek ki, saldırının açıklandığı günden bu yana "yürütülen mücadele"yi, ileride yürütülecek olanın güvencesi kabul etmek gerekiyor!

DİSK-Tekstil bu süre boyunca saldırıya nasıl tepki vermiştir? Örgütlü olduğu işyerlerinde iş bırakarak mı? Üyelerini sokağa dökerek mi? Yetkisi düşürülen diğer sendikalarla eylem birlikleri oluşturarak mı? Bağlı olduğu konfederasyonu harekete geçirerek mi?

Biliniyor ki bunların hiçbiri gerçekleşmedi. 6 sendikasının yetkisi düşürülen DİSK'in tek eylemli tepkisi, Ankara'daki temsilciler yürüyüşü oldu. Oysa böyle bir saldırının püskürtülebilmesinin tek yolu, toplu sözleşme hakkı (dolayısıyla sendikal örgütlenme hakkı) bir çırpıda gaspedilmiş olan işçilerin tepkisinin örgütlenmesinden, üretimden gelen gücünün, örgütlülüğünden gelen gücünün harekete geçirilmesinden geçmektedir. İşçilerin, sermayenin ve devletin tüm baskı ve şiddetine rağmen sendikal örgütlenme konusundaki azminin nedeni, hak almanın da, korumanın da örgütlü mücadeleden geçtiğini bilmeleridir.

Son yıllarda sendikal örgütlenmeyle bağlantılı hemen tüm saldırı ve buna karşı yükselen direnişlerin, Tekstil sektöründe, örgütlenmelerin de DİSK-Tekstil'de yoğunlaştığı gözönüne alınır, baraj saldırısının bir hedefinin bu sendika olduğu hesaba katılırsa, DİSK'e yeni başkan seçilen Tekstil başkanının "politika"sının ne kadar önemli rol oynayacağı görülebilir. Tabii ki, taban buna izin verirse...

DİSK 11. Genel Kurul'ndan notlar...

Taban delegeleri değil çoğunlukla sendika yöneticileri

* DİSK 11. Genel Kurul'nda, delege yaş ortalaması oldukça yüksek görünüyordu. Bu, çoğunluğun sendika yöneticilerinden oluştuğunun da bir işaretiydi. Tanıdığımız pek çok sendika yöneticisinin delege olarak salonda olması bunun bir başka göstergesiydi.

Bu durum, bu kongreden ileri bir çıkış imkanını daha baştan tıkadığı gibi, herşeye rağmen bir çıkış olduğu takdirde, bastırma imkanının yüksekliğini de gösteriyordu.

* Nitelikli kongre sürecinde yaşanan iki büyük sorunda bu görüldü. İlki, bir yolsuzluk soruşturmasıyla geçici ihraç alan OLEYİS Başkanı Enver Öktem'in aklanması önergesi üzerinden yaşandı. Divan önergeyi oyladı ve 100 evetle aklanmıştır kararı verdi. İtirazlar oldu. Hemen bastırılmaya çalışıldı. Bir itirazı da mikrofondan genel başkan yaptı. "önergede benim de imzam var, ancak 400 delegeli kongrede 100 oyla aklanma gerçekleşemez" şeklinde getirdi itirazını.

Kargaşanın sürmesi üzerine sorun çözümlenmeden oturum kapatıldı. Bu, Cuma gününün son gelişmesiydi. Cumartesi açılıştaki bu sorun ele alınır ve çözümlenir diye beklerken, kongre dışında uzlaşma sağlandığı anlaşıldı. Bir daha da kimse bu sorundan bahsetmedi.

* İkinci problem Budak'a söz verilmesiyle başladı. Bir grup delege Budak daha sözüne başlamadan alkışlarla salonu terketti. Kapının önünde yine alkışlarla delegeleri dışarı çağırmaya başladılar. (Bunların çoğunluğunu belediye ve metal delegeleri oluşturuyordu).

Protestocu gruba, salondan bir grup yine alkış ve sloganlarla yanıt vermeye başladı. Budak'ı destekleyen bu grubun çoğunluğunu ise tekstil delegelerinin oluşturduğu görülüyordu. Her iki grubun sayısı birbirine yakın olmakla birlikte, bir de salonda iki tarafa da katılmayan, daha kalabalık delege grubu bulunuyordu. Esas uzlaştırıcı kesim de bu aradakilere oldu. Yumrukluşmanın önüne biraz da bunlar geçti.

* Kongreye Türk-İş'e bağlı çeşitli sendikalardan da misafirler gelmişti. Ancak Türk-İş yoktu ve neden gelmediğini açıklayan bir de protesto mesajı çekmişti. DİSK'in baraj saldırısıyla bağlantılı satışına çok üzülüşler, üzüntüleri gelmelerini engellemişti!..

* En üstteki en bürokrat yöneticiler, en fazla devrimcilik nutukları atıyordu. Herkes birbirini gayet iyi tanıdığı için de, kimsenin konuşmaları ciddiye aldığı yoktu.

* DİSK kongresi delegeleri açısından en şaşırtıcı gelişmelerden birisi de, ordu şakşakçısı Kemalist İP'in temsilcisinden "devrimciler" nutku dinlemeleri, hatta azarlanmalarıydı. Ancak, delegeler için "paylama" kısmını kendi üzerlerine almamış olmaları ki, bu konuşmayı da alkışladılar.

* Delegelerin konuşması sırasında DETAK imzasıyla hücre karşıtı bir pankart açıldı. Salondan "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!", "Hücre ölümdür girmeyeceğiz!" sloganlarıyla eylem desteklendi. Sloganlara salonun tamamı katılmamakla birlikte, pankart açanlar tarafından değil de delegeler tarafından atılması olumluydu.

Tabii divan her sıkıştığında olduğu gibi, derhal çay molası verdi. Molaya karşı çıkanlar olduysa da çok ısrarcı olmadılar. Daha ziyade böyle bir gelişmenin sorun olarak görülmesine itiraz ediyorlardı. Bir delege, "ne sorun çıkacak ki, pankart açıldı, slogan da atıldı, en fazla bir de mikrofonu davet eder söz hakkı verirsin olur biter" diyordu.

Tamer Atış'ın (Sosyal-İş) konuşmasından: "İlkelerimize sahip çıktık mı?"

(Tamer Atış 112 oyla yeni yönetim kuruluna seçildi...)

"... İlkelerimize sahip çıktık mı? Kararlarımıza sahip çıktık mı? Yapabileceklerimizi söyleyip, söylediklerimizi yaptık mı? Gerçekçi olduk mu? Tüzüğümüze sahip çıktık mı? Tüzük yapısının ilkelerimize uygunluğunu hiç inceledik mi? Yöneticiler olarak birbirimizle, sendikalar, yani tüzel kişiler olarak ilişkilerimizde dayanışmayı, kardeşliği, baskısız sömürsüz bir dünya ideallerimizin gereği olan yoldaşlığımızı sürdürdük mü?(alkışlar) Ayrıca, bunları bilince çıkarmak için kaygımız oldu mu?"

Bize göre ne yazık ki olmadı. Bunların hiç birine olumlu yanıt verebilmek ne yazık ki olanaklı değil. Yeniden faaliyete geçtiğimiz süreçte, ne yazık ki, her koyun kendi bacağından asılır yoz anlayışına düştü. Biraz sonra üzüntüyle değineceğimiz gibi, "her sendika kendini kurtarsın" sözü en yetkili ağızlardan işitildi. İlkelerimiz unutuldu, unutturulmaya çalışıldı. Kendi kurallarınıza uymazsanız, bir gün gelir başkalarının kurallarına uymak zorunda kalırsınız. (...)

DİSK'in '94 Genel Kurulu'nda bunu söyledik. '97'de yine söyledik. Şimdi yine söylüyoruz. '92'den '97 sonuna kadar barajları yıkmak için DİSK tarafından atılmış hiçbir adım yoktur. (...)

"DİSK'i yönetenler eliyle DİSK çok yıpratıldı"

12 Eylül'ün DİSK'e verdiği tahribat yanında, özellikle son iki dönemde DİSK'i yönetenler eliyle DİSK çok yıpratıldı. Burada eleştirilerimizin yönü çok net anlaşılacaktır arkadaşlar. DİSK'in yıpratılmasında yönetenlerin bir kısmı aktif tavırlarda bulunmuş, bir kısmı ise pasif kalarak katılımda bulunmuşlardır. Bunu da belirtmekte yarar görüyoruz. Bu dönemlerde, "mazeret istemem, sendika başkanları iyi çalışsınlar barajı aşsınlar" gibi, içerikte barajı yıkmaya yönelik hiçbir anlamı bulunmayan, baraja boyun eğmekten öte, barajı önümüzde bir sınav gibi göstermeye çalışan cümleler, ne yazık ki dönemin DİSK başkanının ağzından çıktı. Barajları yıkmaya mücadelesini, tüzüğü gereği vermek zorunda olan bir örgütün, hele DİSK gibi bir örgütün başkanının bu türden konuşmaları yapması anlaşılır gibi değildi. (...)

"Sendikacının sağcısı solcusu olmaz" diyen başkanlar

"Sendikacının sağcısı solcusu olmaz" sözü de, hatırlarsınız, bu sözler de, başkanı olduğu konfederasyonun tüzüğünün 4. maddesinin farkında olmayan kişi tarafından söylendi. (Alkışlar) O anki tüzük, ekonomik mücadeleyle siyasi mücadeleyi ayırmamayı gerektiriyordu. Bunun bir başka örneği, 17 Nisan seçimleri öncesinde yaşandı. 5 Şubat '99 tarihli başkanlar kurulunun, 17 Nisan seçimlerine ilişkin bildirisini, sanıyorum, dönemin DİSK başkanı hatırlıyordu. Ne diyordu bildiri? Emekten ve demokrasiden yana sol partileri destekleyelim. Bu aslında

DİSK'in tüzüğünde yer alıyordu. Şimdi bu salonda bulunan tüm arkadaşlara soruyorum. DİSK Başkanlar Kurulu'nun, seçimde desteklenecek siyasi partileri niteleyen o metninde DSP'yi bulan, DSP'nin tanımlandığı iddiasında olan bir arkadaşımız var mı? Bizi lütfen aydınlatın. O metnin şu şu değerlendirmeleri DSP'yi kapsar desin. Bize göre DİSK Başkanlar Kurulu'nun o metninde yer alan kararında kesinlikle DSP yoktur. Hele hele 12 Eylül öncesinde DİSK yöneticilerini hapse attıran, 'DİSK için gölge etmesinler başka ihvan istemem' diyen Bülent Ecevit hiç yoktur. (Yoğun alkışlar) (...)

DİSK genel kurullarının bundan böyle DİSK'in başına böyle işler açmayacağını, yöneticilerini belirlerken daha özenli davranacağını umuyoruz. DİSK'in ve bağlı sendikalarının taleplerinin yerine gelmesi, ciddiye alınması, hükümetler, kamuoyu ve işçi sınıfının gözünde önemli bir yerde durması için, DİSK'in ve bağlı sendikalarının yöneticilerinin çok daha dikkatli olması gerekiyor. Kendi kuralını tanımamak, kurul kararlarını önemsememek, DİSK'in gelenekleri içinde yoktur. Hiçbir kurul uygulanmasın diye kararlar almaz. Hiçbir kurul kararlarını uygulamamak üzere bir yönetimi göreve getirmez. (...)

DİSK Genel Kurul sonuçları açıklandı. (Karabay, Tokmak, Çelebi)

Yıllardır baraj saldırısına karşı hiçbir şey yapılmadı

Tüzük komisyonu hazırlıklarını incelemiştinizdir. Arkadaşlar, sizler, barajı yıkmak mücadelesini hem konfederasyon tüzüğü, hem sendikalarımızın tek tek tüzükleri gereği, daha da ötesi dünya görüşlerimiz gereği vermek zorunda olan sendika yöneticileri olacaksınız, DİSK'in tüzüğüne Çalışma Bakanlığı istatistiklerini esas alan düzenlemeleri sokmaya çalışacaksınız. Bunları başkaları da görür, Yaşar Okuyan da okur ve istatistikleri gözünüze sokar. (...)

Bundan böyle DİSK, ilkelerine, geçmişine aykırı yönler götürülmemelidir. Hiçbir kurul kararı olmaksızın toplumsal barış aldatmacasının içine, hele kendi başkanının eliyle hiç götürülmemelidir. Geçmişte DİSK'in çanına ot tıkayacak olanlarla barışılabilineceği sanılmamalıdır. (Alkışlar)

Bir benzeri de ESK da yaşanmıştı hatırlarsanız. Hiçbir kurul kararına bile gerek duymadan ESK'da bir vardık, bir yoktuk. İşin kötüsü varken varlığımız, yokken yokluğumuz da belli değildi. (...)

Konuşmalar ya da DİSK'in "D"si

Yapılan konuşmalar, DİSK'in en azından sıkı hatipler yetiştirmekte uzmanlaştığını gösteriyordu. Eski-yeni yöneticiler dahil olmak üzere, hemen her konuşmacı, ağzından DİSK'in "D"si düşürmedi. Söze devrimcilikle başladı, devrimcilikle bitirdi. Fakat, hakkını teslim etmek gerekirse, DİSK delegasyonuna en iyi devrimcilik dersi veren, bir konuk konuşmacı, İP temsilcisiydi. Kongrenin ilk günü son konuk konuşmacı olarak söz alan kemalist İP'in temsilcisinin "6 okta birleşme" çağrısına, DİSK delegelerinin "olumlu" yanıt vereceğini, aslında, yükselen alkışlar işaret etmekle birlikte, CHP operasyonunun böylesine başarıyla sonuçlanacağına da pek ihtimal verilmeyordu.

"DİSK'in içinde bulunduğu durum" konusunda, hemen tüm konuşmacılar hemfikir görünüyordu. Her birisinin vaadi de DİSK'i içine düşürdüğü bu kötü durumdan çıkarmak iddiasını barındırıyordu. Ne var ki, bu duruma nasıl düşüldüğü ve daha da önemlisi, nasıl çıkarılacağı konusunda somut görüş ve öneri getiren de olmadı.

"Somutluk" bazında en derli-toplu konuşmalardan biri, Sosyal-İş temsilcisi Tamer Atış'a aitti. Ancak o da kendi içinde tutarsızlıklar, çelişkiler barındırıyordu. R. Budak'ın, DİSK'in tarif ettiği siyasi mücadeleyi DSP'de bulmasını ağır bir dille mahkum eden Atış'ın, yeni CHP'li başkan önderliğinde CHP ağırlıklı bir Yönetim Kurulu'nda siyasi mücadeleyi neye "endeksleyeceği"ni ise önümüzdeki süreç gösterecek.

DİSK'in en tepesinde yer alarak mücadelenin önüne en fazla barikat oluşturanların en keskin nutukları atması, konuşmalara ilgiyi en alt seviyeye indiriyordu. Delegelerin büyük çoğunluğu, çok yakından tanıdıkları bu şahısların kimlikleriyle taban tabana zıt konuşmalarını haklı olarak ciddiye almıyordu.

Buna rağmen kongreye tabandan doğru ciddi bir müdahale olabilecek bir inisiyatif gelişmedi. Konuşmacıların büyük çoğunluğu DİSK'te değilse bile bağlı sendikalardan birinde yöneticilik yapmış (dolayısıyla sorumluluğu şu ya da bu oranda paylaşmış), şimdi de ya yönetime aday veya bir adayın aktif destekleyicisi sıfatıyla konuşuyor, eleştiriyor, suçluyor, aklıyorlardı...

DİSK'in yeni başkanı CHP'den İktidarsız örgütün başına İktidarsız siyaset

Kongrenin arifesinde sözleşme yetkisi düşürülen DİSK-Tekstil Sendikası'nın Başkanı ve CHP PM üyesi Süleyman Çelebi, DİSK'in yeni patronu seçildi. Fakat DİSK bu kongrede sadece başkanını değil, yönetim kurulunun çoğunluğunu da CHP'lilere teslim etti.

Hemen tüm konuşmacıların, hemen her vesileyle "DİSK geleneği"nden söz ettiği kongrenin bu iradesi, yeni DİSK'in yeni ve eski yöneticilerinin "gelenek"ten neyi anladığı-neyi kasdettiklerini de göstermiş oldu: DİSK'in burjuva düzen ve burjuva partilerle göbek bağının açıktan kurulması...

Artık DİSK de, düzen partilerine "resmen" yaslanan sendikalardan biridir. Böylece, DİSK geleneğine değilse bile, Türk-İş'in, üst düzey yöneticilerini meclise, ardından da Çalışma Bakanlığı'na (sermayenin sınıfa yönelik saldırılarını daha bilinçli yönetsin diye) gönderme geleneğine sığınmış oluyordu.

Kuşkusuz bu sonuç durup dururken, birden bire ortaya çıkmadı. Bir önceki genel başkanını, ilk seçimde iktidara gelecek DSP'den meclise yolladıktan sonra, sıra, muhalefete "sızma"ya gelmişti. Ve tabii ki, "D"si koruduğu sürece bu, DİSK için ancak "sol" muhalefete yamanma olabilirdi, öyle oldu.

Sermaye-emek çatışmasında "tarafsızlık"ı ilke edinmiş, böylece de, toplumsal muhalefetteki tüm "eski" itibarını yitirmiş yeni DİSK'e de, muhalefet bile olamayan CHP yaraşır.

DİSK tabanı, yani bağlı sendikalara üye işçilere gelince...

Onlar bu kongrede de söz, karar, irade ortaya koymadılar. Kendilerine nasıl bir yönetim yakıştırdıkları hakkında fikir belirtmediler. Ancak, sermayenin saldırıları böyle sürdükçe ve DİSK'in yönetimi saldırılar karşısında böyle edilgen kaldıkça, elbette söz sırası onlara gelecek...

Sermayenin saldırılarına ve sendikal ihanete karşı, **TİS komitelerinde örgütlenelim!**

A. Sinan

Binlerce işçiyi ilgilendiren TİS dönemine bir kez daha girmiş bulunmaktayız. Sermaye her TİS döneminde olduğu gibi bu dönemde de, TİS'leri sınıfa saldırının bir aracına dönüştürmek için tüm gücüyle hareket edecektir.

Kapitalistler, İMF'nin yıkım paketlerini bir bir hayata geçirmenin olanağına çevrilen TİS'lere, planlı ve bütünlüklü bir şekilde aylar öncesinden hazırlanıyorlar. TİS'leri sınıfa yönelik topyekün saldırının bir parçası olarak gördükleri için; başta İMF'si olmak üzere yasaları, polisi, medyası ve satın aldığı sendikacılar aracılığı ile örgütlü bir bütün olarak çıkmaktalar sınıfın karşısına. Amaçları, İMF'nin programıyla işçi sınıfını dipsiz bir sömürüye ve sefaletle mahkum ederek yıkılmayı bekleyen düzenlerini zorla da olsa ayakta tutmaya çalışmak. Ve bunun için de, her türlü araçla işçi ve emekçi sınıfına saldırarak, politikalarını hayata geçirmeye çalışıyorlar.

TİS'ler de bu politikaların yaşama daha rahat geçirilmesi için sermaye sınıfının işçi sınıfına yönelttiği saldırı araçlarından birisidir. Çünkü TİS'ler aracılığıyla sermayenin yaşadığı krizin faturası işçi sınıfına, düşük ücretler, sosyal ve ekonomik hakların gaspı, tensikatlar yani sefalet olarak ödettiler. İMF'nin uygulanmasını istediği saldırı politikaları bir bir uygulanıyor.

Sendika bürokratları sermaye ile işbirliği içerisindedir

Sermaye sınıfı, işçilere yönelik saldırılarını daha pürüzsüz ve daha kolay uygulamak için, öncelikle sendikaların başına çöreklenmiş bulunan sendika bürokratlarını satın alıyor. Ruhunu sermayeye satmış olan bu hain bürokratlar aracılığıyla, TİS'ler sınıf için bir kazanım olmaktan çıkmakta, kazanılmış olan hakların da budanmasına, sömürünün ve sefaletin daha da artırılmasına neden olmaktadır.

İşçilerin yanında sermayeye karşı atıp tutan, mücadeleden, birliktelikten bahseden bu hainler; sermayenin yanında ise birden kuzu kesilerek, hangi sınıfı temsilen o masada oturduklarını unutuveriyorlar. Güya işçilerin çıkarlarını savunmak için sermaye ile aynı masaya oturanlar, sermayenin çıkarlarını savunmak yoluna gidiyorlar ve bir kalemle işçiyi sermayeye satıyorlar. Çünkü kendileri de sermaye tarafından satın alınmışlardır. Bu yüzden adları satılmış sendikacılar onlar.

Onlar sınıfa ve sınıfın mücadelesine ihanette tescillenmiş bir geçmişe sahiptirler. Geçmiş yıllarda imzaladıkları sefalet ve ihanet sözleşmeleri hala hafızalarımızda canlı durmaktadır. Yaptıkları yapacaklarının teminatıdır. İşçiler, sermaye ile işbirliği içerisinde olan bürokratların sendikalardaki hakimiyetlerini kırmak ve onları sendikadan def etmek için de mücadele etmelidir.

TİS'i kazanıma dönüştürmek, sendikalarda inisiyatif almakla mümkündür

TİS dönemlerinde sendikalara sahip çıkmak ve inisiyatif ele almak ayrı bir önem taşımaktadır. TİS'i kazanımlarla garanti altına almak istiyorsak, derhal bir TİS komitesi kurarak, sermayenin saldırılarına ve sendika bürokrasisinin barikatlarına karşı tabanı harekete geçirmeliyiz. Kurulan bu TİS komitesi

sendikanın tüm kararlarını ve yetkilerini eline geçirerek, sendika ağalarının sendika üzerindeki olumsuz etkilerini kırarak, sendikayı sermaye sınıfına karşı daha işlevli ve etkin hale getirmelidir. TİS görüşmelerinde tüm yetki ve kararlar sendikacıların elinden alınmalı, işçilerin en geniş inisiyatifi ile oluşan TİS komitelerine devredilmelidir.

Burada öncü-bilinçli işçilere görev her zamankinden daha fazla düşmektedir. TİS komitelerinde tüm işçileri örgütlemek ve saldırılara karşı harekete geçirmekle yükümlü oldukları gibi, işçilerin bilincini aydınlatmada, ufkunu geliştirmekte de sorumludurlar.

TİS komiteleri işçileri tüm talepler için mücadeleye çekmelidir

Sermaye ve sendika bürokratları TİS görüşmelerini yalnızca ücretlerle tikamaya ve sınırlandırmaya çalışıyorlar. Oysa sorun sadece ücretten ibaret değildir. TİS'de işçilere "sıfır zamlı" sözleşmeler dayatılmakla birlikte, diğer ekonomik, sosyal ve siyasal haklar da gaspedilmektedir. Çalışma koşullarının ağır ve kötü olmasına, esnek üretime, taşeronlaştırmaya karşı talepler sözleşmede kazanıma dönüştürülerek yer almalıdır. İşçiler, sefalet ücretlerine karşı mücadele verirken; "insanca yaşama ve çalışma koşulları", "Herkes iş, tüm çalışanlara işgüvencesi", "7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası", "Eşit işe eşit ücret" gibi taleplerin kazanılması için de mücadeleye çekilmelidir.

Mücadele salt ücretlerin düşüklüğüne karşı verilmemelidir. TİS komiteleri, mücadelede sınıf dayanışmasını örme, sermayeye karşı birleşik mücadele imkanları yaratmak için tüm olanakları seferber etmelidir.

Sendikayı eylemlere teşvik etmekle birlikte, varolan direnişleri ziyaret etme, her türlü desteği sunma ve destek isteme, yapılan etkinliklere, eylemlere taleplerle birlikte katılma ve saldırılara karşı birleşik bir cephe örme sorumluluğu öncü işçilerin omuzlarındadır.

Geçmiş eksiklikleri aşarak mücadele edilmelidir

Bu dönemin TİS'lerine daha önceki deneyimler üzerinden hazırlanmak gerekiyor. Daha önceki yıllarda yaşanan hata ve zaafaların aşılması, eksikliklerin bir an önce giderilmesi doğrultusunda bir mücadeleyle sürece yaklaşılmalıdır. Satış ve ihanet sözleşmelerine bir kez daha izin vermemek için şimdiden örgütlü bir birlikteliğin sağlanması için çalışmalara başlanmalıdır. Taban örgütlülüklerinin oluşturulması, sendikanın ve tüm işçilerin mücadeleye çekilmesi için, en etkin bir biçimde inisiyatif ele alınmalı ve işçilerin taleplerini içeren bir TİS için hazırlıklar bir an önce başlatılmalıdır. Ancak bu şekilde sermayenin sendika bürokratlarıyla işbirliği içerisinde gerçekleştirdiği saldırıları geri püskürtme olanağı yaratılabilir.

Sermayenin sefalet sözleşmelerine ve sendikaların işbirliği, ihanetçi tutumlarına karşı, sınıf bilinçli işçiler olarak bizler sendikamıza sahip çıkarak inisiyatif elimize almalıyız. Kazanmak için gecikmeksizin TİS komitelerinde örgütlenmeliyiz.

Beyoğlu Belediyesi'nde de grev kararı asıldı

"Açlığa mahkum olmayacağız!"

Beyoğlu Belediyesi'nde grev kararı asıldı (01.08.00)

İstanbul belediyelerinde işverenlerin İMF direktifleri doğrultusunda TİS'lerde yaptıkları dayatma ve hak gasplarına karşı işçiler grev kararlarını asmaya devam ediyorlar. Son olarak Beyoğlu Belediye işçileri de belediye binasına grev kararını bir eylemle asarak, mücadeleye ilişkin kararlılıklarını bir kez daha ifade ettiler.

Tünel önünde toplanan işçiler, buradan belediye binasının önüne kadar alkış ve sloganlarla yürüdüler. Belediye binası önünde Genel-İş 3 No'lu Şube Başkanı tarafından yapılan konuşma ile önce eyleme katılan diğer sendika şubelerinin isimleri okundu, sonra TİS'e ve greve ilişkin konuşmalara geçildi.

3 No'lu Şube Başkanı konuşmasında işverenin dayatmaları üzerine greve çıkmak zorunda kaldıklarını, ancak işverene gereken yanıtı vereceklerini söyledi. Söz alan Bölge Başkanı Mehmet Karagöz ise, İMF güdümlü hükümetin çok yönlü bir saldırı yürüttüğünü ve bu saldırının bir ayağının da F tipi hücre saldırısı olduğunu belirterek, saldırıya karşı güçlü bir yanıt vermek gerektiğinin altını çizdi.

Konuşmalardan sonra binaya grev kararının asılmasıyla eylem bitirildi. Eylemde, "Açlığa mahkum olmayacağız, işçiyiz haklıyız kazanacağız!" ve "Belediye işçisi köle değildir!" yazılı iki pankart taşındı.

İşçiler tarafından en çok atılan slogan "Yaşasın sınıf dayanışması!" ve "Yaşasın işçilerin birliği!" olurken, yine coşkunun en çok yükseldiği anlar da diğer şube yöneticilerinin yaptıkları konuşmalar oldu. Bu durum, belediye işçilerinin sendika ve belediye ayrımı yapmadan tüm belediyelerdeki grevlerin ortaklaştırılması isteğinin somut ifadesiydi.

DİSK Genel-İş 3 No'lu Şube açıklamasından...

"Bu ülkeyi Cottarelli'ler yönetecekse seçimlere ne gerek var?"

(...) Yaklaşık 5 aydır sürdürdüğümüz görüşmelerde biz, DİSK GENEL-İŞ olarak, üyelerimizin, yıllardır alınteri emeği, kan-can bedeli kazandığı hakları savunmaya çalıştık. Daha ücret zamları konusu görüşülmeden, idari maddeler dedikimiz, en temel işçi hakları yok sayılmaya, sendikal organlarımız, kurullarımız işlevsizleştirilmeye çalışıldı....

Yine, bir çok belediyede olduğu gibi iş güvencemizi ortadan kaldıran TAŞERON uygulaması Beyoğlu Belediyesi'nde de hayata geçirildi.

Bütün bunlar İMF'nin talimatları ile yapılıyor. Siyasi iktidarlar İMF'nin kölesi olmuş! Belediye yönetimleri İMF'nin kölesi olmuş. Şef COTTARELLİ emrediyor, hükümet yerine getiriyor, belediye başkanları ise ondan hızlı davranıyor...

Eğer bu ülkeyi COTTARELLİ'ler yönetecekse seçimlere ne gerek var? İMF "Özelleştirin" diyor, hemen ardından POAŞ, TEDAŞ, TELEKOM, TEKEL ve diğer kamu kuruluşları satışa çıkarılıyor. İMF, "Toplu sözleşmelerde %20'den fazla vermeyin" diyor, bizim belediye başkanları "%20 neymiş, biz işçiyi zırnık vermeyiz" diyerek, hem TAŞERON getiriyor, hem de 0 zammı dayatıyorlar.

Onlar İMF'nin kölesi, COTTARELLİ'nin memuru olabilirler, ama biz işçiler İMF'İN KÖLESİ OLMAYACAĞIZ!

Bizler onurlu emekçi insanlarız. (...)

Greve çıkmayı biz istemedik. Taşeronlara trilyonlar akıtan işverenler, sıra işçiyeye gelince, sıra emeğe, emeğin karşılığını vermeye gelince katı davranarak, duyarsız davranarak bizleri greve zorluyorlar.

Hapishanelerde bu memleketin en değerli, aydın, namuslu insanlarını İMF'nin talimatıyla hücrelere, F tipi hapishanelere doldurmaya çalışanlar, kollarını koparıp köpeklerin önüne atanlar, bizleri de İMF talimatıyla açlığın hücrelerine sokmaya çalışıyorlar.

Açlığa teslim olmayacağız...

Biz Beyoğlu Belediye işçileri ve DİSK GENEL-İŞ Sendikası olarak bütün gücümüzle GREVE HAZIRIZ! Grev bizim için bir amaç değildir, sadece kazandığımız hakları kaybetmemek ve insanca yaşayacak bir ücret için bir araçtır. (...)

İŞÇİYİZ HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Çorlu'da sömürü cehennemi...**Burjuvazi hayvanca sömürüde sınır tanımıyor!**

Sermaye sınıfı daha çok kâr elde edebilmek için insan aklının sınırlarını bile zorlayan yöntemlere başvurmaktadır. Barbar sistemin sömürü çarkları arasındaki işçilerin hayatı hiçe sayılmakta, bu çarkın dönebilmemesi için hergün yüzlerce işçi yaşamını yitirmekte ve bir o kadarı da sakat kalmaktadır.

İnsana yaklaşımı "daha fazla kâr nasıl elde edebilirim" olan burjuvazinin bilimi, eğitimi, çalışma koşulları buna göre düzenlenmektedir. Herşey sömürünün daha da yoğunlaştırılması için seferber edilmektedir. Günlerce aralıksız uygulanan çalışma saatleri, üretimde kimyasal maddelerin kullanımı, çalıştıkları ortamın havasız, pis olması vb., insan sağlığını tehdit eden unsurlar arasındadır.

Günlük çalışma saatlerini daha uzun tutarak, kapitalistler işçileri posaları çıkana

kadar çalıştırmaktadır. Oysa yasalarında bile çalışma süresi sekiz saat olarak belirtilmiştir. Fakat hiçbir işkolunda buna uyulmamaktadır. Patronlar daha çok palazlanmak için işçileri ortaçağ koşullarında, soluk aldırılmadan çalıştırmaktadırlar. Sonunda ise artık işine yaramadığını düşündüğü, fiziki olarak çürümüşüne neden olduğu işçileri işten atmakta, bunu büyük bir rahatlıkla yapmaktadırlar.

Kapitalizmin bu ortaçağ koşulları hepimiz tarafından bilinmektedir. Kapitalizmin bu iğrenç çarklarının dönmesi için işçilerin ödediği diyet ise yaşamları olmaktadır.

Çorlu'da kurulu deri işletmeleri de azgın sömürü dişlilerinin döndüğü yerlerden sadece biridir. Baykallar Deri'de sendikal faaliyeti fabrikaya taşımak isteyen 60 işçinin işten atılması, bu insanlık dışı ortamı bir kez daha gözler önüne serdi.

İşten atılan işçilerin yirmi saatin üzerinde çalıştıkları, patronun kesintisiz çalıştırmak için fabrikaya bir yatakhane yaptırdığı, hafta sonları çalışmanın zorunlu olduğu, uzun çalışma saatlerinde işçilere zorunlu doping yaptırıldığı, belirtilen birkaç nokta. 16-20 yaş grubu arasındaki işçilere günde 5-6 adet

"Supradyn" hâpi verildiği, böylelikle güçsüz düşen işçilerin çalışmalarının sağlandığı vurgulanmaktadır. Bu koşullarda çalışmaya çalışmaya karşı çıkanlara ise kapı gösterilmektedir.

Deri işçileri çok düşük ücret karşılığında, çok ağır koşullarda ve tehlike içerisinde çalışmaktadırlar. Derinin işlenmesi sırasında sülfürikasit, krom, formaldehit, vb. delici, kör edici kimyasal maddelerle çalışmaktadırlar. Bu ise başlı başına hayati bir tehlikedir. Yirmi saatin üzerinde çalışmaları, "Supradyn" verilerek doping almaları, hayati tehlikeyi daha da büyütmektedir.

Zorunlu kalmadıkça 10 günü geçmeyen ve günde bir tane alınabilen "Supradyn" hâpi, fazla dozda alındığında bağımlılık yapmakta, ileriki senelerde vücut fonksiyonlarını bozmaktadır. Vitamin eksikliğinde, soğuk

algınlığının ileri aşamalarında, ameliyatlardan sonra ve aşırı yorgunluklarda kullanılan bir ilaçtır "Supradyn". İşte işçileri tam gün ayakta tutabilmenin çaresini günde 5-6 tane vererek sağlamaktadır, Baykallar Deri kapitalisti. Daha fazla kâr için işçilerin hayatını hiçe saymayı, pervasızlıkta sınır tanımamayı, bu örnek yeterince ortaya sermektedir.

Diğer sektörlerde de işçilere doping amacıyla ilaçlar, iğneler verilmektedir. İşçiler

güçten düştükleri noktada ise sürekli iş kazalarıyla yüz yüze kalmakta ve ardından kapı dışarı edilmektedirler. Burjuvazi, yaşanan iş kazaları/katliamlarında görüldüğü gibi, işçi sınıfına, emekçilere ancak kendilerine hizmet edebilmeleri için yaşam hakkı tanımaktadır.

Bu azgın sömürü düzeni, kanlı çarkını çevirebilmek için kanımızla beslenmektedir. Zor olan çalışma koşullarına, yaşamımızı çekilmez kılan hastalıkları, sakatlıkları eklemektedirler.

Burjuvazi bu pervasızlığı bizim örgütsüzlüğümüzden almaktadır. Birlikte karşı koyamadığımız taktirde bu saldırılar ağırlaşarak sürecektir. Sermaye sınıfının bu kanlı çarkı bizim sömürülmemizle dönüyorsa, bu çarkı durduracak olanın yine bizler olduğunu görmeliyiz. İşçi sınıfının örgütlü karşı duruşu burada en önemli noktadır.

7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası, sağlığa zararlı ve tehlikeli işlerde azami 5 saatlik işgünü ve eşit işe eşit ücret şiarıyla harekete geçmeli, örgütlü birliğimizi sağlamalıyız. İşçi sınıfının devrimci programı altında birleşip savaşmalıyız.

Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!

Haziran 2000 Türkiye gündemi araştırması

İMF-TüSİAD eksenli yıkım saldırılarının sermaye devleti tarafından işçi ve emekçilere dönük olarak adım adım uygulandığı bir dönemden geçiyoruz.

Buna dönük olarak sermayenin kalemleri sık sık Türkiye'nin sosyal patlamalara gebe olduğu tespitlerini yapıyorlar. Bunun ürünü olan kaygılarını sermaye sınıfını uyararak gösteriyorlar.

İşçi sınıfı ve emekçilerin böyle kapsamlı ve derin bir yıkım saldırısına karşı tepkileri gittikçe genişliyor. Eylemlerde, mitinglerde öne çıkan sloganlar, sendika bürokrasisini uyarıcı, mücadele kararlılığı ortaya koyan ve İMF'yi protesto eden niteliktedir.

İşçilerin bu mücadele istemini boğan ve önünü alan kuşkusuz sendika bürokrasisidir. Bu sözleri Rahmi Koç'un yaptığı açıklamayla noktalayalım.

Koç, Bayram Meral'in Türk-İş Genel Başkanı olmasından bu yana işi fevkalade dengeli götürdüğünü, çok sıkıntı çektiğini, fakat göğüs gerdiğini belirterek, geçtiğimiz dönemde en büyük şansımız böyle bir adamın, böyle bir mevkide olmasıdır, diyor (*Radikal*, 1 Temmuz Pazar)

Günlük basında yayınlanmaya başlayan Haziran 2000 Türkiye gündemi araştırması, Türkiye'nin mevcut tablosunu belli yönleriyle vermektedir. Bunların birkaçı üzerinde durmakta yarar var.

Soru: Hükümet bu güçlü koalisyon ile devam etmeli mi?

Devam etmeli %56.7

Devam etmemeli %34.1

Soru: Hükümet yıl sonuna kadar enflasyonu yüzde 25'lerin altına düşürebilir mi?

Düşürebileceğine inanan %23.5

Düşürebileceğine inanmayan %71.0

Soru: Hükümetin uyguladığı ekonomik istikrar programı devam etmeli mi?

Devam etmeli %47.8

Devam etmemeli %43.8

Soru: Enflasyonu düşürmek için memur ve işçiye düşük oranda zam yapılması onaylanıyor mu?

Onaylayan %31.6

Onaylamayan %65.2

Soru: Düşük ücret zamlarını protesto için memur ve işçilerin gösteri yapmaları onaylanıyor mu?

Onaylayan %64.6

Onaylamayan %29.1

Soru: TBMM'nin Mesut Yılmaz'ın Yüce Divan'da yargılanmasına gerek olmadığına ilişkin kararını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Olumlu bulan %29.2

Olumsuz bulan %58.0

Soru: Bu çalışma döneminde TBMM'nin gerçekleştirdiği en önemli faaliyet nedir?

Hiç bir faaliyet yapmadı %41.0

Cumhurbaşkanlığı seçimi %15.6

Çok yasa çıkarması %9.8

Af yasası %8.9

Ekonomik paket %5.5

Terörle mücadele %5.4

Vergi yasası %3.9

Tatilin uzaması %3.8

Kaynak (Radikal, 3 Temmuz Pazartesi)

Aslında bu kısa tablo çarpık da verilse bir çok şeyi anlatıyor. Bunların en önemlileri, sefalet zammına karşı çıkanların yüksek oranda olması, bir diğeri ise sefalet ücret zamlarını protesto için işçi ve emekçilerin eylemlerinin desteklenmesi. Devlete olan güvenin büyük oranda sarsılması. Meclisin kendileri için çalışmadığının bilinmesi vb.

İçinden geçtiğimiz dönem yeni mücadelelere gebe. Öncü işçilerin ve emekçilerin sorumluluğu büyüktür. Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz perspektifiyle birleşelim ve işçi sınıfının devrimci programı altında savaşalım.

Komünist metal işçileri/İzmir

Sendika ağalarının sermaye için artan önemi

Sendikaların başına çöreklenip, sermayenin çıkarlarını savunan bürokratların kapitalistler için taşıdıkları önem ortadadır. Bu hainler, patronlar ne zaman zora düşse imdatlarına yetişmektedirler. Bu olanağa sahip olmalarının nedeni, işçi sınıfının hala sendikaları aşacak ya da görevlerini yapmaya zorlayacak taban örgütlülüklerinden yoksun olmasıdır.

Yeni dönemde önemi artan ihanet misyonu

Sermaye düzeninin kapsamlı İMF-TÜSIAD saldırısının yoğunlaşarak devam ettiği bir dönemde, sendika ağalarının işlevi daha da artmaktadır. Bir tarafta sermayenin temsilcilerinin övgülerine mazhar olan sendikacılar varken, öbür tarafta sınıfın haklarını savunan sendikacılar polis, jandarma ve hukuk terörüne maruz kalmaktadır. Sırf bu günlük gerçekler bile, kimin hangi safta olduğunu anlamak için yeterlidir.

TİS sürecindeki bazı işletme ve belediyelerin işçilerinin ortaya koyduğu tutum, saldırıyı kolayından kabul etmeyeceklerine tanıklık etmektedir. Üretimden gelen gücün kararlı bir şekilde kullanılması durumunda, bu alanlarda saldırıyı püskürtmek mümkündür. Belediye işçileri her fırsatta kararlılıklarını göstermektedir. Fakat asıl önemli olan, metal ve tekstil işkollarında başlayan TİS sürecidir. Özellikle metal işkolu gibi stratejik bir sektörde saldırıyı hayata geçirmek sermaye açısından özel bir önem taşımaktadır. Tersinden de, bu işkolundaki saldırıyı püskürtmek işçi sınıfı için özel bir önem taşımaktadır. Bu sektörde galip gelen, süreci kendi lehine çevirme olanağını elde etmiş olacaktır.

Bu aşamada bu hainlerin oynayacağı rol, kapitalistlerin saldırıyı başarıyla hayata geçirebilmelerinde önemli bir etkidir. Sendikal çete başlarından Bayram Meral ve Türk Metal-İş'in

tepesinde bulunan Mustafa Özbek'in son açıklamaları ve geçmiş TİS'lerdeki tavırları göz önüne alındığında, gündemdeki TİS'leri satmaya çalışacakları gün gibi ortadadır. Patronların bu sürece bir diğer hazırlığı da, emirleri altındaki devletin değişik kurumlarını (meclis, mahkeme, polis, jandarma) devreye sokmaktır. Medya terörünün başladığı ve gerektiği yerde devlet terörünün estirileceği şimdiden bellidir.

Sermaye çatışmaya ciddi bir hazırlıkla girebilmek için tüm silahlarını hazır hale getirme çabasıdır. İMF'den TÜSIAD'a, MESS'e kadar. Sendika ağalarından, kanun hükmünde kararnamelerden mahkemelere, polisinden jandarmasına ve medyasına kadar, saldırıyı hayata gecirebilmek için çırpınıp duruyorlar.

Hakları korumak, yeni haklar kazanmak dışı dış bir mücadeleyle mümkündür

Ancak her çatışmada olduğu gibi bu çatışmada da iki taraf vardır. İki karşıt sınıf cepheden karşı karşıya gelecektir. Bu çatışmada taraflardan biri olan proletarya, haklı, güçlü ve meşru olan taraftır. Çünkü burjuvazinin amacı işçi sınıfını sefillik ve köleliğe mahkum etmektir. Bu ise burjuvazinin ve onun tüm kurumlarının ne kadar barbar ve insanlık açısından gereksiz olduklarını göstermektedir. Oysa proletarya, yaşamın devamı için gerekli olan kullanım

değerlerini üreten sınıf olmanın verdiği hakla, insanca bir çalışma ve yaşamın mücadelesini veriyor, verecektir. Ancak yaşamın maddi gereksinimlerini üretmek, meşru ve haklı olmak, çatışmayı kazanmaya yetmemektedir. Burjuvazinin hazırlıklarını boşa çıkarmak ve saldırıları püskürtmek için, proletaryanın da ciddi bir hazırlık yapabilmesi zorunludur. İhanet barikatlarını parçalamayı hedefleyerek sınıf kitlelerinin gücünü ve inisiyatifini açığa çıkartmak, öncü işçilerin ve sınıf devrimcilerinin önünde duran bir görevdir. TİS, grev, direniş, dayanışma vb. komitelerinden sınıf dayanışmasını örmeye, işçilerin ailelerinden emekçi semtlerin desteğinin örgütlenmesine kadar geniş bir hazırlık içine girmek, dahası işçi sınıfına yaraşır bir mücadele ve kazanma kararlılığına sahip olmak şarttır.

Son haftalarda ekonomik-demokratik sendikal hakları için mücadele eden işçilere ve onların yanında olan sendikacılara karşı devlet terör estirmektedir. İstanbul'da Limter-İş, İzmir'de TÜMTİS, Çorlu'da Deri-İş sendikalarına ve işçilere karşı polis, jandarma ve hukuk terörü gündeme gelmektedir. Bu da göstermektedir ki, mücadeleyi yükseltmeden, kazanılmış hakları korumak ya da yeni haklar kazanmak hayaldir. Eğer sefalete, köleliğe ve yaşamımızın hücreleştirilmesine hayır diyorsak, dışı dış bir mücadeleye hazır olmak zorundayız.

Tekstil sektöründe yaklaşan toplu sözleşme süreci ve görevlerimiz

Bugünlerde tüm televizyon kanallarında Tekstil İşverenleri Sendikası başkanı Halit Narin'le karşılaşsınız. Tekstil sektöründe yaklaşan toplu sözleşme süreci için şimdiden işçileri ve kamuoyunu etkilemek için yoğun bir çalışma başlatmış durumdadır. Sektörün içine girdiği kriz, kapanmak üzere olan fabrikalar, iflaslar vb... Günlük gazeteler de patronların sorunları ve dertleri ile dolu. Hani işçilerin halinden haberi olmayan birisi patronlara acıyabilir, bu kadar dert ve soruna rağmen üretim yapmaya devam etmelerini şaşkınlıkla karşılayabilir. Patronlar kendilerini öyle iyi anlatıyorlar ki, zenginlik ve sefaletlerini gözlerimizle her gün gördüğümüz halde, bizlerin bile kafası karışıyor. Kendi sorunlarımıza rağmen, onları iflastan kurtarmanın yollarını tartışmaya koyulabiliyoruz.

Zaten patronların da amacı bu değil

mi? Sürekli olarak, "aynı geminin içindeyiz, biz batarsak sizler de işsiz kalırsınız, fabrikanın kâr etmesi birinci amacınız olsun", demiyorlar mı? "Zarar

ve iflası engellemek" bahanesiyle bizlere düşük ücretleri ve ağır çalışma koşullarını dayatmıyorlar mı?

H. Narin toplu sözleşme hakkını

kullanabilen bir avuç tekstil işçisine sefalet ücretini dayatabilmek için çırpınıp duruyor. Sendikalarımıza gözdağı veriyor; "yüksek ücret isterseniz, hele hele greve giderseniz, fabrikalar kapanır" diyor. İşsiz kardeşlerimizi bizlere karşı kışkırtıp, kuru ekmek almaya ancak yeten bir ücrete boyun eğmemizi istiyor. Hükümetin uyguladığı İMF yıkım programına uygun bir ücret artışını dayatacağını utanmadan ilan ediyor. Ama artık bıçak kemiğe dayandı. Nerdeyse işsiz kalsak da açlıktan öleceğiz, çalışmaya devam etsek de. Sadaka ücretleri ile bütün bedenimizi bugüne kadar esir etmeyi başardılar. Üstelik her geçen gün daha fazlasını istiyorlar. Bunun sonu ne zaman gelecek? Bu asalak düzenin ekonomisi ne zaman düzleşecek? Hep üç yıl-beş yıl sabredin dediler, aradan 30 yıl geçti. Binbir çeşit ekonomik program

uyguladılar, bizim durumumuz sürekli kötüleşti. Şimdi bir kez daha fedakarlık istiyorlar. Buna boyun eğsek, iki yıl sonra başka bir programla karşımıza çıkıp yine fedakarlık isteyecekler.

Patronlar sınıfı ise, kârlarını yurtdışındaki bankalara taşımaktan bıkmadılar. Bizim sırtımızdan kazandıkları ile Avrupa'da, Amerika'da yatlar, katlar, oteller, villalar alıyorlar. Yeni fabrikalarını Çin'de, Tayvan'da, Azerbaycan'da kuruyorlar. Dünya borsalarında serseri mayın gibi vurgun peşinde koşuyorlar. Emperyalist tekeller ile elele, bütün KİT'leri özelleştirme ve yağmalama yarışına giriyorlar. Türkiye'yi "küçük Amerika" haline getirme hedeflerini ilan ediyorlar. Sağlık, emeklilik, eğitim vb. sosyal harcamalar için devletin kasasından tek kuruşun çıkmayacağı günleri yakınlaştırmak için son süratle çalışıyorlar. Ve daha pek çok saldırı ve yıkım uygulaması ile, işçi ve emekçilerin iliklerine kadar sömürülmesini, baskı altına alınmasını amaçlıyorlar.

Toplusözleşme sürecine girecek olan tekstil işçilerinin, sorunları bu kapsamda görmesi ve taleplerini buna göre yükseltmesi gerekiyor. Patronlar bizleri sadece üç-beş kuruş daha fazla ücret alma mücadelesi içine sıkıştırmak istiyorlar. Bu tuzağa düşmeyelim. Onlar, sağlığı, eğitimi özelleştirmeyi hedefliyorlar. Üç milyon fazla ücret verseler ne yazar. Onlar mezarda emeklilik dayatıyorlar. Beş milyon fazla verseler ne yazar. Tekstil işçileri kendi toplusözleşme talepleri ile birlikte, işsizlerin, emeklilerin, sendikasıız işçilerin, sigortasız işçilerin taleplerini de yükseltmeli ve bu kesimler ile ortak eylemler düzenlemelidirler. İşçi ve emekçilerin birleşik mücadelesi ile sesimizi tüm dünyaya duyurmalıyız.

Patronlar parmaklarına küçük bir kıymık batsa hemen feryat fıgan ediyorlar; bizler bıçak kemiğe dayanmış, hala tereddüt içinde kıvrıyoruz. Bu düzende sesini çıkarmayana hiçbir hak yok. Artık bunu anlamalıyız. Sesimizi bir kez duyurduğumuzda göreceği ki, biz işçiler gerçekte büyük bir güçüz. Patronlar bir avuç oldukları halde sesleri çok çıktığı için onları güçlü sanıyorlar. Oysa onların kumdan kalelerini işçi sınıfının çelik yumruğu yerle bir edebilir.

Evet patronların ağzı iyi laf yapıyor. En küçük sorunu bile hayati bir şeymiş gibi göstermeyi iyi beceriyorlar. Zaten yüzyıllardır bizleri yönetmeyi de bu sayede başarıyorlar. Onların canları ve malları çok kıymetli olduğu için saltanatlarını bugüne kadar sürdürmeyi başardılar. Peki bizim? Malımız zaten yok da, canımız da mı bu kadar kıymetsiz? Kölece çalışma koşulları altında, 30 yaşına gelmeden belimiz bükülüyor. Sefalet ücretleri ile ailemize sağlıklı yaşama imkanları sağlayamıyoruz. Çocuklarımız yarın aç-yarı tok. Derme çatma evlerimiz ha yıkıldı ha yıkılacak. Hastane, eğitim, dinlenme, eğlenme artık lüks ihtiyaç sınıfına girmiş durumda. Evet, demek ki biz işçilerin canı çok ucuz. Hiçbir kıymeti yok.

Peki ama neden? Biz çalışmasak bu dünya dönebilir mi? Tüm insanların her türlü ihtiyacını üreten bizler değil miyiz? Pamuğu eken, toplayan, iplik haline getiren, kumaş olarak dokuyan, elbise olarak diken biz işçiler değil miyiz? Üstelik bunları yapabilmek için bizim patronlar sınıfına hiç mi hiç ihtiyacımız yok. Onlar fabrikaya hiç uğramasalar bile, üretim tıkır tıkır sürebilir. Fabrikaların sadece mülkiyeti onların üzerinde. Ama biz üretimi durdurduğumuz anda, en maharetli patronlar bile üretimi devam ettiremezler. Biz işçiler olmadan, fabrikaların da, makinaların da hiçbir değeri yoktur. Fakat çoğumuz bu gerçeği bildiğimiz halde, kendimizi patronlara muhtaç görürüz. Onlar olmasa aç kalacağımızı sanırız.

Artık bu sahtekarlıklara ve yalanlara aldanmayalım. Tezgah başındaki sınıf kardeşlerimizden başlayarak örgütlenelim. Gücümüzü bir araya getirerek patronlara diz çöktürelim. İşçi sınıfının üzerindeki güvensizlik ve yılgınlık dumanlarını ancak böyle dağıtabiliriz.

Tekstil İşçileri/İzmir

Öncü-devrimci kamu emekçilerinin sorumlulukları

A. Tamer

"Sadaka değil toplusözleşme!" Bu slogan kamu emekçileri hareketinin değişmez temel sloganlarından biridir. Kamu emekçileri hareketinin temel bir talebini vurgulamaktadır. Bu talebin en fazla güncelleştiği dönemler de doğal olarak ücret artış dönemleri, yani her yılın Aralık ve Temmuz ayları olmaktadır.

Zaten KESK'in tarihine bakıldığında, tüm ciddi kitlesel eylemlerin bu dönemlerde ve bu taleple gerçekleştirildiği görülecektir.

Bu yıl böyle olmamıştır. Siyasal iktidarın sermaye adına azgın bir emek sömürüsü programını dayattığı koşullarda gerçekleşen yüzdeler sadaka zamlar, sessizlikle geçiştirilmektedir. Bir-iki ilde KESK'e bağlı şube platformlarınca gerçekleştirilen basın açıklamaları dışında, KESK'in aldığı herhangi bir eylem kararı yoktur. KESK reformizminin bundaki rolü ve payı bilinmektedir. Anlaşılan odur ki, KESK'e hakim reformist anlayışlar siyasal iktidarın ekonomik-sosyal yıkım programına angaje olmuşlardır. Kimse reformizmden herhangi ciddi sonuçları olabilecek bir direniş hattı oluşturmasını beklememelidir ve zaten beklememektedir.

Fakat bu çuvaldızdan sonra sıra iğneye gelecektir. Kimsenin reformizmden direniş beklemediği ortada, başta devrimciler olmak üzere tüm ilerici-öncü kamu emekçileri KESK'e hakim reformizmin hak gasplarına karşı ciddi bir eylemlilik ortaya koyamayacağını biliyor. Bilmesine biliyor da, kendisi ne yapıyor, biz ne yapıyoruz?

%10'luk Temmuz sadakası açıklandıktan sonra ortaya çıkan tabloya bakıldığında, KESK'e hakim reformizmi zorlayacak, sıkıştıracak bir taban basıncının örgütlenememiş olduğu görülmektedir. KESK yönetiminin böylesi bir basıncın yokluğu koşullarında kendi icazetçi çizgisini rahatlıkla yürütebildiği açıktır. Hatta bu durumu bir istismar alanı haline getirip kitlelere yılgınlık yayıcı bir propagandanın malzemesi bile yapabilmektedir.

Öncü-devrimci kamu emekçilerinin böylesi bir dönemde ciddi bir sorumlulukla hareket etmeleri gerekmektedir. Kamu emekçilerinin her geçen gün

yoksullaştığı, baskıların daha da yoğunlaştığı böylesi bir dönemde %10'luk sadaka zammının tepki yaratmaması düşünülemez. Fakat bu tepkinin örgütlenebilmesi, bir eylemlilik halini alabilmesi için, tabandaki kamu emekçisinin eylem yapacağı da ne olacak, bir biz yapıyoruz, konfederasyondan dahi ses çıkmıyor vb. psikolojisinin kırılması, ona gerekli güven ve enerjinin taşınabilmesi gerekiyor. Bunun için öncelikle işyerlerinde, işyeri örgütlülükleri üzerinde ifade edilen, işyerinden şubeleri, şubelerden genel merkezleri zorlayıcı bir eylem hattının ortaya konabilmesi gerekiyor. Böylesi bir eylem hattının işyeri-taban örgütlülükleri üzerinden yükselmesi kaçınılmazdır. İşyeri-taban örgütlülüklerine dayanmayan öneri ve

girişimler daha şubeler evresinde rahatlıkla kırılacak, şubelerdeki bürokrasiyi dahi aşamayacaktır. Bu tür girişimler kendini, icazetçi yönetimler olmaksızın ve hatta onlara rağmen, eylem planına dökebilmesi, sokaklara çıkabilmesidir.

Ancak bugünkü tabloya baktığımızda, KESK içindeki öncü-devrimci kamu emekçilerinin böylesi bir inisiyatifi ortaya koymadıklarını görüyoruz. Zaten reformizmi, icazetçiliği, uzlaşmacılığı yeşerten, dallandırıp budaklandıran ortam da böyle bir ortamdır. Devrimci girişim ve inisiyatifin olmadığı yerde reformizm rahatlıkla boy vermektedir. Kuşkusuz reformizme asıl politika alanını açan bizzat sermayenin kendisidir. Sınıf uzlaşmacılığının bayrağı reformizmin elindedir ve sermaye de reformizme bu nedenle alan açmaktadır. Bu gayet anlaşılır bir durum. KESK'in reformist yöneticileri de zaman zaman "mücadele ederiz, şöyle yaparız, böyle yaparız" vb. demekle beraber, asıl olarak pratikte siyasal iktidarın yeniden yapılandırma programıyla uzlaşmaktadır. Buna göre sorunlar sokaklarda değil, bakanlık koridorlarında, meclis kulislerinde veya ESK'da halledilecektir. Şimdi de olan budur. Bu nedenle KESK'ten %10'luk sadakaya karşı anlamlı bir ses yükselmemektedir.

Bu uzlaşmanın bozulabilmesi için kamu emekçilerinin bağımsız bir sınıf tavrı geliştirebilmeleri gerekmektedir. Bu tavrın başlangıç yeri işyerleri, başlangıç eylemleri de işyeri eylemleridir. Öncü-devrimci kamu emekçileri KESK reformizmini teşhir eden tavırlarını sürdürmekle beraber, asıl yapılması gereken böylesi bir bağımsız tavrın işyerlerinden başlayarak örülmesidir. Devrimcilerin kendi işyerlerini dahi harekete geçiremedikleri koşullarda, yöneticileri teşhir faaliyetinin ayakları havada kalacaktır. Sermaye ile yaptığımız mücadelenin asıl alanı nasıl ki sokaklarsa, reformizme karşı yürüttüğümüz mücadele de ancak sokaklarda ete-kemiğe bürünebilir. Öncü-devrimci kamu emekçileri bu bilinçle işyerlerinde fiili-meşru-militan bir mücadeleyi bir an önce hayata geçirmek durumundadırlar.

Eğitim-Sen 4. Olağan Kongresi üzerine

T. Can Özge

Uluslararası sermaye ve yerli işbirlikçileri aracılığıyla sınıfa yönelik saldırıların en yoğun ve tavizsiz olduğu bir süreci yaşıyoruz. Böyle bir süreçte Eğitim-Sen 4. Olağan Genel Kurulu toplandı. Doğal olarak bu kuruldan beklenen, sürecin eleştirel bir değerlendirmesiydi. Bundan dersler çıkarılarak sınıf cephesinde yeni kazanımların önünü açacak mücadele perspektifinin belirlenmesiydi. Ancak bu beklentiler boşa çıktı. Şube seçimlerinde olduğu gibi, Genel Kurul'a da pazarlıkları çok önceden yapılan ve "yönetime gelme" anlayışı üzerinden şekillenen ilkesiz "ittifak"lar damgasını vurdu.

Sermayenin küresel saldırılarına karşı birleşik fiili-meşru mücadele ihtiyacı her kesim tarafından sıklıkla dile getirilmesine rağmen, kongrede tartışılan, "nasıl bir perspektif-nasıl bir mücadele programı?" olmadı. Genel Kurul, kamu emekçi hareketini tasfiyede önemli bir rol oynayan reformist anlayışların birbirlerini "tasfiyecilik"le suçlayan polemikleriyle geçti. Yönetime yönelik eleştirilere Kemal Bal'ın verdiği demagojik yanıt, eleştirileri yapanlar tarafından ayakta alkışlandı. Bal konuşmasında kongrenin "başarılı" geçtiğini söyledi. Reformizm için "başarılı" kongre, kamu emekçileri hareketi için bir başarısızlığın ifadesi oldu.

410 sayfadan oluşan iki yıllık *Çalışma Raporu*, reformizmin ekonomist, kendiliğindenci, uzlaşmacı anlayışını gözler önüne sermektedir. *Çalışma Raporu*, 24 Temmuz ve 10 Haziran gibi kitlesel geçen birkaç miting dışında, gerçekleşemeyen eylemler, basın açıklaması metinleri, fotoğraflar, hükümet ve temsilcileriyle yapılan görüşmeler, dönemsel çalışma raporları, Başkanlar Kurulu sonuçları, KESK'e sunulan öneriler gibi göstermelik etkinliklerden oluşuyordu.

Yönetimin iki yıllık faaliyetinin ve kamu emekçileri mücadelesine hangi perspektifle baktığının özeti olan raporun bütünü gözönüne alındığında; yapılan tespit, öneri ve eylem biçimleri, kamu emekçileri hareketinin yaşadığı tıkanıklık ile reformist sendika bürokratlarının çözümsüzlüğünü ortaya koymaktadır. Bunu görebilmek için, raporda yeralan bazı ifadeler ile kamu emekçileri hareketi üzerine yapılan tespitlere bakmak yeterlidir.

Raporda, "*Dünya nereye?*" ve "*Türkiye*" başlığı altında yapılan durum değerlendirmelerinde, şunlar söyleniyor:

"*Dünya yeni bin yıla adım atarken ekonomik, politik, ideolojik ve toplumsal her düzeyde büyük bir alt üst oluş yaşıyor. 21. yüzyılın şafağında yeryüzünün birçok köşesinde vahşi kapitalizmin barbarlık manzaraları*

gözleniyor. (...) 'Yeni Dünya Düzeni' gerek askeri, gerek ekonomik, gerekse siyasi alanlarda ABD'nin bütün uluslararası kurumlar üzerinde hakimiyet kurmasını sağlıyor. Artık Birleşmiş Milletler, ABD'nin stratejik kararlarını onaylayan bir notere dönüştürülmüş, IMF ve Dünya Bankası ABD Hazinesinin bir acentası gibi çalışıyor."

Bu yerinde tespitlerinin ardından, "*Kapitalizmi aşan adil, paylaşımcı, katılımcı dünya özlemi insanlığı sınıfsız sömürsüz bir dünya yaratma arayışına yeniden yöneliyor.*" deniliyor. Ve bu bölüm; "*Kapitalizmin tahrip edici tüm egemenlik ilişkilerine rağmen, 21. yüzyılda, insanlığın eşitlik, özgürlük, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya özlemi bitmeyecektir.*" değerlendirmesiyle bitiyor.

"*Sınıfsız ve sömürsüz bir dünya özlemi*" doğal olarak sosyalizmden başka bir şey değildir. Bu durumda bu kavrayıştan beklenen de, ekonomik, demokratik ve sosyal haklar uğruna mücadelede, düzeni temelinden değiştirmeyi hedef alan bir perspektif ve devrimci bir mücadele çizgisidir. Oysa raporda ve Genel Kurul'da ortaya konulan tutum ve politikalarda bunun izini göremiyoruz.

Türkiye'deki parlamenter sistemin tıkanmış, siyasi partilerin yıpranmış ve geniş halk kitleleri nezdinde inandırıcılıklarını yitirmiş olmaları şeklindeki ifadelerden sonra, yapılan eylemler; protesto yürüyüşleri, protesto amaçlı toplanan imzalar, siyasi parti ve bakanlıklara çekilen faksler, sürgünlerle ilgili Milli Eğitim Bakanı ile yapılan görüşmelerden oluşuyor. Hak almayı icazette, meşruluğu yasalılıkta görenler, çözümü düzen içi kanallarda aramaktan başka çıkar yol bulamıyorlar.

Gücünü kamu emekçilerinin fiili-meşru-militan mücadelesinden değil de yasal mevzilerden almaya çalışan "reformist" sendika bürokratları, pasif eylemlerden sonuç alamadıklarına "hayret" ederek, şu tespitlerde bulunuyorlar: "*İşkolumuzda ve diğer işkollarında sürgünler sürmektedir. Bakanlık düzeyinde yapılan girişimlerden sonuç alınamamaktadır...*"

Bu tespitlerin ardından beklenen ise, normal olarak, hak alıcı, fiili-meşru mücadele hattının hayata geçirilmesidir. Oysa raporda önerilen eylem biçimleri gene protestoculuğu aşmayan nitelikte "kitlesel" basın açıklamaları, mitingler

ve gene meclis koridorları oluyor.

Sermaye devletinin KESK bürokratlarına "bir parmak bal" misali sunduğu toplugörüşme masasına oturabilme ihtimali, icazetçi anlayışlara düzen içi alan açmak ve orada teslim almak içindir. Bu ihtimali şans olarak görenleri, bu şansı kaçırmamak için gittikçe liberalleştirmekte, teslimiyet batağına sürüklemektedir. Grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı için fiili-meşru-militan mücadeleden başka bir yol olmadığını bilmelerine rağmen, bedel ödemeyelim de yasal yollarla devletten ne koparırsak kârdır mantığıyla hareket etmektedirler. Böyle hareket ettiklerini ise Kemal Bal'ın konuşmasında kullandığı ifadeler açıkça ortaya koyuyor.

"*Toplu Sözleşme hakkımız vardır. Bu hakkı kullanabilme becerisini göstermeliyiz. Bu yalın söylemin hayat bulması ciddi hazırlıklardan ve eylemlerden geçecektir. İktidarı masaya oturtmaya zorunlu kılacak eylemleri örgütlemeliyiz. Adı da sanı da grevdir.*"

Bu söylemde hedeflenen,

Eğitim-Sen Genel Merkez 4. Olağan Genel Kurulu (18-20.07.00)

toplusözleşmeli-grevli bir sendika yasası için grev değil, toplusözleşme hakkını kazanmak için grevden ibarettir.

Emekten yana mücadele yürütme iddiasında olan bir emek örgütünün hak gaspları karşısında protestoculuğu aşmayan eylemleri, sermaye devletini yeni saldırıları hayata geçirme noktasında rahatlatmakta ve cesaretlendirmektedir.

Kazanılan hakları korumakta dahi uzlaşma adına aciz kalanlar, sendikaların siyasetle ilişkisinin olmaması gerektiğini savunurken mücadelenin sosyal, ekonomik, demokratik hak mücadelesi çerçevesinde olması gerektiğini söylüyorlar. Siyasal iktidarın sermaye sınıfının elinde bulunduğunu, yürütülen mücadelenin ekonomik talepler çerçevesinde dahi kalsa siyasal bir talep

olduğunu göremiyorlar. Saldırıların; "*Türkiye, sermayenin suretinde adeta yeniden kurulan bu dünyaya uyum sağlamaya çalışmanın sorunlarını yaşıyor. Ama bir farkla, 75 yıldan bugüne biriktirek getirdiği 'yapısal sorunları' ile birlikte.*" diyerek, kapitalizmin "yapısal" sorunlarından kaynaklandığını söylemek ve sonrasında ise yapısal sorunu temelden kaldırmayı değil de "iyileştirmeyi", "insafı" hale getirmeyi hedeflemek, kamu emekçileri mücadelesini yasal zeminlere hapsedmenin gerekçesi oluyor.

Bırakalım demokratik siyasal haklarımızın kazanılmasını, ekonomik ve özlük haklarımız için bile reformist sendika bürokratlarından çözüm beklemek, bizleri tüm haklarımızın gaspedilmesiyle yüzyüze bırakacaktır. Kendi varlık koşullarının zemini tehlikeye girdiğinde akıllarına devrimci, öncü kamu emekçilerinin yarattığı "4 Mart benzeri direniş"ler gelen sendika bürokratları, kamu emekçileri mücadelesini yasal mevzilere

hapsetmek amacıyla ileri ve devrimci söylemler kullanmaktadırlar.

Çözüm nedir o halde? Çözüm, kendi özgücümüze güvenerek, meşruiyetimizi fiili zeminlerde yaratarak, devrimci bir duruş ve perspektifle sendikalarımıza sahip çıkmaktır. Kamu emekçileri mücadelesini ileri taşımak; reformist sendika bürokratlarının anlayışlarını ve sorunun ana kaynağı kapitalizmi aşan devrimci bir perspektif ve pratikle, işyerlerinden beslenen taban dinamizmini harekete geçirmekle mümkündür.

Genel Kurul'a damgasını vuran reformizmin etkisini kırmak için önümüzdeki iki yılı bu bilinçle kavramak ve hareket etmek kendini sorumlu hisseden her öncü kamu emekçisi için önemli ve acil bir görevdir.

*Bütün Ülkelerin
Proleterleri, Birleşin!*

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 216, Temmuz '00, Başyazı

Gençlik hareketi ve partinin güncel sorumlulukları

Geçmiş konumunu yitiren gençlik hareketi

Gençlik mücadeleleri Türkiye'nin yakın tarihindeki geniş çaplı sosyal mücadeleler içinde özel bir yer tuttu. Burjuva gericiği bu belirgin olgudan çıkardığı sonuçlar ışığında, 12 Eylül döneminde en büyük saldırısını gençliğe yöneltti. Hareketi sistematik baskı ve terörle ezmekle kalmadı, yeni bir canlanmaya karşı çok yönlü siyasal, kültürel ve idari tedbirler de aldı. İzlediği ekonomik ve sosyal politikalarla, geçmiş dönemlerde hareketin dinamizmini ve omurgasını oluşturan üniversite gençliğinin sosyal bileşimini, alt sınıflardan gelenler aleyhine belirgin biçimde değiştirdi. Gecekondu üniversitelerini tüm Türkiye'ye yaygınlaştırarak, taşradan büyük kentlerin üniversitelerine emekçi çocuklarının akışını büyük ölçüde sınırladı. Böylece geçmiş dönemlerde gençlik hareketinin merkezini ve lokomotifini oluşturan büyük kentlerin bu özellikleri belirgin biçimde zayıfladı. Tüm bunlar, '80'ler sonrasında küçük-burjuva katmanları saran yığılma, orta sınıfların düzenle bütünleşerek eski kısmi ilerici duyarlılıklarını yitirmesi ve '89 çöküşü sonrasında dünya çapında sol düşünceye karşı yükselen gerici dalgası ile de birleşince, Türkiye'nin öğrenci gençlik hareketi eski gücünü çok büyük ölçüde kaybetti.

En özet şekilde ortaya koyduğumuz ve bazı bakımlardan eksik olan bu değerlendirmeden çıkan bir sonuç var. Öğrenci gençlik hareketinin gücü ve imkanları konusunda geçmişin ölçülerine dayalı yaklaşım ve beklentiler her türlü dayanaktan yoksundur. Türkiye'deki sosyal mücadelelerde küçük-burjuvazinin (ve onun ayrılmaz bir parçası olarak öğrenci hareketinin) '80 öncesinde tuttuğu yer bir daha tekrarlanamaz. Ülkemiz tarihinde bu kendine özgü dönem dönülmez bir biçimde geride kalmıştır artık. Komünistler bu gerçeğe başından beri işaret ettiler ve '90'lı yılların toplam tablosu, bu değerlendirmelerin isabetliliğini bütün açıklığı ile gösterdi.

Son on yıla bakıldığında, işçi sınıfı ve kamu çalışanları hareketinin sosyal mücadelenin asıl eksenini oluşturduğu, öğrenci hareketinin belirgin biçimde bu ikisinin gölgesinde kaldığı görülür. Bunu olumlu ve sağlıklı bir gelişme saymak gerekir. Burada kitle hareketinin genel plandaki zayıflıklarını ve geri düzeyini bir yana koyuyoruz. Önemli olan, bu genel görelilik içinde, işçi-emekçi hareketinin sosyal mücadelenin asıl eksenine dönüşmüş olmasıdır. Ve yinelemek gerekir ki, bu öğrenci hareketi için de genel planda sağlıklı bir gelişme zemini demektir.

Bütün bu söylenenlerle gelmek istediğimiz daha da somut bir sonuç var. '80 öncesinin ölçüleri bir yana bırakılır ve yeni dönemin sosyal hareketliliği içinde öğrenci hareketinin tuttuğu ve tutabileceği yeni yer gerçekçi bir biçimde gözönünde bulundurulursa, bugünün öğrenci hareketi, onun gücü ve imkanları konusunda daha nesnel ve verimli sonuçlara ulaşılabilir.

Gençlik hareketinin bugünkü olanakları

Yıllardır gençlik hareketinin kısırlığı ve durgunluğu üzerine doğrudan ya da dolaylı bir dizi

değerlendirme ve gözlem ortaya konuluyor. Bu, eski ölçülerin ve bunun ürünü beklentilerin yarattığı bir göz yanılmasıdır. Gerçekte özellikle son birkaç yıldır gençlik kesiminde gözle görülür bir canlanma, kendini bir dizi gösterge üzerinden hissettirmektedir. (Herşey bir yana, son yılların 1 Mayıslar'ına belirgin gençlik katılımları, gençlik saflarındaki birikimin devrimleşme olanaklarına en dolaysız bir göstergedir). Eski alışkanlıklarla salt en büyük kentlerin yüksek öğrenim gençliği üzerinden bakıldığı için, bunlar yeterince görülüp değerlendirilememektedir. Gençlik hareketi eski ağırlık merkezini bugün için artık kaybetmiştir. Bir kısım taşra üniversiteleri, liseler, emekçi semtleri, gençlik hareketinin yeni alanları ve gelişme kaynakları olarak ön plana çıkıyorlar. Bu, son yirmi yılın ekonomik-sosyal politikalarından, siyasal ve kültürel saldırılarının etkilerinden ayrı bir sonuç değildir.

Yeni dönem gençlik hareketine ilişkin bir önemli olguya daha kısaca işaret etmek gerekir. İdeolojik kavrayış ve tercihlerle mücadeleyi seçen sınırlı sayıda unsurlar dışta tutulursa, bugün için mücadeleye akan gençlik kesimleri, belirgin bir biçimde ezilen ve sömürülen sınıf ve katmanlara mensuplardır. Ezici bölümüyle işçi ve emekçi çocuklarıdır bunlar. Liseli gençlik için yeterince açık olan bu olgu, gerçekte üniversiteleri gençlik için de geçerlidir. Özellikle de taşra üniversitelerinde bu olgu çok belirgindir.

'80 öncesinin devrimci gençlik hareketi içinde orta sınıf gençliğinin tuttuğu yer, dahası eğitsel-kültürel açıdan avantajlarının getirdiği özel ağırlığı düşünülürse, yeni dönemdeki bu yeni olgunun önemi daha iyi anlaşılır. Bu, gençlik hareketinde sağlam bir emekçi damarının varlığı demektir ve kendini bulacak bir gençlik hareketine kendini açacak önemli avantajlar sağlamaktadır. Bu yapıdaki bir gençlik hareketini devrimciye dönüştürmek, işçi sınıfı ve emekçi hareketiyle bütünleştirmek çok daha kolaydır.

Reformizm gençliğin mücadele dinamizmine yanıt veremez

Sola, mücadeleye ve devrime yönelen bir alt sınıf gençliğinin bugün daha çok reformist partiler etrafında kümelenmesi, devrimci hareketin zaaf ve zayıflıklarıyla ilgili bir durumdur. Reformist partiler nispeten geniş olanaklar ve elbette legalitenin getirdiği rahat çalışma koşulları sayesinde mücadeleye akan bu kesimleri daha rahat etkileyip kendilerine çekebilmektedirler. Ne var ki, bu partilerin gençliğin mücadele isteğine ve dinamizmine yanıt verebilmeleri kolay değildir. Nitekim kendilerine akan genç güçleri, ancak onların mücadele isteğini kırıp yozlaştırabildikleri ölçüde saflarında tutabilmektedirler. Bunu başaramadıkları durumlarda ise, bu partiler mücadeleye akan genç güçler için geçici birer durak olmakta, devrimci mücadele isteği yeni devrimci arayışları zorlamaktadır.

Genel planda herşeye rağmen devrimci bir konumda duran geleneksel akımlar ise, gençliğin bu devrimci arayışlarına yanıt verecek bir ciddiyet ve olgunluktan büyük ölçüde yoksundurlar. Bu yapısal zaafı aşılacak bir yana giderek güçlendiği ölçüde, bu akımlar genç güçler için güven verici olamamaktadırlar. Kaldı ki bugün gerçekte devrimci bir önderlik arayışı

içerisindeki gençlik kesimlerini reformistlerin nispeten daha kolay bir biçimde kendilerine çekebilmelerinin gerisinde, geleneksel akımların güven vermeyen konum ve politikalarının da özel bir payı vardır. Bu olgunun farkında olmak önemlidir; zira bundan gençlik çalışmamız için, gençliğe karşı sorumluluklarımız konusunda çıkarılması gereken çok önemli sonuçlar vardır.

Partimiz geleceği ve dolayısıyla gençliği temsil ediyor

"Gençlik gelecek, gelecek sosyalizmdir!" şiarı bir propaganda sloganı olarak çok çekicidir. Fakat her önemli propaganda sloganı gibi bu slogan da, güncel izdüşümleri de olan temel bir gerçeği ifade etmektedir. Eğer biz, gençliğe yönelik olarak kullandığımız bu temel şiarın ifade ettiği gerçeğin ışığında kendi gençlik çalışmamıza yaklaşmazsak, büyük bir tutarsızlık içerisine düşeriz ve böylece kullandığımız bu sloganı tümüyle anlamsızlaştırmış oluruz. Partimiz geleceği, dolayısıyla gençliği temsil ediyor. Söz konusu şiarın ifade ettiği temel gerçeğe ve dolayısıyla gençlik alanındaki çalışmamıza, bu çalışmaya ilişkin görev ve sorumluluklarımıza buradan bakabilmek durumundayız.

Mensubu olduğu egemen burjuva sınıfının ayrıcalıklarını paylaşan çok dar bir kesim dışında gençliğin geriye kalan ezici çoğunluğuna, Türkiye'nin kokuşmuş kapitalist sömürü düzeninin verebildiği ve verebileceği hiçbir şey yok. Ağırlaşan sömürü, uygulanmakta olan sosyal yıkım programları, güçlendirilen baskı ve terör aygıtları, sosyal ve insani değerlerin yıkımı ve kültürel dejenerasyon, tüm bunlar, geniş gençlik katmanlarını bugün ezmekte, geleceklerini ise karartmaktadır. Gençliğin kurulu düzenin yıkıcı sonuçlarına karşı duyduğu hoşnutsuzluk ve arayışları sosyal demagojiye başvurarak istismar etmeye çalışan ve bunda geçici olarak başarılı da olan gerici, faşist ve şeriatçı akımların da gençliğe verebilecekleri bir şey yok. Düzen solu ise artık sosyal demagoji yapmayı bile yük sayabiliyor ve dolayısıyla arayış içerisindeki gençlik için herhangi bir cazibe merkezi oluşturmuyor.

Düzen ve düzen akımları için söz konusu olan, şu veya bu sorundan hareketle kendini ortaya koyan düzenin sahte muhalifleri akımlar için de geçerlidir. Bugün düzenle teslimiyetçi bir barış sürecine giren ezilen ulus milliyetçiliği ile kurulu düzene doğrudan ya da dolaylı olarak payandalığı bir çizgi haline getiren Alevici burjuva akımlar, yaratıkları geçici etkilere rağmen gençliğe hiçbir gelecek sunamadıklarını göstermekte gecikmemişlerdir. Devrimin ülke ve dünya çapında üstüste yaşadığı çifte yenilgi ortamının yarattığı boşlukta palazlanan bu akımların, Kürt ya da Alevi gençliği nezdinde güven ve inandırıcılıklarını hızla yitirmekte oldukları bir döneme girmiş bulunmaktayız. Ezilen ulus ve milliyetler ile ezilen mezheplere mensup gençlik kesimleri, geçmişte bu ezilmişliklerinin çözümünü ileri bir dava uğruna mücadelede, devrimde ve sosyalizmde aradıkları ve tam da bu nedenle devrimci gençlik hareketi için önemli güç kaynakları oluşturdukları için, milliyetçiliğin ve mezhepçiliğin güç kaybetmesinde ifadesini bulan bu gelişmeler önemlidir.

Gençlik geleceğini, kurulu düzenle çatışmada, işçi ve emekçi hareketiyle buluşarak devrime yönelmede bulabilir ancak. Yılların birikimi, hayal kırıklıklarını izleyen arayışlar, günden güne daha geniş gençlik kesimlerini bu çatışmaya ve arayışa yöneltmektedir, gitgide daha çok yöneltecektir.

Tam da bu noktada, bir kez daha partimizin gençlik karşısındaki konumuna ve gençliğe karşı sorumluluklarına geliyoruz. Gençliğin bundan böyle gitgide daha çok güç kazanacak bu arayış ve yönelişine ancak proletaryanın devrimci partisi yanıt verebilir. Yıllar önce, daha çok temel bir teorik ve stratejik gerçeklik olarak ortaya konulan aşağıdaki değerlendirme, partinin kazanıldığı, gücünü ve etkisini, ciddiyetini ve inandırıcılığını günden güne daha çok artırdığı şu dönemde, artık çok daha somut ve pratik bir anlam ve önem kazanmaktadır:

"Gençliğin temel devrimci özelemlerine ve istemlerine ancak sosyalist proletarya cevap verebilir. Gençliğin devrimci eylemini doğru bir çizgide başarıyla ancak sosyalist proletarya yönetip yönlendirebilir.

"Devrimci gençliğin sonu gelmez bir ısrarla sürdürdüğü tutarlı bir dünya görüşü arayışını ancak proletaryanın dünya görüşü, Marksizm-Leninizm, karşılayabilir. Devrimci gençliği tutarlı bir dünya görüşüyle ancak proletaryanın komünist sınıf partisi eğitip donatabilir."

"... Komünistler ve sınıf bilinçli işçiler proletarya sosyalizminin gerçek sınıf bayrağını yükselttikleri ölçüde, gençliğin ön saflarından bu bayrağın altına akacak önemli güçler bulacaklardır."

Bu bayrak artık güçlü bir biçimde yükseltilmiştir. Gençliğin ön saflarından bu bayrağın altına daha şimdiden en diri ve en bilinçli güçler akmaktadır. Ve bu henüz yalnızca bir başlangıçtır; komünistler gençlik çalışmasına gerekli dikkati ve özeni gösterirlerse, bu akış günden güne güçlenecek, parti devrimci gençlik hareketi için bir önderlik ve birleşme odağı haline gelecektir.

Gençlik çalışmamızın sorunları

Partinin gençlik çalışmasında başarılı olabilmesinin temel ve öncelikli koşulu, kendi gençlik güçlerinin etkin ve amaca uygun bir biçimde örgütlenebilmesidir. Halihazırda bu güçler gereğince örgütlenedikleri gibi, partinin yakın ve dolaysız önderliğinden de önemli ölçüde yoksundurlar. Gündemdeki en öncelikli görev bu sorunun çözümüdür.

Mevcut gençlik güçleri içerisinde kadrolaşmayı başarabilmek, bu sorunun çözümünün anahtarıdır. Parti, gençlik çalışmamızı gençliğe özgü bir inisiyatif, ataklık ve yaratıcılıkla sürükleyebilecek partili kadroları yetiştirebilmelidir. Bu tür kadrolar bizzat gençlik çalışmamızın kendi içinden bulunup çıkarılmalıdır. Yıllardır parti çeperinde yer alan ve kendince gençlik çalışması yürütmeye çalışan sempatican genç militanların en iyilerinin, en sağlam ve güvenilir olanlarının partiye parti üyeleri olarak kazanmak ve bunları buldukları yerel alanlarda profesyonel bir gençlik örgütlenmesinin partili dayanakları olarak değerlendirmek durumundayız. Bu, gençlik çalışmamızın bugünkü nispi dağılımını hızla gidereceği gibi, partili genç kadrolar aracılığıyla parti önderliğinin gençlik çalışmasına taşınmasını da kolaylaştıracaktır.

Kadrolaşma ve örgütlenme sorunlarının yanısıra önem taşıyan ve bu sorunların çözümünü de kolaylaştıran bir başka temel sorun, gençlik alanındaki yayın faaliyetidir. Bu alanda belli bir birikim ve deneyim kazanılmış olmakla birlikte, gerek biçim gerekse içerik ve işlev bakımından hala aşılması gereken önemli sorunlar vardır. Gençlik yayını hitap ettiği hedef kitleyi iyi tanımlamalı ve tanımalı, bunu gözetilen bir yayın faaliyeti içinde olmalıdır. Daha genel planda gençlik yayınının en önemli sorunu gençliğin ve gençlik hareketinin sorunlarını kucaklayan ve bu sorunlara devrimci yanıtlar verebilen bir yayın çizgisine

oturabilmektir. Bu, yayını kendi içinde bir amaç olmaktan çıkarır, gençlik hareketine müdahalenin etkin ve işlevsel bir aracı haline getirir. Kuşkusuz gençlik yayınının bu işlevsel çizgiye oturabilmesi, büyük ölçüde gençlik güçlerimizin örgütlenmesi, gençlik çalışmamızın sağlam bir perspektife kavuşturulması ve dolayısıyla planlı-programlı bir yönelim içerisine sokulmasıyla sıkı sıkıya bağlıdır.

Yayın faaliyetinde daha da önemli ve bugün için daha da acil olan, daha geniş gençlik kitlelerine hitap edebilen popüler yayınları devreye sokabilmektir. Bundan somut olarak kastedilen, sık sık kullanılması gereken bildirilerin yanısıra, asıl olarak popüler bültenler ve broşürlerdir. Bunları etkin ve düzenli bir biçimde kullanmayı başaramadığımız sürece, çok dar bir kesim dışında kalan geniş kitleye sesimizi, düşünce, slogan ve çağrılarımızı ulaştırabilmemiz mümkün olamayacaktır. Bültenler konusunda halihazırda daha çok lise gençlik üzerinden sınırlı bazı deneyimlere sahibiz. Bunların neden işlevsel biçimde kullanılmadığını, sürekli hale getirilemediğini somut olarak değerlendirmek, bu deneyimlerden yararlanarak yeni döneme benzer bir dizi araçla girmek sorumluluğuyla yüzyüzeyiz. Parti sık sık, bültenlerin son derece popüler, görsel açıdan zengin ve sayfa sayısı itibarıyla çok sınırlı olması gerektiği konusunda uyarılar yapmasına rağmen, dergi taklidi bültenlerin önüne gençlik alanında da geçilememektedir. Bültenleri süreklileştirememede ve işlevsel kılamamada bunun da küçümsenemeyecek bir rolü vardır. Geçmiş deneyimler değerlendirilirken soruna buradan da bakılabilmelidir. Aynı şekilde, belirli alanlara (örneğin meslek liselerine) hitap eden ya da belli bir sorunu (örneğin eğitimde özelleştirme saldırısı) konu alan, son derece sade bir dille kaleme alınmış yaygın dağıtılacak popüler broşürleri de gençlik çalışmamızda kullanabilmeliyiz. Partinin bu dönem sınıf çalışmasında yeniden gündeme getirdiği popüler broşür deneyimlerinden bu çerçevede yararlanılabilmelidir.

Gençlik hareketinin sorunları

Geriye gençlik hareketinin gündemini ve sorunlarını isabetle saptamak, doğru bir eylem çizgisi ve çalışma tarzı izlemek, ve nihayet, gençliğin kitlelesel örgütlenme sorununa ilişkin olarak doğru bir yaklaşımla hareket etmek sorunları kalıyor. Bunlar çözümleri güç sorunlar değildir. Gençlik yayınında, geride kalan öğrenim yılına ilişkin olarak yayınlanan değerlendirmelerde bile bu sorunların tümünün doğru çözümünün önemli ipuçları mevcuttur.

Eğitimde özelleştirme saldırısı, bunun bir uzantısı olarak harçlar sorunu, soruşturma ve hukuk terörü, doğal olarak YÖK kısıncısı ve bunaltıcı YÖK uygulamaları, üniversitelerde faşist kadrolaşma ve saldırılar, vb., vb... Öğrenci gençliğin bu dönem özellikle öne çıkan ve yeni dönemde daha da ağırlaşacağı kesin olan acil ve öncelikli sorunlarıdır. Bu sorunlar karşısında devrimci gençlik hareketinin ileri sürmesi gereken şiarlar ve istemler iyi-kötü bilinmekte, bunlar yayınlarımızda da sürekli olarak işlenmektedir.

Eylem çizgisi ve çalışma tarzı sorunu daha da önemlidir. Halihazırda bu alanda sol akımlara egemen olan, birbirinin zıttı gibi görünen, gerçekte ise birbirini besleyen ve üreten iki davranış tarzı göze çarpmaktadır. Gençlik hareketinin geriliğinin ve durgunluğunun da etkisiyle, ya en geri sorunlar üzerinden kuyrukçu ve ekonomist bir çizgi, ya da tersinden, kitleden kopuk, güya "öncü" gerçekte ise kaba maceracı bir eylem çizgisi izlenmektedir. Bu sonuncusuna eğilim duyanlar, çok geçmeden ilkinde dönebilmektedirler. Kitlelerin en sıradan ve en somut, acil ve yakıcı, akademik ve iktisadi sorunlarını hiçbir biçimde küçümsemeyen ve ihmal etmeyen, fakat bunları toplumun tüm ezilen katmanlarını etkileyen ve kuşkusuz gençlik için de yıkıcı sonuçları olan temel sorunlarla birleştiren bir çalışma tarzıdır gerekli olan. Aynı şekilde, kitlelerden kopmadan onları mücadeleye çekmeye çalışan, tüm

fırsatları kitleleri eyleme çekmek için değerlendiren, kitlelerin mevcut duyarlılıklarını ve eylemliliklerini daha ileri hedeflere ve düzeylere çekmeye çalışan bir eylem çizgisidir gerekli olan. Sol akımların bir kısır döngü halinde birbirini üreten ya da besleyen eylem çizgisini ve çalışma tarzını aşmak buradan geçer.

Son olarak gençliğin örgütlenmesi sorununa geliyoruz. Gençlik hareketinin mevcut deneyimi, partinin bu soruna bakışını bütün açıklığıyla doğrulamaktadır. Komünistler yıllardır gençlik hareketine yapay örgütlenme modelleri dayatılmayacağını, buna yönelik tüm çabaların kaçınılmaz olarak başarısızlıkla sonuçlanacağını vurgulayageldiler. Mücadele biçimleri ve düzeyi ile örgütlenme biçimleri ve düzeyi arasında kopmaz bir ilişki bulunduğunu, ikincinin birinciyeye sıkı sıkıya bağlı olduğunu, mücadele geliştirilebildiği ölçüde örgütlenme sorununun çözümünün kolaylaşacağını savunageldiler. Son yıllarda gençliğe dışarıdan dayatılan örgütlenme modellerinin şu veya bu grubun elinde işlevsiz tabelalar olarak kalması, buna karşın gelişen eylemliliklerin komiteler, platformlar vb. örgütsel biçimler ortaya çıkarması, bunların eyleme katılan güçleri az-çok kolaylıkla kucaklaması, partinin düşünce çizgisini doğrulamıştır. Bu birikim çoğaldığı ve gençlik hareketi daha da güçlendiği ölçüde, daha kalıcı kitlelesel örgütlenme biçimlerine geçiş de aynı ölçüde kolaylaşacaktır. Bu alanda elbette ki kendiliğinden davranılamaz, fakat yapay zorlamaların hiçbir sonuç vermeyeceği de yeterli açıklıkta görülmüş olmalıdır. Komünistler gençlik hareketindeki gelişmeleri ve eğilimleri, güç ve olanakları dikkatle izlemeli, buna uygun düşen örgütlenme biçimlerini bizzat hareketin pratik gelişme seyri içinden zamanında sezip çıkarabilmelidirler. Hareketin kendiliğinden ürettiği örgütlenme biçimlerine bilinçli bir ifade kazandırabilmelidirler.

Son bir sorun olarak, gençlik alanındaki güç ve eylem birliği sorununa da değinelim. Bu sorun genel planda olduğu gibi gençlik alanında da özel bir önem taşımaktadır. Ne var ki, geleneksel akımların çok bilinen zaafı, amaca uygun ve nispeten kalıcı güç ve eylem birlikleri geliştirmeyi de zora sokmaktadır. Buna rağmen bu soruna gerekli önemi vermek durumundayız. Fakat bunda başarılı olabilmenin temel önkoşulunun da kendi başarılı bağımsız faaliyetimiz olduğunu unutmamalıyız. Öncelikle kendi güçlerimizi etkin ve örgütlü bir biçimde seferber edebilmeli, kendi gücümüze güvenmeli, bağımsız faaliyetimizi güçlendirerek sürdürmeli, ancak bu koşulla ve buna tabi bir biçimde güç ve eylem birliği alanında üzerimize düşeni yapma yoluna gitmeliyiz.

Yeni bir döneme doğru

Türkiye'de olayların seyri adım adım yeni bir dönemi hazırlamaktadır. Emperyalizmin ve sermayenin izlemekte olduğu politikalar gençlik için de ağır yıkımlar yaratmakla kalmamakta, gençlik hareketiyle işçi ve emekçi hareketinin buluşmasını ve birleşmesini de kolaylaştırmaktadır. Gündemdeki özelleştirme saldırılarıyla, toplumun tüm hak arayan ve direnen kesimlerini hedef alan sistematik devlet baskısı ve terörü, gençlik hareketinin sınıf ve emekçi hareketiyle buluşmasını düzleyen zemine güncel iki örnekler yalnızca. Bu olgu, partinin gençlik çalışmasına göstermesi gereken çok özel ilginin bir başka önemli güncel nedenidir.

Komünistler en güçsüz, olanaklarının en sınırlı olduğu bir dönemde bile devrimci gençlik hareketi içinde kendilerine bir etki alanı bulabildiler. Bugün ise gençlik içerisinde gerçek bir kuvvet olabilmek için temel önkoşullara ve etkin bir çalışma için önemli olanaklara sahiptirler. Bütün sorun bu imkanları değerlendirebilmekte yatmaktadır ve bunları en etkin bir biçimde değerlendirmenin ise tam zamanıdır.

(Bu metin, TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in Temmuz '00 tarihli 216. sayısının başyazısıdır.)

Metal işkolunda ya ve sendikalar

Sermayenin çıkarlarının işçilere; Türk Metal örneğinde olduğu gibi, açık baskı, şantaj, tehdit mekanizması, ispiyon şebekesi ve yer yer silah zoruyla mu, yoksa Birleşik Metal örneğinde olduğu gibi, sözde ikna yoluyla mı dayatıldığı, sonuçta pek de farketmiyor. İkisi de sermayeye uşaklığın yöntemleri. Her ikisi de anti-demokratik. Çünkü işçilerin sesini, tabanın çıkarlarını, işçi sınıfının dünya görüşünü ve taleplerini esas almıyor. Her ikisi de sendikal demokrasi değil. Çünkü sınıfın taban örgütlenmesine, mücadele gücüne, eylem silahına dayanmıyor. Birleşik Metal sermayenin çıkarlarını Türk Metal gibi kaba ve açıktan değil, üzeri demagojilerle cilalanmış bir şekilde dayatıyor. Burada, sermayenin taleplerini dayatmak için işçilerin sınıf bilincini bulandırmak ve mücadele azmini kırmak görevi, bizzat sendika yönetimi tarafından aktif olarak üstlenildiğinden, sınıf mücadelesi açısından daha da kötürümleştirici bir rol oynuyor.

Metal işkolunda TİS süreci yaklaşıyor. Özel sektör işyerlerinde çalışan yaklaşık 90 bin sendikalı metal işçisini kapsayan TİS görüşmeleri Eylül ayında başlayacak. Bu 90 bin işçiden yaklaşık 60 bini Türk Metal-İş, 20 bini Birleşik Metal-İş, 7 bini ise Öz Çelik-İş sendikalarında örgütlü.

'98 toplu sözleşmesi sonrasındaki Türk Metal'den istifa ve eylemlilik süreci içinde yer alan Bursa'daki Oyak Renault, TOFAŞ, Mako, Bosch, Packard, STK, Döktaş, Valeo; Ankara'daki Türk Traktör, MANAŞ; İstanbul'daki Otosan, Uzel, Simko, Mercedes Benz, Packard; İzmir'deki BMC; Çerkezköy'deki Hema, Volkswagen, Profilo gibi işletmeler de Eylül ayındaki TİS kapsamı içinde bulunuyor.

Metal ve yanısıra tekstil işkolundaki sözleşmeler, yakın dönem sınıf hareketinin seyri açısından özel bir önem taşıyor. Hemen arkasından kamu işletmelerinde çalışan işçilerin 2001 yılı sözleşme görüşmeleri başlıyor. Metal ve tekstil sektörlerinde işçi sınıfının direnme ve mücadele düzeyi, bunun sonucu oluşacak kazanım ya da kayıplar, 2001 yılı sözleşmeleri için de dayanak teşkil edecek.

1. MESS, metal işçilerini sendika ağaları eliyle hançerlemeye, demagoji ve şantajlar yoluyla etkisizleştirmeye çalışıyor

Sermaye bu sürece kendi cephesinden sıkı bir hazırlıkla giriyor. İşçi sınıfına saldırıda ve düşmanlıkla sermayenin koçbaşı olarak hareket eden MESS var, metal işçilerinin karşısında. MESS, '98 metal sözleşmesi sürecinin, bu süreçte metal işçilerinin Türk Metal ihanetine karşı patlayan öfkesinin ve yükselen eylem dalgasının derslerini de hesaba katarak hazırlıklarını yürütüyor.

MESS bu doğrultuda, işçileri içerden kuşatma, sırtından hançerleme operasyonunu aylar öncesinden yoğunlaştırdı. Türk Metal, Birleşik Metal ve Öz Çelik bürokratlarıyla "diyalog ve işbirliği" toplantıları düzenledi. Sendika bürokratları "çalışma yaşamına katkılarından ötürü" MESS tarafından çeşitli ödüllere layık görüldü. MESS'in balolarında, ziyafet sofralarında ağırlandılar. MESS öncelikle bu ihanet duvarını sağlamca örmek için çalıştı. Arkasından sendika ağalarından aldığı destekle işyeri ve işçi temsilcisi eğitim toplantıları adı altında saldırı politikalarının propagandasını doğrudan işçilere, işyerlerine taşıdı.

MESS'in sendika ağalarıyla ilişkisinde öne çıkan yön kucaklaşma olsa da, sendikalara yaklaşımı tabii ki sadece bundan ibaret olmadı. MESS, sendikalar içindeki mücadeleciler kesimlere aba altından sopa gösterdi, tehditler savurdu: "Eğer çözümü sokakta ararsanız başınız yanar!" "Eğer aşırı ücret taleplerinde bulunursanız asıl o zaman kendinizi işten atılmış halde sokakta bulursunuz."

Bu açık tehditlerin yanısıra, her sözleşme döneminde olduğu gibi; "ülke ekonomisi darboğazdan geçiyor; fedakarlık yapmamız gerekiyor; bu ekonomi yüksek ücret zamlarını kaldıramaz, sonuç işçiler açısından felaket olur; enflasyona karşı mücadele programının sonuç vermesinin yolu, hedeflenen enflasyon oranında ücret zamlarını aşmamaktan geçiyor; yüksek ücretler üretilen malların da aşırı zamlanmasını beraberinde getirir ve bu da enflasyonu körükleyerek dönüp gerisin geri işçileri vurur; Türkiye'de işçilik maliyetleri çok yüksek, verimlilik ise çok düşük, firmalar sürekli zararına çalışıyor; Türkiye'nin belini doğrultmasının yolu, faiz ekonomisi yerine üretim ekonomisini geliştirmekten geçiyor; sanayici bir yandan yüksek faizin diğer yandan uluslararası rekabetin ve yüksek işçi ücretlerinin kısıncı altında bunaltıyor, işverenler zaten kâr etmiyor adeta ülkenin ve işçilerin hesabına çalışıyor; yüksek ücretler işverenleri işçi çıkarmaya, taşeronlaştırmaya, kayıt dışı ekonomiye teşvik eder, bundan sonuçta sendikalı işçiler zararlı çıkar; sendikalı işçiler sadece kendi çıkarlarını düşünürse işverenler yeni yatırımlar yapamaz, işsizlik daha da artar, oysa ücretlerin makul seviyede kalması yeni yatırımları beraberinde getirir; yüksek ücretler fabrikaların kapısına kilit vurmaktır, işçi öncelikle işyerinin ayakta kalmasını ve rekabet edebilmesini sağlamalı ve böylelikle işini güvence altına almalıdır" vb., vb. tehdit ve demagojilerle ideolojik

cephanelerindeki tüm silahları ateşleyerek taarruza geçtiler.

Bununla da kalmıyorlar; yanısıra ellerindeki hükümet silahını da, TİS sürecinin ihtiyaçları doğrultusunda işçilerin kafasına doğrultuyorlar. Rahmi Koç, Eylül ayında başlayacak sözleşmeler için hükümete, "müdahale edin, seyirci kalmayın" diye buyurdu. Hükümet hemen harekete geçti. Önce "sivil inisiyatif" adı altında emek düşmanı çete toplandı ve "enflasyona karşı mücadele programına" destek açıklaması yaptı. Hükümet hemen arkasından %10 barajı bahanesine sarılarak bir kalem darbesiyle 10 sendikanın ve 150 bin işçinin TİS hakkını gaspetti. Böylece TİS süreci içindeki diğer sendikalara, tabanın basıncıyla da olsa çızmeyi aşarsanız, sizin de sonunuz budur, tehdidi savruldu. Yanısıra, eylemde, direnişte olan, haklarını arayan işçilerin, emekçilerin üzerinde estirilen polis, jandarma terörü daha da yoğunlaştırıldı.

2. Türk Metal ağaları MESS'le aynı telden çalıyor

Ocak ayı içinde "MESS-Türk Metal Diyalog ve İşbirliği" toplantıları yapıldı. Arkasından MESS-Türk Metal Ortak Eğitim Projesi devreye sokuldu. Haziran ayı içinde, Türk-Metal'in örgütlü olduğu fabrikalarda 1000 kadar işçi temsilcisi, MESS'in sözde eğitim tezgahından geçirildi.

Türk Metal'in bu "işbirliği" adı altında yürüttüğü ihanet pratiğinde yeni olan bir şey yoktur. Ama faşist mafya babası Özbek'in '98 sürecinden çıkarttığı bazı derslerle hareket ettiği söylenebilir. Bunlardan bir tanesi, işçilerin desteğini bütünüyle geri çekmesiyle birlikte, artık saltanatının ayakta kalmasını sağlayan yegane dayanak olarak kalan MESS patronlarının kucağına daha da sıkıca oturacaktır.

'98 eylemlerinden sonra, MESS patronları, işçileri, "ya istifadan vazgeçer, Türk Metal Sendikası'na geri dönersiniz, ya da işten atılırsınız!" tehditleriyle baskı altına alarak, Türk Metal tarafından hazırlanan "kara" listedeki yüzlerce öncü, mücadeleciler işçiyi işten atarak, Türk Metal'in çöküşünü engellemiştir. Özbek haininin sonraki süreçte ihanet pratiğini daha pervasızca sürdürmesi, sadece vefa borcunun geri ödenmesi değildir. Kendi ihanet şebekesini patronlar nezdinde vazgeçilmez kılmak içindir. Böylelikle saltanatının ayakta kalmasını, işverenlerin işçilere saldırısı yolundan güvence altına almaktır.

Özbek haini, '98 yılının sonunda da, otomotiv patronlarının sahte kriz feryatları karşısında, tıpkı '94 yılında olduğu gibi, "biz yardım elimizi uzatmaya hazırız, zararın %50'sini işçiler karşılansın, yeter ki işyerleri ayakta kalsın, işçiler işinden olmasın" teklifini yapabilmıştır. '98 sonrasında, Türk Metal şubeleri, patronların personel işleri dairesi gibi çalışmaya tüm hızıyla devam etmiştir.

Özbek'in süreçten çıkarttığı bir diğer ders ise, işçileri yüksek ücret zamları konusunda beklentiye sokmamak, ihanet sözleşmesi imzalandığında tepki yaratmaması için işçileri önceden buna alıştırmak yönünde olmuştur. '98 sözleşmesinden bu yana Türk Metal ağaları ücretler ve

aklaşan TİS süreci

arın durumu

yapacaklarını ilan etmişlerdir. Türk Metal'in örgütlü olduğu yerlerde işçilerin MESS'in "eğitim" tezgahından geçirilmesinin nedeni de budur.

3. Birleşik Metal, Türk Metal ile aynı yoldan ilerliyor

Gerek faşist Türk Metal yönetiminin ipliğinin pazara çıkması, gerekse metal işkolunda sınıf mücadelesinin önünü açmaya aday ileri, öncü işçi birikiminin Birleşik Metal çatısı altında yoğunlaşmış olması, bu TİS sürecinde Birleşik Metal'in nasıl hareket edeceğini önemli kılıyor.

Bu noktada '98 sürecinin derslerini hatırlamamız gerekiyor. Bu dersleri unutmak, işçileri Birleşik Metal yönetiminden boş beklentilere, kendi cephelerinden ise hazırlıksızlığa, örgütsüzlüğe ve sonuçta yenilgiye sevk

edebilecektir. Bu beklentilerin karşılığının olmadığını açıkça görmek, ama bunun bir yılğınlığa dönüşmesine de izin vermemek, sınıf mücadelesinin görevlerini bizzat omuzlamak için ileri atılmak gerekiyor. Burada ise

diğer işçi hakları konusunda demagojik söylemlerden de geri durmuşlardır. Tersine, patronların sahte kriz feryatlarının tellallığına soyunmuşlar; güya işyerlerini ayakta tutmak için, işçiler adına her türlü fedakarlığı

sendika içindeki devrimci, öncü, sınıf mücadeleciler kesimlere büyük bir sorumluluk düşüyor.

'98 TİS süreci ve Birleşik Metal yönetiminin tavrı

'98 sözleşme süreci Birleşik Metal yönetimi açısından kritik bir sınav dönemi idi. Yıllardır kendilerinin yapmaktan geri durdukları, metal işkolunda sınıf mücadelesinin önünü açmak ve bir kontr-sendikaya dönüşmüş olan Türk Metal ihanet şebekesini çökertmek görevi, bizzat işçiler tarafından ve kendiliğinden omuzlanmıştı. Metal işçilerinin faşist Türk Metal'e ve MESS'in dayatmalarına karşı öfke dalgası nihayet patlak vermişti. Ve en büyük işletmelerden başlayarak, hızla bir kentten diğerlerine sıçramış ve yaygınlaşmıştı.

Birleşik Metal'in bu süreçte yapması gereken, kendisi örgütlenmediği halde açık bir tercihle kendisine yönelen bu hareketi kucaklamak, örgütlemek ve ileriye taşımaktır. Ama bu, hem MESS patronlarının işine gelmiyordu, hem de görüldü ki onlarla çıkar ve kader birliği batağına saplanmış olan Birleşik Metal yönetiminin.

Örgütlemekten geri durdular; çünkü bu ancak sermayeye karşı mücadeleyi yükselterek başarılabilir. Örgütlemekten geri durdular; çünkü dipten gelen bu mücadele dalgası "dur!" dediğin yerde durmayabilirdi, Birleşik Metal'in "çağdaş sendikacılık" kabına da sığmayabilirdi. Sermayenin rotasında sermaye devletinin can simidine sarılarak gemisini yüzdüren bürokratlar, yükselen sınıf mücadelesi dalgasıyla alabora olabilirdi.

Birleşik Metal, bu kritik günlerde tercihini, açıkça sermaye sınıfından, düzenin "istikrar"ından, MESS'in dayatmalarından yana yaptı. Türk Metal'in imzaladığı sözleşmenin fotokopisini hemen ardından o da imzaladı. Hem de hiçbir direniş sergilemeden. Oysa daha birkaç gün öncesinde Birleşik Metal yöneticileri, MESS'in uzlaşmaz tutumuyla grevi dayattığını bizzat kendileri ifade ediyordu.

Aynı günlerde, koltukları sallanmakta olan Türk Metal ağaları ise, "hadi diğerleri bizden daha iyi sözleşme imzalasınlar da görelim, kim sarı kim değil, renkler belli olsun" diyerek meydan okuyordu. Türk Metal'a ve dolayısıyla MESS'in dayatmalarına karşı yükselen kitlesel öfke dalgası ve bundan alınacak güç, toplu sözleşme sürecinde bir sınıf sendikasını boyun eğmemek konusunda daha da kararlı kıları.

Ama Birleşik Metal mücadeleyi yükseltmek yerine, işverenlerle kucaklaşmayı tercih etti. Bir kez daha aynı bahaneyle sarıldılar: "Türk Metal imzalayınca biz de imzalamak zorunda kaldık!". Böylece, Birleşik Metal yönetimi Türk Metal'den hiçbir farkı olmadığını, metal işçilerine kendi ağzından itiraf etmiş oldu. Metal işçisinin yükselen hareketine vurulabilecek en yıkıcı darbe de bu olabilirdi.

Birleşik Metal'de örgütlü işçiler, MESS'in dayatmaları karşısında grev ve direniş yolunda kararlılık göstererek, Türk Metal'den istifa eden sınıf kardeşleriyle dayanışma eylemini yükselterek, bu sürecin seyrini değiştirebilirdi. Ama onlar da sendikal ihanet barikatını aşacak bir güç ve inisiyatif gösteremediler.

TİS süreci, enflasyona karşı mücadele masalı ve istikrar programı

MESS, "hedeflenen enflasyon oranında" ücret artışını dayatıyor. Toplusözleşme Eylül 2000 ile Eylül 2002 yılları arasında geçerli olacağı ve hükümet önümüzdeki yıl hedefi için sözde %10 enflasyon ilan ettiği için, MESS'in dayatacağı 1.yıl ücret zammının da %10 ila %25 arasında olması bekleniyor.

MESS utanmadan yalanlar söylüyor. "İşçiler on yıldır %100 zam almaya fazla alıştılar, bu böyle devam edemez" diyor. On yıldır, sözleşmelerde sıfır zamları, kriz bahanesiyle ücretsiz izinleri, kitlesel tensikatları, fedakarlık masalıyla zamsız mesai, yarım maaşları dayatanlar ve sendika ağaları sayesinde hayata geçirenler söylüyor bu yalanları.

MESS ile sözleşme masasına oturacak sendikaların tümü de, MESS'in ücret konusundaki bu

dayatmasına onay vermiş görünüyor. Bir de işçilerin çıkarlarını koruyorlarmış gibi, "enflasyon oranının altında bir zamma imza atmayacaklarını" yüksek perdeden açıklıyorlar.

Peki gerçekleşen enflasyon oranı mı, yoksa bu "hedeflenen" enflasyon oranı mı esas alınacak? Ücretlerdeki geçmiş dönem kayıpları telafi edilecek mi? Refah payı istenecek mi? Sonuçta işçinin insanca yaşaması için gerekli ücret talep edilecek mi? Bu konuları ise sessizlikle geçiştiriyorlar.

Birleşik Metal-İş ve Öz Çelik-İş de dahil olmak üzere, hiçbiri, asgari ücret taleplerini, metal işçilerinin insanca yaşamı için gerekli ücret düzeyi, geçmiş dönem enflasyon kayıplarının telafi edilmesi ve refah payının buna eklenmesi üzerinden belirleyip, bu konuda mücadele kararlılığını açıkça ilan etmiyor.

Birleşik Metal yönetimi gelişmeler karşısında Türk Metal'den istifa eden işçileri örgütleyerek üye sayılarını arttırmayı tabii ki arzuladı. Bu, işçi aيداتlarının (maaş, tazminat, yolluk, hırsızlık vb. yöntemlerle) yağmalanması sayesinde burjuva yaşamın keyfini süren sendika patronları için, herşeyden önce sermaye birikim portföylerinin artması demektir. Ama aynı burjuva yaşam, onları öncelikle sermaye ile çıkar, kader ve işbirliği yoluna sevk ediyordu. Dolayısıyla Türk Metal'in altını oymayı, sınıf mücadelesini yükseltme zemininde değil, tersine MESS ile uzlaşma ve yükselen eylem dalgasının belini kırma temelinde yapmak istediler.

Türk Metal'i bu "uzlaşmacı" yoldan, yani MESS ile "barış içinde birarada yaşamaya devam ederek" çökertmenin ve üyelerinin Birleşik Metal'e "yumuşak" geçişini sağlamanın mümkün olmadığı kısa sürede açığa çıktı. MESS patronları yükselen hareketi ezmek için, Türk Metal ağaları ile işbirliği içinde azgınca saldırıyorlardı.

Bu noktada Birleşik Metal yöneticileri, "üye sayımız az olsun yeter ki MESS ile aramız bozulmasın, sermayenin çıkarlarına zarar gelmesin" mantığıyla hareket ettiler. Çünkü, onlar da iyi biliyorlardı ki, bu ülkede faşizmin %10 barajı karşısında, gerçek üye sayısı %5 olan bir sendika bile sırtını sermayeye dayadığı sürece TİS hakkını ve sendika ağaları da koltuk ganimetini elde tutabilirdi. Yeter ki sermayenin dayatmalarına boyun eğsin, düzenin çıkarlarına çomak sokmasın. İşçi sınıfının çıkarlarını kararlılıkla savunan sendika ve sendikacılar ise, sermaye iktidarının en ağır ve kanlı saldırılarına maruz kalırdı. Hele metal işkolu gibi bir sektörde ve MESS gibi bir patronlar örgütü karşısında.

Sahte sendikal demokrasi nutukları işçilerin karnını doyurmuyor

"İşçilerin tepkisi işverenlere değil, sözleşmenin kendisine de değil, Türk Metal Sendikası'nın sözleşmeyi işçiden habersiz imzalamasına, sendikal demokrasinin olmamasına, işçilerin adam yerine konmamasına" şeklindeki değerlendirmeler de, ihanet sözleşmesinin imzalanmasının kılıfı haline getirildi. Ama MESS'e karşı sınıf mücadelesi bayrağını yükselterek işçi hareketinin önünü açmak yerine, Türk Metal'e karşı sahte "sendikal demokrasi" nutukları atarak üye sayısını arttırmaya çalışanların hevesleri kursaklarında kaldı.

Nasıl kalmasın? Birleşik Metal'in sözde "sendikal demokrasisi", sermayenin kasasını doldurmaya yarıyor, ama işçilerin karnını doyurmaya yetmiyor. Bu haliyle "sendikal demokrasi", sermayenin talep, şantaj ve demagogileri karşısında, yukardan aşağıya, sendikacılar eliyle, işçilerin kendi sınıf taleplerinden, haklarından vazgeçirilmesinin tehdit mekanizmasına ve baskı aracına dönüşüyor.

Sermayenin çıkarlarının işçilere; Türk Metal örneğinde olduğu gibi, açık baskı, şantaj, tehdit mekanizması, ispiyon şebekesi ve yer yer silah zoruyla mı, yoksa Birleşik Metal örneğinde olduğu gibi, sözde ikna yoluyla mı dayatıldığı, sonuçta pek de farketmiyor. İkisi de sermayeye uşaklığın yöntemleri. Her ikisi de anti-demokratik. Çünkü işçilerin sesini, tabanın çıkarlarını, işçi sınıfının dünya görüşünü ve taleplerini esas almıyor. Her ikisi de sendikal demokrasi değil. Çünkü sınıfın taban örgütlenmesine, mücadele gücüne, eylem silahına dayanmıyor.

Birleşik Metal sermayenin çıkarlarını Türk Metal gibi kaba ve açıktan değil, üzeri demagogilerle cilalanmış bir şekilde dayatıyor. Burada, sermayenin taleplerini dayatmak için işçilerin sınıf bilincini bulandırmak ve mücadele azmini kırmak görevi, bizzat sendika yönetimi tarafından aktif olarak üstlenildiğinden, sınıf mücadelesi açısından daha da kötürümleştirici bir rol oynuyor.

Sendika yönetimi, en başta kendisi sonuna kadar mücadele kararlılığı sergilemeyerek işçileri sermayenin saldırıları karşısında çaresiz bıraktığı için; bu sözde "demokratik" iknanın arkasındaki temel dayanak da, aslında sermayenin zoru ve şantaj silahı oluyor: "Biz size maceracı olmamayı, gerçekçi olmayı, MESS'in talepleri zemininde uzlaşmayı öneriyoruz; aksi takdirde fabrikaların kapısına kilit vurulur, işten atılırsınız ve bu durumda bizim sendika olarak elimizden bir şey gelmez; ama biz de demokrasi var, tercihi siz yapın." İşçi böylece sermayenin dayatmaları karşısında boyun eğmeye, "sendikal demokrasi" yoluyla, "çağdaş" yöntemlerle "ikna edilmiş" oluyor!

Birleşik Metal bu "çağdaş" yöntemi ve dolayısıyla kendisini, işverenlere hararetle tavsiye ediyor. İhanet Türk Metal örneğinde olduğu gibi kaba bir şekilde dayatıldığında sonuçta işçilerin öfkesi patlak verir ve bundan siz de zararlı çıkarsınız, diyor.

Peki Birleşik Metal'in çağdaş "ikna" yöntemi, iddia edildiği gibi, sendika yönetimi ile işçilerin "barış içinde birlikte yaşamayı" sonucunu mu doğuruyor? Hayır. İşçiler avanak değil. Birleşik Metal üyesi işçilerin büyük çoğunluğu, sendika yönetimine güvensizliklerini açıkça ifade ediyorlar. Buna neden olarak da, sendikanın işçilerin haklarını kararlılıkla savunmamasını gösteriyorlar. Birleşik Metal üyeleri içinde sendika yönetimine güvenmeyenlerin oranı 1995'te %40.9 iken, bu oran 1999'da %67'ye çıkmış durumda. (Bkz. *Birleşik Metal Sendikası üye Kimliği Araştırması-1999*).

Burada da süreç, aynı Türk Metal örneğinde olduğu gibi, öfke patlamasına doğru adım adım ilerliyor. Sendikal demokrasinin gerçekte mevcut olup olmadığının ve biçimsel uygulamalara değil sendikanın sermaye karşısındaki mücadele kararlılığına, tabanın örgütlenmesine ve sınıfın taleplerinin temsilcisi olmasına göre belirlendiğinin bir itirafıdır, yukardaki üye araştırması.

Birleşik Metal '98 sürecine hazırlıksız mı yakalandı?

Birleşik Metal yönetiminin özürçülüğünü üstlenen kimi çevrelerin iddia ettiği gibi, '98'de bu sonucun yaşanmasında "yükselişe hazırlıksız yakalanmak" rol oynamadı. Yıllardır çağdaş sendikacılık adına sınıf mücadelesine rahmet okuyanlar, sınıf çıkarları temelinde kararlı mücadele yerine sermayenin çıkarları temelinde işbirliğini savunanlar, yaşanan sürece pek de hazırlıksız yakalanmış sayılmazlardı.

Türk Metal'den binlerce işçi istifa etmişti. Birleşik Metal'in bu dalgayı kucaklaması ve MESS'in dayatmalarına boyun eğmemesi, arkasından binlerce, onbinlerce işçinin daha istifasını beraberinde getirecek ve Türk Metal tam anlamıyla çökertilecekti. Bunun arkası çetin bir sınıf mücadelesi süreci olarak yaşanacaktı. Sermaye iktidarı ve MESS bu sürecin önünü alabilmek için tüm gücüyle saldıracaktı. Sınıf hareketini ve Birleşik Metal'i ezmek için elinden geleni ardına koymayacaktı.

Bu saldırıları aynı kararlılıkla geri püskürtmek ancak sınıfa karşı sınıf mücadelesi yolunda ilerlemekle mümkündü. Bu yolun tutulması öyle iddia edildiği gibi zor da değildi. Ama bunun için sendika yönetimlerinin, işçi sınıfının yaşamından ve çıkarlarından maddi ve manevi olarak kopmamış olması gerekiyordu. İşçiler taşeron ve asgari ücrete talim ederken, milyarı aşan maaşlar almamak gerekiyordu. Sermaye sınıfı ile değil, işçi sınıfı ile çıkar ve kader birliği gerekiyordu. Sermayenin değil, işçi sınıfının dünya görüşüne sahip olmak gerekiyordu. Bedeller boyun eğmek suretiyle

Rakamlarla metal sektörü gerçekleri...

* Özel sektörde sendikal işçilerin gerçek ücretleri, '93 yılından bu yana %25 gerilemiş durumda.

* Bugün sendikal metal işçilerinin çoğunluğu, aylık asgari geçim için gerekli olan 500 milyon liranın ancak yarısı kadar ücret alıyor. Sendika üyeliği engellenen, taşeron eliyle çalıştırılan metal işçileri ise, bunun da altında, genellikle asgari ücretle çalıştırılıyor.

* Dolar üzerinden saat ücretlerinin OECD ülkeleri içinde en düşük olduğu ülkelerden biri Türkiye. Net saat ücreti (ana metal sanayinde), 1997 yılında, yalnızca 2.75 dolar. Örneğin Yunanistan'da 1997'de 4.82 dolar, İspanya'da 11.71 dolar

* Ücretler asgari ama işçiden alınan vergi azami. 1997 verilerine göre, ana metal sanayinde, bir yıllık gelir vergisinin karşılığı olarak işçinin çalıştığı süre 565 saat ve bu dünyanın en yüksek vergi oranları arasında. Gelir vergisinin karşılığı olarak işçiler Yunanistan'da yalnızca 56 saat, İspanya'da ise 210 saat çalışıyorlar.

* İşletmelerde verimlilik yıldan yıla artıyor, işçilik maliyetleri yıldan yıla düşüyor.

Örneğin özel sektörde, 2000 yılının ilk 3 ayında, işçiler geçen yılın aynı dönemine göre:

İşçi, saat başına geçen yıl aldığı ücretten daha az ücret alıyor. Reel ücret bakımından, geçen yıla göre işçi daha ucuza çalışıyor.

İşçi, geçen yıla göre daha çok saat üretim yapıyor. Yani daha fazla saat çalışıyor.

İşçi, geçen yıla göre çalıştığı saat başına daha çok üretim yapıyor.

* Sömürü oranları yükseliyor. Ücretin yaratılan katma değere oranı %19.

* 1982 yılı verileri 100 kabul edilirse, çalışan başına yıllık gerçek katma değer, 1998'de özel sektörde 297. Çalışan başına yıllık gerçek işçilik giderleri ise 1998'de 134.

* Ücretler gerilerken patronların kâr oranları sürekli yükseliyor. Ama patronlar vergiden çalmak ve kriz demagogisiyle işçilere saldırmak için, yüksek kâr oranlarını kağıt üzerinde sürekli düşük gösteriyorlar. Örneğin TOFAŞ, sadece '99 yılında 135 milyon dolarlık ihracat yapmasına ve toplam 65 bin otomobil üretimine rağmen, fabrikayı kağıt üzerinde zararda gösteriyor. 500 büyük işletmenin geçtiğimiz günlerde açıklanan kâr/zarar göstergeleri bu sahtekarlığın belgeleridir. Amaç; hem vergi vermektan kurtulmak, hem de işçilere zarar ediyoruz bahanesiyle saldırmaktır.

* Şirketler üretim kârları ile yetinmiyorlar. Emegün sömürüsü ile elde ettikleri bu birikimi, devlet tahvilleri satın alarak halkı soymak yoluyla, bir de buradan büyük vurgunlar vuruyorlar. 500 büyük şirketin kârlarının yarısından çoğu üretim dışı faaliyetten elde ediliyor. Ama bu sözde üretim dışı kazancın temelinde emegün sömürüsü yatıyor. İşverenler, sıra ücret zamlarına geldiğinde, bu gerçeğin sözünü bile etmiyorlar. Diğer yandan, birçok büyük işletme, yine kendi holdinglerinin bir yan kolu olan bankalardan kağıt üzerinde yüksek faizle gerçekleştirdikleri finansman giderlerini bahane ederek, işletmeyi zararda gösterme yolunu tutuyorlar.

* Başta otomotiv ve beyaz eşya sektörü olmak üzere metal işkolunda özellikle içinde bulunduğumuz yılda üretimde, satışlarda, kârlarda patlama yaşanıyor. Ama TİS süreci yaklaşırken, MESS sahte kriz feryatlarını ağzından düşürüyor.

* Sektördeki büyük işletmeler geçtiğimiz yıllarda her biri büyük masraflarla yeni yatırımlara gittiler. Örneğin, sadece TOFAŞ, '97-99 yılları arasında, 150 milyon dolar tutarında yeni yatırım yaptı. Bu yatırımların işçilere dönük faturası ise sadece ücret ve diğer hakların gaspedilmesi olmakla kalmadı. Üretim teknolojisindeki gelişme, sektörde onbinlerce metal işçisini işinden etti. Sadece TOFAŞ'ta, işçi sayısı 2000 azaltılarak, 6000'den 4000'e düşürüldü

sermayenin marabalarına dönüşerek ve sefalet içinde sürünerek ödeneceğine, mücadele edilerek ödenecekti, ama sermayeye boyun eğilmeyecekti. Geçici yenilgiler alınacaktı, ama sonuna kadar dövüşülecekti. Bir yerden bastırılan işçi hareketi diğer yerden büyük güçle yeniden fişkiracaktı.

Birleşik Metal yönetiminin ise, bu yoldan yana ne inancı, ne niyeti, ne isteği, ne de çıkarı vardı. Sosyalizme tövbe diyenlerin, sınıf mücadelesine rahmet okuyanların, sermaye düzeni önünde secde edenlerin, sendikacılığı ticaret ve kazanç kapısı olarak gören tüccarların işi değildi, sınıfa karşı sınıf mücadelesi yolunda ilerlemek.

Birleşik Metal yönetimi sermaye ile çıkar ve kader birliği yolunda ilerliyor

'98 yılından sonra Birleşik Metal'in rengi daha da sarardı. Mart 2000'de MESS ile "enflasyona karşı mücadele programına destek" sözü verdiği ortak bir deklarasyon imzaladı. MESS ile bu ortak deklarasyon Birleşik Metal'in tarihinde ilktir. Yani işbirliği artık gizlenmeden yapılmaktadır. DİSK'in ESK'daki boşluğu adeta bu deklarasyonla fiilen doldurulmuş oldu.

Birleşik Metal bürokratlarının MESS'in 40. kuruluş yıldönümü balosunda; "eskiden DGM'yi ezdik sıra MESS'de derdik, ama MESS'i iyi ki ezmemişiz, eğer ezseydik bu güzel günleri göremezdik" sözleriyle, MESS patronlarının önünde secde ettiklerinin haberi de basında yer aldı. Şurası açık ki, Birleşik Metal bürokratları da, ayakta kalmanın yolunu, sınıf mücadelesiyle işçiler nezdinde vazgeçilmez olmakta değil, sınıf işbirliğiyle patronlar nezdinde vazgeçilmez olmakta görüyorlar. Bu

Türk Metal ile aynışmanın yoludur.

Bu arada Kardemir'den sonra İsdemir'de de patronluğa soyunan Öz Çelik-İş bürokratları da MESS ile çeşitli işbirliği toplantılarına katılmaktan geri durmadılar. Sözleşmelerde işverenlere sorun çıkartmayacaklarını, ekonominin istikrarı için üzerlerine düşen fedakarlığı yapacaklarını belirttiler.

Tüm bunlar, metal işçilerinin, bu TİS sürecine yönelik olarak sıkı bir kavgaya hazırlanması, bunun için ise tabandan kendi gücüyle örgütlenmesi gerektiğini gösteriyor. MESS, sendika ağaları ve İMF-TÜSİAD uşağı hükümet şeytan üçgeninden oluşan ittifaka karşı, metal işçileri, kendi sınıf gücünü örgütlemek, seferber etmek ve mücadelesini diğer sınıf kardeşleriyle birleştirmek zorunda.

Eğer meydan sendika ağalarına bırakılırsa bu dönem de birbirinin fotokopisi ihanet sözleşmelerinin altına sırasıyla imza atacaklar.

4. Metal işçisinin eylem dalgası yarın da yükselecek

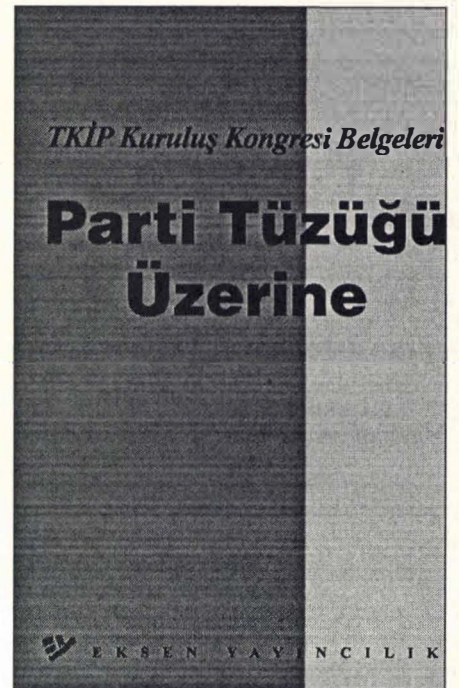
Ama meydanın bütünüyle boş olduğu sanılmamalıdır. Metal işçileri en elverişsiz koşullarda, önderlikten ve örgütlülüğün yoksun olduğu halde, '98 eylemleriyle öfke birikimini, mücadele dinamiğini, eylem kapasitesini dışa vurmuştur. Yıkmayı henüz başaramasa da, faşist Türk Metal şebekesinin saltanatını dipten gelen dalgalarla sarsmıştır. Birleşik Metal'in aynı sözleşmeyi imzalayarak işçileri yüzüstü bırakması,

arkasından öncü işçilerin işten çıkartılması, geri kalanlara da "ya istifa ya da işten atılma" ikileminin dayatılması ve yoğunlaşan baskılar sonucunda, işçilerin çoğunluğu Türk Metal Sendikası'na zoraki geri döndüler. Bu sonuç, Metal işçisi açısından, hiç kuşkusuz ağır bir yenilgi anlamına geldi. Yılların ürünü olan, dipten dipe mayalanıp gelişen ve kendiliğinden patlak veren önemli bir mücadele birikimi, önderlikten ve örgütlülüğün yoksun olmanın belirleyiciliğinde, büyük ölçüde boşa çıkartılmış oldu.

Aynı öfke birikimi yarın, bu sefer yenilginin derslerinden de yararlanma avantajına sahip olarak, yeniden patlak verecektir. Bundan hiç kimsenin şüphesi olmasın. Çünkü sendikal ihanet ve sermayenin dayattığı ağır ve keyfi sömürü koşulları, hükmünü daha da koyulaşarak sürdürüyor. Dün Metal işçilerinin öfke patlamasını yaratan koşullar bunlardı ve bunlar yarın da aynı sonucu doğuracaktır. Yarınki yükselişin nasıl sonuçlanacağını ise, öncü işçilerin ve sınıf devrimcilerinin bu süreçteki hazırlıklarının niteliği belirleyecektir.

Sendika üyesi olmayan taşeron ve kapsam dışı işçileri de birleştiren taban örgütlenmelerinin yaratılması; öncü işçi platformlarının oluşturulması; sendika ayrımı yapmaksızın birleşik TİS komitelerinin örgütlenmesi; TİS taleplerinin saldırılar ve görevler konusunda aydınlatılmak temelinde işçilerin kendi iradesiyle belirlenmesi; mücadele kararlılığının ilan edilmesi, bunun eylemli bir süreç olarak örgütlenmesi; sendika ağalarının hazırlığını yaptığı ihanete geçit vermemek için, bugün öne çıkan görevlerimizden bazılarıdır.

Yeni Kitaplarımız

EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL
Tel/Fax: (0 212) 638 28 83

İktidar yetkilileri yalan söylüyor!...**Bir kısım köşe yazarı yalan söylüyor!...****Örgüt baskısı var diyenler...****Gelin bizle de görüşün!**

Hücre hapishanelerin tartışılmaya başlandığı günden bu yana iktidar sözcüleri, devrimci tutsaklara türlü yalan ve demagojilerle saldırıyor, bu sayede hücreleri halkın gözünde meşrulaştırmaya çalışıyor. En son 27 Temmuz 2000 tarihinde Mehmet Ali Birand'ın hazırlayıp, CNN-Türk Televizyonu'nda yayınladığı 32. Gün Programı'na katılan Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü Ali Suat Ertosun'un ifade ettiği; "F tipi cezaevlerini, tutukluları örgüt liderlerinin baskısından kurtarmak için inşa ediyoruz" sözleri bu iftira, yalan ve demagojilerden en sık kullanılanıdır. Ali Suat Ertosun'un bu sözleri elbette yeni değildir. 12 Eylül'ün faşist generallerinin demagojilerini kendisi devralmıştır. Bugün sürdürüyor. Bir süre önce de Adalet Bakanı'ndan bir kısım köşe yazarına kadar hücreleri savunanlar bu ifadeleri kullandılar. Hatta "sempatizanlara ayaklarını yıkatan örgüt liderleri bile var" diyerek daha da pervasızlaştılar.

İktidar temsilcilerinin bu söyledikleri bir yerde anlaşılırdır. Çünkü onlar MGK'dan aldıkları talimat gereği, tutsakları yok etmeyi önlerine hedef olarak koymuşlardır. Ve bu talimatı yerine getirmek için -her zaman yaptıkları gibi- işkence, katliam, her türden fiziksel saldırı yanında, en aşağılık iftira, yalan ve demagojileri de kullanmaktadırlar.

Fakat bu yalanları köşelerinde yazan yazarlara soruyoruz. Bir parça meslek onurunuz kalmışsa cevap verin;

Bu yazıları yazarken kaç tane hapishaneye gittiniz?..

Kaç tane tutsakla konuştunuz?..

Hapishanelerde böyle bir tablo yaşandığına ilişkin kaç tane mektup aldınız?..

Bunlara cevap veremezler, çünkü; bunların hiçbiri olmamıştır. Bu köşe yazarları oturdukları yerden generaller, MİT ve patronları tarafından kendilerine dikte ettirilenleri yazmışlardır. Bu sorulara cevap veremezler, çünkü; cevap verdiklerinde kendi yalancılıkları, çanak yalayıcılıkları, para için kalemlerini sattıkları ortaya çıkacaktır. Giderek bu tür yalanlara daha fazla başvuracakları kesindir. Çünkü halkımızın biz devrimci tutsakları sahiplenmesi ve hücrelere karşı eylemler geliştirmesi sonucu, bugün açıktan hücreleri savunacak kimseyi bulamamaktadırlar. Bu nedenle MGK olaya el koymuş ve son toplantının ardından "F tiplerinden vazgeçilmez" şeklinde açıklama yaparak tehdit etmiş, korku yayarak tepkilerin önünü kesmek istemiştir.

MGK brifinglerine gide gele egemenlerin açıklamalarından satır arası mesajlar çıkarma konusunda ustalaşmış bazı köşe yazarları ve televizyon programcıları "talimat gereği" hemen işe koyuldular. Mehmet Ali Birand'ın programı, program süresince sorulan "danışıklı" sorular ve "ilk kez 32. Gün programında yayınlanıyor"

övnmeleriyle sunulan "F Tipi" HÜCRE HAPİSHANELER görüntüleri bu nedenle tesadüfî değildir. İktidarın acizliğinin, çaresizliğinin, destek arayışının ifadesidir.

Ali Suat Ertosun'a televizyonlarda çığırkanlık yaptırarak, "halkımızın bizi desteklemesini bekliyoruz" dedirtecek kadar destekten yoksundur, çaresizdir iktidar.

ÇAĞRIMIZDIR; "Örgüt baskısı var" diye yazanlar, programlar yapanlar; bu programlara çıkarak bu yalanları söyleyenler; "sözlerim doğrudur, her zaman arkasında dururum" diyorsanız, gelin tutsaklarla görüşün.

"Siyaset Meydanı"nı, "32. Gün"ü ve hücreleri konu alan tüm diğer programlarınızı gelin hapishanelerde yapın. Bütün tutsakların düşüncelerini alın, dinleyin. Ona uygun hareket edin. Tek tek istediğiniz tutsakla konuşun. Hapishane yetkilileriyle gelin. İsteddiğiniz koşullarda, yalnız, istediğiniz tutsağa istediğinizi sorun. Sizlere bu yalanları söyletenlere başvurun. Hikmet Sami Türk, Ali Suat Ertosun size izin versin. Onlarla gelin. Hatta onları getirin zorlayın. Halkımızın gözü önünde canlı yayınlarda tartışalım. Gelin istediğiniz hapishanede, istediğiniz kadar kalın ve izleyin.

Hangi tutsak örgüt baskısı altındaymış, hangi tutsak zorla direnişlere sokuluyormuş, kim istediği kitabı okuyamıyormuş, okumak istenilen kitapları sorun. Kim kimi eğitecek, dönüştürecek durumdadır onu görün. Sorun ki, asıl olarak kimlerin baskı uyguladığını görün. Tutsakların istediği kitapları ve gazeteleri almayanların, ailelerin gönderdiği resimleri içeri sokmayanların, yırtanların kim olduğunu görün. Örneğin gidin Ulucanlar'da; Burdur'da katliamdan kurtulanlarla konuşun, Cemalettin Çakmak'la, Veli Saçlık'la, Sadık Türk'le konuşun, programınıza çıkarın. Ülkemiz hapishanelerinde baskıları, katliamları, işkenceleri kimlerin yaptığını biliyorsunuz, bunu görün ve bunları halkımıza gösterin. Meslek ahlakı bunu gerektiriyor. Eğer "bende var" diyorsanız gereğini yapın. Danışıklı dövüş yapılan, MGK talimatlarıyla hazırlanan programlarda değil; tutsakların, tutsak ailelerinin katıldığı programlarda tartışın bunları. Ali Suat Ertosun orada açıklasın; hangi tutsak yakını, "evladımı örgüt baskısından kurtarın" diye kendisine dilekçe vermiş. Açıklasın ve bunu ailelere ispat etsin. Bunu yapmazsanız yalancılığınız, kalemlerinizi sattığınız ortaya çıkacaktır.

"Yok böyle değiliz" diyorsanız tekrar çağrı yapıyoruz.

GELİN HAPİSHANELERE, BURALARDA TEKRAR EDİN SÖYLEDİKLERİNİZİ. Biz bekliyoruz.

1 Ağustos 2000

DHKP-C, TKP(ML), TKP/ML, TİKB, Direniş Hareketi, MLKP, TKİP, THKP-C/MLSPB, TDP, Devrimci Yol davasından tutsaklar

Tünel bahanedir; amaç hücreleri meşrulaştırmaktır

5 Temmuz 2000 tarihinde, "mahkemeye gitmiyorlar" bahanesiyle Burdur'da tutsaklara vahşice saldırın; kollarını dozerlerle kopartan, tecavüz eden... her türlü işkenceyi yapan faşist devlet, 26 Temmuz günü sabaha karşı bu kez, Bergama Hapishanesi'ne katletmek için saldırı.

Burdur Hapishanesi'nde gerçekleştirilen saldırının ardından yaralı tutsaklardan bir kısmı Bergama Hapishanesi'ne sevk edilmişti. Yaralı tutsaklar yaşadıkları vahşeti kamuoyuna duyurmak ve faşist devletin katliamcılığını göstermek için yaşadıkları işkenceleri fotoğraflarla belgelediler. Basın ve televizyonlarda geniş yer bulan bu vahşetle gerçek yüzü ortaya çıkan faşist devlet, hazımsızlığını yine tutsaklara saldırarak gösterdi. Bergama Hapishanesi'nde Burdur'dan gelen 6 tutsak basına açıklama yaptığı için dövüldü ve haklarında soruşturma açıldı. Kazanılmış haklar gaspedilerek görüşlere kısıtlama getirildi, çocuk görüşü ve akraba ziyaretleri kaldırıldı. Ve giderek tırmanan saldırılar asıl olarak 26 Temmuz 2000 günü sabaha karşı, devrimci tutsakların özgürlük tünelinin açığa çıkarılması bahanesiyle bir saldırıya dönüştürüldü.

(...)

Özgürlüğe Kavuşma Eylemi Tutsakların En Meşru Hakkıdır! Saldırı Gereği Yapılamaz! Devrimci tutsakların hapishane duvarlarını aşarak, halkın mücadelesine katılma istek ve çabası bundan sonra da sürecektir. Bir kez daha haykırıyoruz ki, devrimci tutsaklar "suçlu" değildir. Emperyalizm ve uşakları tarafından gayri-meşru bir tarzda tutsak edilmişlerdir. Bu gerçek özgürlük eylemlerinin meşru temelidir. Bu nedenle fiziki özgürlüğe koşma hakkını kullanan devrimci tutsaklar değil, bu hakkı geçici de olsa gaspedenler suçludur. (...)

Gelinen noktada faşist devletin özgürlük eylemi girişimini gerekçe göstererek Bergama'da tutsaklara saldırmasının çok açık bir nedeni vardır: SALDIRI BAHANESİYLE HÜCRELERİ MEŞRULAŞTIRMAK. (...) Ulucanlar katliamı, Burdur ve Bergama'da gerçekleştirilen katliam saldırıları; işkenceci, katliamcı faşist devletin hücreleri nasıl bir işkencehaneye çevireceğinin göstergesidir. Koşullarda bir aradayken bu derece saldırıya cüret edenlerin hücrelerde neler yapacağı açıktır.

Tüm saldırıları, tüm katliam girişimlerini devrimci kararlılığımız ve irademizle boşa çıkaracak, faşizmin yalan ve demagojilerini bir kez daha bozacak ve zaferi halkımızla kazanacağız...

Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!...

Katliamların, işkencelerin hesabını soracağız!...

Hücrelere girmedik girmeyeceğiz!..

Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu /30.07.2000

ve tüm Cezaevlerindeki Devrimci Yol, THKP-C/MLSPB ve TDP Davası tutsakları

Halkın kurtuluşu ve gerçek özgürlük için mücadele eden bütün işçilere, yoksul halklarımıza, kamu emekçisi memurlara, avukatlara, doktorlara, mühendislere, aydın ve sanatçılara çağrımızdır...

"F-Tipi" hücre cezaevlerini sizlerle birlikte kapattıracağız!

Egemenler ve onların hükümeti, halklara karşı geniş, uzun süreli ve sert bir saldırı dalgasını yeniden başlatmıştır. Bu saldırının arkasında İMF, Dünya Bankası gibi emperyalist kuruluşlarla başını ABD ve Avrupalı emperyalistlerin çektiği emperyalist devletlerin olduğunu hepimiz biliyoruz. Bu yeni saldırı dalgasının adı "İstikrar Programı"dır. (...)

Özelleştirmeye karşı çıkan işçiler, karşılarında polis çopunu, jandarma kurşununu buluyorlar. Daha iyi ve insanca yaşama yetecek ücret için sokağa çıkan kamu emekçileri, polisin meydan dayağıyla karşılaşıyorlar. Avukatların, doktorların, mühendislerin mesleki ilkelerine, insanlık onurlarına saldırıyorlar. Aydın ve sanatçılara ya devletten, baskıdan, sömürden yana olmak ya da işkence görmek, hapse atılmak tercihiyle karşı karşıya bırakıyorlar.

Sendikaların karşısına %10 barajı, grev ve dayanışma grevi hakkının kullanılmasının karşısına polis ve askerî çıkarıyorlar. (...) Halklarımızın özgürlük tutkusunu yok etmek, açlığa, sefaletle, kölece bir yaşama mahkum etmek için saldırın egemenler ve onların faşist devleti, devrimci tutsaklara da aynı amaçla saldırıyorlar. Dün Buca'da, Ümraniye'de, Ölüm Oruçlarında, Diyarbakır Zindanları'nda, Ulucanlar'da onlarcamızı katleden faşist devlet, en son olarak hepimizin bildiği Burdur Vahşeti'ni yarattı.

Şimdi, bütün bu saldırıların özeti olan, onlardan daha kapsamlı, daha planlı ve daha uzun vadeli yeni bir saldırıya hazırlanmaktadır. Bu saldırının adı "F-Tipi" hücre cezaevleridir. (...) Fakat, nasıl ki, bütün bir halkı teslim almak mümkün değilse, devrimci tutsakları teslim almak da mümkün değildir. Devrimci tutsaklar bu gerçeği, 12 Eylül faşizmi sırasında "asmayalım da besleyelim mi" tehditleri altında, idam sehpalarında ve ateş çemberlerinden geçerek kanıtlanırlar. (...)

Hepimizin, yani işçi ve emekçilerin kurtuluşu ve gerçek özgürlük için mücadele eden tüm güçlerin, özgürlük, mutlu ve güzel bir gelecek tutkusunu yok etmenin simgesi haline gelen "F-Tipi" hücre cezaevlerine yanıtımız da aynı olacaktır. Bizi öldürebilecekler ama asla teslim alamayacaklar, diz çöktüremeyecekler, özgürlük tutkumuzu yok edemeyecekler. Bu bir savaşır ve bu savaşta özünde güçlü olan biziz.

Gücümüzü devamının haklılığından, emekçi halklarımıza bağlılığımızdan, özgür ve mutlu geleceğin bize ait olacağına dair sarsılmaz inancımızdan, halklarımızın bir parçası olarak aynı saflarda, aynı kurtuluş amacı için savaşır olmaktan alıyoruz. (...)

Faşist devletin yöneticileri ve hükümet bu gerçeği gördükleri için şimdiden manevralara başvurmaya başladılar, bizi bölecek, bazılarımızı kararsızlığa, belirsizliğe, kafa karışıklığına itecek yollar aramaya başladılar, şimdilik buldukları yol "F-Tipi" hücre cezaevinin "sakinlerini" giderecek düzenlemeler yapma sözünü vermektedir. (...) Ama bu, hücre cezaevlerini kabul ettirmek için başvurulan bir manevra ve yalandan başka bir şey değildir. Onlar, devrimci tutsakların kararlılığı; emekçi halklarımızın, aydın, yazar ve sanatçılarımızın devrimci tutsakların yanında açıkça saf tutmaları karşısında bir geri adım atmakla birlikte asıl amaçlarından vazgeçmiş değiller (...)

Değerli Dostlar;

Sizler bugüne kadar öncü ve önder bölüklerimizden bir kısmı olan devrimci tutsakları sahiplenmekle, egemenlere karşı tutsakların yanında saf tutmakla özgürlüğüne ve onuruna düşkün bütün halkların yaptığını yapmış oldunuz. Tıpkı, İsrail zindanlarındaki tutsaklarını unutmayan ve "Tutsaklara özgürlük yoksa, barış da yok" diyen onurlu ve özgürlüğüne düşkün Filistin halkı gibi. Tıpkı, toplumsal devrimlerini yaparken ilk iş olarak hapishaneleri basan pek çok ülkenin özgür ve onurlu halklarının yaptığı gibi...

Türkiye'de zindanlar açlığın, sefaletin, kölece yaşamın, zulmün kaleleri; zalimlerin egemenliğinin bir ayağını oluşturmaktadır. Fakat, bu kalelerin duvarları halklarımızın özgürlük tutkusu karşısında daha şimdiden çatlama başlamıştır. Zafer bizim olacak, çünkü özgürlük ateşi bir kez halklarımızın yüreğine düşmüştür ve artık mutlaka sonuca ulaşacaktır.

Yüreklere tutuşturan bu özgürlük meşalesini, mücadele birliğimizi, savaşma kararlılığımızı bir milim gevşetmeden zalimlerin kalelerinin burçlarına dikene dek mücadele edelim.

"F-Tipi" hücre cezaevlerini sizlerle birlikte kapattıracağız.

Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu /27.07.2000

ve Tüm Cezaevleri'ndeki Devrimci Yol, THKP-C/MLSPB ve TDP Davası Tutsakları

F tipi saldırısına karşı Aydın Girişimi hakkında Fikret Başkaya ile konuştuk: **“F tipi saldırısı, köpeksiz köyde değneksiz gezmek çabasıdır”**

- Öncelikle F tipi saldırısının siyasal anlamına ilişkin düşüncelerinizi alabilir miyiz?

Fikret Başkaya: Herkes için aynı anlama gelen bir kavram yoktur, zira kavramların kendi başlarına bir değeri yoktur. O kavramı kim ortaya atıyor? Ne amaçla ortaya atıyor? O kavramdan ne murat diliyor? Önemli olan budur.

İnsanlık tarihinde hep söylem ile gerçeklik arasında uyumsuzluk vardır. Bu uyumsuzluğu ortaya çıkarmak, gerçeğe ihtiyacı olanların meselesidir. Eğer gerçeklik saptırılıyorsa, onu ayakları üstüne getirmesi gerekenler, gerçeğe ihtiyacı olanlardır. Çünkü söylem ile gerçek arasındaki uyumsuzluk çok büyük olumsuzluklar ve tahribatlar yaratır.

Kapitalizm tarihinde insanlık bugüne kadar üç büyük saldırıyla yüzyüze geldi. İlki, merkantilist-empyralist dönemde, yani Kristof Kolomb'un macerasıyla başlayan dönemde, Amerika kıtasına ve adalarına giden İspanyollarla simgeleşen söylemdir. İspanyollar yerli halka dediler ki; biz sizi hıristiyan yapacağız, sizin ruhunuzu temizlemek istiyoruz. Bu bir söylem, bir retorik. Gerçek nedir? Gerçek, oradaki halkın jenosite tabi tutulmasıdır. Oradaki uygarlıkların tarih sahnesinden silinmesi ve jenositin doğal sonucu olarak Amerika'nın köleleştirilmesidir. Oysa söylem, insanları hıristiyan yaparak onların ruhlarını temizlemek idi.

Kapitalizm tarihinde ikinci büyük saldırı, sanayi devriminden sonra, dünyayı yoksul ülkeler-zengin ülkeler, empyralist ülkeler-bağımlı ülkeler, sömürgeler-sömürgeci ülkeler olarak kutuplaştıran saldırıdır. Dünyanın kutuplaşmasının başlangıcı olan ve müthiş bir tahribat yaratan bu ikinci saldırı için kullanılan söylem ise; biz buraya geliyoruz, sizi uygarlaştıracamız, oldu.

Şimdi insanlık üçüncü bir saldırıyla karşı karşıya. Bu kez işçi sınıfının yüzyılı bulan mücadelelerle elde ettiği kazanımları birer birer geri alıyor. Bütün haklar gaspedilirken kullanılan söylem; insan hakları, sivil toplum, demokrasi, vb. Bu kavramları kim ortaya atıyor, bunların arkasında kim var? ABD var, Avrupa empyralizmi var.

Bu söyleme dayanacak sabrımız kalmadı. Yapılan ile söylenen arasındaki uyumsuzluğu açığa çıkarmamız gerekiyor.

Bugün Türkiye'de bu üçüncü saldırıya bağlı olarak gerçekleştirilen F tipi saldırısında da, söylem ile gerçek arasında tam bir uyumsuzluk var. Burada söylenen nedir? “İnsanlar 60-70 kişi koşullarda kalıyor, koşullarda mafya ve terör örgütlerinin denetimi var. Böylelikle hem sağlıksız koşullara, hem de örgütlerin denetimine son vereceğiz. Koşullar gayri-insani, bunları ikiye, üçer, beşer kişilik odalara koyacağız.” diyorlar. Bu bir söylemdir. Asıl yapılmak istenen nedir? Küresel kapitalizm çağında neo-liberal saldırı karşısında hiçbir örgütlü yapı-muhalefet istemiyorlar. Hak talep edenleri terörist sayıyorlar. Siz eğer toplumda ezilenler lehine bir mevzi kazanmak için hareket ediyorsanız, bu terörizm olarak adlandırılıyor. Daha baştan böyle bir terörist imajı

yaratıp, toplumda şöyle bir izlenim ortaya çıkarıyorlar: Eğer terörist ise katli vaciptir! Böylelikle toplumun ilgi alanının dışına çıkarıyorlar.

MGK 1996'da, bunlara siyasi tutuklu ve hükümlü demeyeceksiniz, terörist diyeceksiniz diyen bir tebligat yayınlamış. Retorik-söylemin uyumsuzluğunun anlamı burada ortaya çıkıyor.

“İçeriye yapılan saldırı bizlere de yapılan bir saldırıdır. Oradaki yenilgi bizim de yenilgimiz olacaktır.”

F tipi cezaevi demek, Türkiye'de siyasi tutuklu ve hükümlülerin onlarca yıldır mücadele ile kazandıkları mevzileri geri almak demektir. Komünü, dayanışmayı ortadan kaldırmak demektir.

Komünün ortadan kaldırılmasının müthiş sonuçları olacaktır. Muhalefetin iki ayağı var. Dışarda yapılan muhalefet, bir de dışarda muhalefet yaparken cezaevine düşmüş olanların muhalefeti. Her ikisi bir bütündür. Burada devletin yapmak istediği, bu ayağı bütünden koparmak. Bunun için de F tipi cezaevlerini dayatıyor. F tipi cezaevleri demek, bir insanın bir duvara 24 saat bakması, insanın bitkisel yaşama, biyolojik varlığa indirgenmesi demektir. Kaldı ki, onun bile mümkün olabileceğini sanmıyorum. Çünkü koğu sisteminde bile bu kadar vahşi saldırabilen bir iktidarın, teker teker odalarda kalan insanlara yapamayacağı vahşilik yoktur. Bunun için F tipi cezaevlerinin kesinlikle karşısında olmak zorundayız. Bir kere siyasi tutuklu ve hükümlü kavramını yok ediyor. Koğu sistemini, dayanışmayı ortadan kaldırıyor.

F tipi saldırısı toplumdaki muhalefeti tamamen yok etmek ve bunun ayaklarından biri olan cezaevindeki insanları biyolojik-bitkisel bir yaratığa dönüştürmek, köpeksiz köyde değneksiz gezmek çabasıdır. Onlara köyde köpek olduğunu göstermemiz gerekir. Aksi halde bütün insanlar olarak, sokakta haysiyetimizle dolaşamaz hale geliriz.

İçeriye yapılan saldırı bizlere de yapılan bir saldırıdır. Oradaki yenilgi bizim de yenilgimiz olacaktır. Sivil toplum örgütü, sivil toplum, demokrasi, insan hakları söylemi düzenin değirmenine su taşımaya yarıyor. Bu empyralizmin söylemidir. İşlevi toplumu depolitize etmektir. Kazanılmış hakları sorunsuz geri almayı hedeflemektedir. Örgütsüz bir toplum istiyorlar. İşçilerin zorlu mücadelelerle kazandıkları bütün hakları geri almak istiyorlar. Bu saldırı çok kapsamlı bir saldırıdır. Cezaevine yönelen bu saldırının sadece bir ayağıdır. Bunun için, kendisine sosyalistim, muhalifim, hatta hümanistim diyen bütün insanların F tipi projesine karşı çıkması gerekiyor.

“Onların demokrasisi piyasa demokrasisinin modernizasyonudur. Bu demokrasiye tamamıyla örgütsüz bir toplum, tüm kazanımların gaspedilmesi öngörülmektedir.”

- Devlet uzun süredir bu saldırıyı planlıyordu. 12 Eylül sonrasında bu planı gerçekleştirmek için dönem dönem saldırı. Fakat hiç bugünkü kadar pervasız, bu

kadar sistematik yürütmedi. Bu kapsamda sürdürülen saldırının toplumsal-siyasi koşulları ve hedefleri nelerdir?

Fikret Başkaya: Diyarbakır Cezaevi'nde on kişi katledildi. Geçen sene Ulucanlar'da bir katliam gerçekleştirildi. Ve Burdur'da bu katliamın devamı sayılabilecek bir saldırı daha yaptılar. Sistem gerçekten son derece pervasız ve dizginsiz bir şekilde saldırıyor. Burdur'daki son vahşet, ileride yapacaklarının ipuçlarını veriyor.

Devlet, muhalefetin artık bu tür olaylara tepki göstermesini engelleme düşüncesiyle hareket ediyor. Köpeksiz köyde değneksiz gezebilmemizin denemesini yapıyor.

Ayrıca saldırının bu dönemde yayılan demokrasi hayalleriyle de doğrudan bağı var. Onların demokrasisi piyasa demokrasisinin modernizasyonudur. Bu demokrasiye tamamıyla örgütsüz bir toplum, tüm kazanımların gaspedilmesi öngörülmektedir. Bu yalanların içeriğini açığa çıkarmalıyız, toplumu yanılsamadan kurtarıp gerçeğe ulaştırmalıyız. Nedir gerçek?

Gerçekte Amerikan empyralizminin “insan hakları” diye bir sorunu olamaz. Amerikan empyralizminin “demokrasi” diye bir sorunu olamaz. Amerikan empyralizminin insanlar sıhhatli olsun, refah içerisinde yaşasın diye bir sorunu olamaz. Aynı şekilde Avrupa empyralizminin de böyle bir sorunu olamaz. Ağzlarına yakışmayan bu kavramları bize bir silah olarak çevirmiş durumdadır. Eğer insan hakları, sivil toplum söylemlerini, piyasa demokrasicilerini teşhir etmezsek, kendi kalemize gol atmaktan kurtulamayız. Bu nedenle, demokratların ve kapitalist düzene karşı mücadele eden insanların, insan hakları, sivil toplum gibi yanılsama yaratan söylemlerden uzak durması gerekiyor.

Sonuç olarak F tipi hiçbir bakımdan kabul edemeyeceğimiz bir dayatmadır. Birçok insan bu olayın bilincinde değil. O halde yapmamız gereken nedir? Bu uygulamayla neyi hedefliyorlar? Bunun ne gibi sonuçları olacak? Bu konuda duyarlılık yaratıp, insanların sokağa çıkmasını sağlamamız gerekir.

- Aydın Girişimi nasıl ve ne amaçla doğdu?

Fikret Başkaya: Bu girişim 60 kadar aydın, sanatçı ve şairden oluşan bir grup tarafından başlatıldı. Amacı devleti F tipi cezaevlerinden vazgeçirmek. Tabii ki bunu bugünden başarabileceğimizi sanmıyoruz. Fakat bu konuda gidebileceğimizi kadar uzağa gitmeyi, devleti bu projeden mutlaka vazgeçirmeyi planlıyoruz. Bunun için de az çok duyarlılığı olan gazete, dergi ve televizyonlara gidiyor, gerçek durumu anlatıyoruz. Demokratik kitle örgütlerini F tipine karşı harekete geçirmeye çalışıyoruz. Şu anda süreci başlatmış durumdayız. Napolyon'un bir sözü vardır: “Süreci başlatırsın, sonucu görürsün”. Süreç içinde tabii çok farklı tepkiler ve eylemler ortaya koymaya çalışacağız.

- Hücre cezaevlerine karşı şu anki duyarlılığı, özelden aydın duyarlılığını nasıl görüyorsunuz?

Fikret Başkaya: Aydınların çoğunun bu konuyla ilgili olduğunu sanmıyorum. Bu nedenle aydın kavramını da kullanmak istemiyorum. Bakışaçılarını yıkamıyorsunuz. Bir kere olayın boyutundan haberleri yok. Gerçek fotoğrafları görmüş değiller veya gerçek durumu bilmiyorlar. Tabii ki onların da uyarılması, duyarlı hale getirilmesi gerekiyor. Ortalama insanın da duyarlı hale getirilmesi gerekiyor. Zaten bizim girişimimizin amaçlarından biri de, ülkede olup bitenler hakkında insanları bilgilendirmek ve duyarlı kılmaktır. Duyarlı kılmak da yeterli değil, tepkilerini ortaya koymalarını sağlamak gerekiyor. Sokakta dikkat çekici ve sonuç alıcı etkinlikler yapabilmek gerekiyor.

Adalet Bakanlığı'ndan F Tiplerini Tanıtım Kampanyası

Sıkışan devlet sinsi manevralarla hücreleri meşrulaştırmak çabasında

Hücre Tipi Cezaevleri'ne karşı tepkiler yükseliyor. Ulucanlar katliamının sonrasında tutsak yakınları ve devrimcilerin F tipi cezaevlerine karşı yürüttükleri kampanyanın etkisiyle, çeşitli ilerici aydın-köşe yazarı, sanatçı ve sendikaların da F tipine karşı açıklamalar yapmasının ardından, hücre tipi cezaevleri iyice gündeme oturdu. Öyle ki, günlük basında bile hücrelere karşıtlık temelinde bir dizi yazı yazılırken, birçok sendika da son süreçte gerçekleşen kongrelerinde, F tipi cezaevlerine karşı mücadele programlarına almaktalar.

Tüm bu gelişmeler karşısında, son MGK toplantısında F tipinde kararlılık açıklamasının ardından, Adalet Bakanlığı da bir kampanya başlattı. Bir süre öncesinde, Kandıra ve Sincan cezaevleri, bazı gruplara gezdirilmişti. Son oarak da İHD yöneticileri ve tutsak yakınları Sincan Cezaevi'ni gezdiler. Emin Çölaşan gibi burjuva basının satılmış kalemleri dışında, ziyaret edenler tarafından F tipi cezaevlerinin tecrit ve izolasyon amaçlı olduğu vurgulandı. Ardından devlet, medya aracılığı ile Adalet Bakanı ve Ceza ve Tevkif Evleri Müdürü üzerinden F tiplerini "özücü" programlar örgütledi ve devam da ediyor.

Tüm bu çabaların amacı, siyasal bir saldırı olan hücre tipi cezaevlerine geçiş için tepkileri azaltma kaygısıdır. Tutsak yakınları ve devrimcilere fiziki terörü yoğunlaştırırken, bir yandan da hücrelere karşı çıkanlara tehditler savurulmaktadır. "Karşı çıkanların yerinin de hücreler" olacağı belirtilmektedir. Son günlerde barajın altına düşen ve bu duruma tepki gösteren DİSK'e bağlı bir sendikaların işçilerine Yaşar Okuyanca sarfedilen, "Hücrelerle değil, kendi sorunlarınızla ilgilenseydimiz, sonunuz böyle olmazdı" sözleri, saldırının özünü açıklıkla ortaya sermektedir. Bu kampanyanın asıl hedefi de yeni bir manevra ile F tipine karşı çıkanlar "cephesini" daraltmaktır.

Bugüne kadar soruna siyasal kimlik-örgütlülüğün yok edilmesi hedefinden öte, salt "insani duyarlılık" ekseninden yaklaşmasından kaynaklı olarak, devlet de bir takım yalanlar eşliğinde yasal düzenlemeler yapmaya, bu alandaki kaygıları gidermeye çalışmaktadır. Hücrelerin yapımının bittiği evrede, F tiplerinin işleyişine ilişkin halihazırda bir yönetmelik bile ortada yokken, hücre tipi cezaevlerinin işleyişinin yasal dayanağı olan TMY'nin 16. maddesinde değişiklikler yapılacağı söylenmektedir.

TMY'ne göre "terör" mahkumları 1 ve 3 kişilik odalarda kalacak, birbirleriyle görüşürülmeyecek, haberleştirilmeyecek ve açık görüş yaptırılmayacaktır.

TMY'de değişiklikler yapılacağı söylenirken, 16. maddeye yönelik tepkiler yumuşatılmaya çalışılıyor. Gerçekte ise düşünülen yasal düzenlemenin, tam da hücre tipi cezaevlerinin "teslim alma ve rehabilite etme" amaçlarıyla örtüşen tarzda yapılması hedefleniyor. Yani, teslim olan-boyun eğenler için daha esnek uygulamalar getirilirken (ortak mekanları kullanma-birbirleri ile görüşme), devletin politikalarını kabul etmeyen devrimci tutsakları ise işkencenin süreklileştiği uygulamalar beklemektedir. Bu yasal düzenlemeler ile hücre tipi uygulamalarına yasal kılıf bulunurken, asıl hedef olarak kamuoyunun bilinci karartılmak istenmektedir.

Değişiklikler kapsamında cezaevleri içinde infaz hakimliği ve kurulları düşünülmekte; iddiaya göre, cezaevinde haksızlığa uğrayan mahkum, ilgili kuruma/kişiye dava açabilecek. Bunun tümüyle yalan olduğu ortadadır. Son dönemde devletin cezaevlerindeki uygulamalarına dönüp baktığımızda yoketmek amacıyla peşpeşe operasyonlar düzenlediğini ve bu operasyonlarda onlarca tutsağın katledildiğini, yüzlercesinin yaralanıp sakat kaldığını ve ardından da bir tek devlet görevlisi hakkında bile dava açılmadığını görüyoruz. Bu iddia edilen düzenlemeler ise F tiplerine cila olmak dışında başka bir işe yaramayacaktır.

Devletin bu manevralarının hepsi hücre tipini meşrulaştırmaya dönük çabalar. Ancak şurası açıktır ki, devrimci tutsaklar, siyasal kimliklerinden soyundurmaya ve yok etmek amacını taşıyan hücrelere girmeyecekler ve devletin bu doğrultuda oyunları da tutmayacaktır.

Hücre karşıtı eylemler ve devrimci meşruiyet

Hücre karşıtı birçok aydın, köşe yazarı ve sanatçıda, burjuva hümanizmasından kaynağını alan bir bakış açısı oluşmuş durumda. Daha çok hücrelerin akıl ve beden sağlığı yönünden zararlarıyla sınırlandırılmış bir karşı duruş var. Türkiye'deki aydın ve sanatçı gerçekliğini gözönünde bulundurduğumuzda, bu son derece anlaşılır. Ve kuşkusuz iyiniyetli bir yaklaşım ve duyarlılık sözkonusu. Fakat devrimci meşruiyetten ve kazanılmış haklar olgusuna yoksun bir kavrayış çok da sağlam dayanaklara sahip değildir.

Öncelikle şu açık olmalıdır. Devrimci tutsaklar bugünkü yaşam koşullarına, nice bedeller ödeyerek sahip olmuşlardır. 12 Eylül zindancılığı herkesin bildiği bir gerçekliktir. Devrimciler bir yana demokratların birçoğu bu zindancılığı bizzat yaşamışlardır. Devrimci tutsaklar son derece keyfi gerekçelerle aylarca, yıllarca hücrelerde kalmışlardır. Ama bugün koşullar daha farklıdır. Nispeten yaşanabilir hale getirilmiştir. Bunlar ise faşist sermaye devletinin bir lütfü değil, canla-karla kazanılmış haklardır. Kaldı ki, zindanlarda halihazırda insanca yaşamın asgari koşullarının olduğu bile söylenemez.

Sermaye devleti bilinçli olarak devrimci eylemleri kriminal bir suç, bu eylemlere katılanları da "terörist" yaftasıyla bir adli suçludan farksız göstermeye çalışıyor. Yarattığı bu atmosfer içinde, devrimcilerin en insani taleplerini savunanları bile, siz teröristleri savunuyorsunuz "suç"lamasıyla sindirmeye çalışıyor, bunda başarılı da oluyor. Bu ülkede yıllarca bu suçlamadan duyduğu ürküntüyle aydınlar, yazarlar, sanatçılar Kürt halkının haklı mücadelesini ya savunamadı, ya da ikircikli bir tutumla savunabildi. Aynı ikircikli tutum bugün hücrelere karşı yürütülen mücadelede de kendini göstermektedir. Burjuva hümanizmasının ötesine geçmeyen kavrayış da bu ikirciklilikten kaynaklanmaktadır. Tamam, onlar suç işlemişlerdir, ama nihayetinde insandırlar! Bu perspektifle yürütülen mücadele, ne denli samimi olursa olsun, sağlam dayanaklardan yoksundur.

Devrimci tutsakları savunmakta en çok zorlandıkları nokta devrimci eylemleridir. Afiş, pankart asma eylemlerinden yakalananlar bir yere kadar savunulmakta, ama eline silah almış devrimcilere sıra gelince, teröristi savunma "suçu"ndan özel bir dikkatle kaçınılmaktadır. Oysa bu ülkede devrimciler yasal afişleri asarken, yasal gazeteleri satarken bile kurşunlanıyorlar. Nefsi müdafaa gereği bile silah kullanmak son derece meşru bir hak. İşkencelerde tecavüze uğruyor, katlediliyorsak, bunun hesabını sormak da son derece meşru bir eylemdir.

İşkence, katliam, yargısız infaz, kitle gösterilerine saldırı, siyasal baskı ve terör uygulamalarıdır. Sınıflar savaşımında sermayenin başvurduğu başlıca yöntemlerdir.

Hücrelerin inşası hiç de TMY'nin 16. maddesinden dolayı değildir. Kaldı ki, bakanlık bu maddeyi kaldıracağını söylüyor. Kaldırılması durumunda, devrimci tutsakların (bu maddeden dolayı tecrit edildiğini düşünenler) bundan böyle tecrit-izolasyon saldırısına tabi tutulmayacağına gerçekten inanabiliyorlar mı? İzolasyonun yasal düzenlemelerden kaynaklı olduğunu sananlar büyük bir aymazlığa bu oyuna gelebilirler. Ama saldırının siyasal boyutunu görenler, asla bu oyuna gelmezler. Bilirler ki, kağıt üzerindeki haklar bile ancak direnilerek kazanılabiliyor. Aksi takdirde keyfi cezalarla rahatlıkla gaspedilebiliyor.

Devrimci tutsaklar akıl ve beden sağlıklarını düşündüklerinden dolayı hücrelere girmeyeceklerini söylemiyorlar. Bu tali bir sorundur. Asıl sorun ise siyasettir. Sermaye devleti, hücreleri ilk elden bugün tutsak olan devrimciler için yapıyor olsa da, asıl amacı, yıkım programları karşısında hakkını arayan işçi ve emekçileri buralara atarak sindirmektir. Onurlu aydınları da bu hücreler beklemektedir. Bakan, bugün hücrelere karşı olanlar, yarın buralara girme potansiyelinde olanlardır, diyor. Demek oluyor ki, 60 yaşındaki analarımız bile, çocuğu için sokaklara döküldüğünde hücrelere girecektir. Tıpkı Nazi Almanyası'nda olduğu gibi. Toplama kamplarına ilk atılanlar komünistler olmuştur. Ama çok geçmeden toplumun Nazileşmeyen her kesimi ya bu toplama kamplarına gönderilmiştir, ya da gönderilme tehditiyle yaşamıştır. Dolayısıyla, hücre saldırısının, özünde toplumsal muhalefeti sindirmek gibi daha geniş siyasal bir amacı vardır.

Hücreleri meşrulaştırmak için yapılan Ulucanlar katliamı, Burdur vahşeti, Bergama saldırganlığı gerekçelerinin hiçbir inandırıcılığı yoktur. Koşuş istemi vesile edilerek Ulucanlar'da 10 komünist-devrimci tutsak katledilmiş, onlarca da yaralanmıştır. Mahkemeye gitmedi diye Burdur'da tutsakların kolu koparılmış, köpeklere atılmış, tecavüz edilmiştir. Halbuki mahkemeye çıkmamak her sanığın kendi aleyhine olan bir haktır. Mahkeme, sanık gelmediğinde, gıyabında karar verir. Bergama'da çıkan tünele gelince, önlem adına tutsaklara gaz bombalarıyla saldırılmış, Buca'da ise tümü işkenceden geçirilmiştir. Devletin amacının önlem almak değil, baskı ve katliamlarla teslim almak olduğu yeterince açıktır.

Sermayenin hücreleri yaşama geçirmekteki ısrarı burjuva hümanist bir bakışla tam anlamıyla kavranamayacağı gibi, buna karşı yürütülecek mücadele ne denli samimi, ne denli fedakarca olursa olsun, hep kısır kalacaktır. En son noktada, kaçındıkları "siz teröristleri mi savunuyorsunuz?" meşum sorusuyla karşılaşacaklardır. Yarın saldırı anında sadece bu tür "suçlama"larla yetinmeyecekler sermaye devleti, devlet terörü de uygulayacaktır. Hücre saldırısının siyasal boyutu, asıl hedefleri görülemediğinde, böylesi bir saldırıyı püskürtecek bir kararlılığı sergilemek hiç de kolay olmayacaktır. "Cezaevleri var olduğu sürece, kimin içerde olduğu önemli değildir." Bernard Shaw'un bu sözünün yarın yaşam bulması durumunda, hücreler için de geçerli bir gerçeklik olacaktır.

Biz devrimci tutsaklar bugün hücreleri yıkacağız diyorsak, bu yukarıda da söylediğimiz gibi, hiç de akıl ve beden sağlığımız için değildir. Bugün zindanda olmamızın nedeni olan devrimci kimliğimizi korumak ve sömürücü sermaye devletini yıkıp, tarihin çöplüğüne gönderme mücadelemizde mevzi yitirmemek içindir. Yoksa yıllarca hücrelerde kalarak, bedensel sağlığımızı koruyamasa bile pekala akıl sağlığımızı koruyabiliriz.

Aydın-sanatçı duyarlılığı önemlidir, önemsenmelidir. Fakat, hücre saldırısını siyasal boyutuyla ele almanın, sınıflar savaşımında yerli yerine oturarak karşı mücadele yürütmenin, saldırıları püskürtmek bakımından büyük bir önem taşıdığı da gösterilebilir.

M. Kursun Çankırı Cezaevi

Yeniden Galatasaray'dayız!..

Türkiye'de kayıplara karşı mücadelenin adımları bundan 5 yıl önce atılmaya başlanır. Gazi Direnişi'nin öfkesi ve kararlılığının ardından devlet, bir devrimciyi, Hasan Ocak'ı kaybeder. Hasan Ocak ile birlikte devlet tarafından kaybedilen diğer devrimciler de aranmaya başlanır. Kayıplara karşı mücadelenin bir aşamasında, her Cumartesi günü Galatasaray'da kayıplar sorulur ve zamanla "kayıpların değil katillerin listesi" istenir. Ve gün geçtikçe kazanılan Galatasaray, devletin faşist uygulamalarının teşhirinin bir kürsüsü haline gelir. "Hepimiz kayıp anası, hepimiz tutsak yakınıyız" diyen yürekler buluşur. Her cumartesi, çocuklarını arayan Plaza de Mayo anaları selamlar Galatasaray'ı. '96 yılı SAG ve ÖO sürecinde her hafta devlet yeniden teşhir edilir ve zaferin bir gün öncesi, en kitlesel eylem Galatasaray'da gerçekleştirilir.

Bu süreçten sonra, kayıplarla mücadelenin ve toplumsal hareketin gerilemesinden kaynaklı olarak Cumartesi eylemleri de etkisini yitirir. Kaybedilen ve tutsak düşen devrimcilerin yakınlarıncı kazanılan mevzi, İHD'nin inisiyatifıyla sürerken, artık eski etkisinin kalmamasıyla bitirilir.

F tipi cezaevlerine karşı Galatasaray eylemleri yeniden gündemde. Devrimci hareket için Galatasaray, kazanılan, ancak sonradan kaybedilen, kayıplar ve devletin faşist uygulamalarına karşı mücadelede sembolleşmiş bir mevardır. 2 haftadan beri Galatasaray'da gerçekleşen eylemlere devletin tahammülsüzlüğünün arkasında, hücre tipine karşı yapılan eylemlere genel tutumu olduğu kadar, geçmiş mücadele birikimine sahip çıkılmasının tahammülsüzlüğü vardır.

Yeniden Cumartesi eylemlerini, cezaevlerinde süreklileşen hak gasplarını teşhir etmek, F tiplerine karşı tepkiyi büyütmek ve örgütlemek, cezaevleri sorununu gündemde tutmak amacıyla sahiplenmeliyiz.

Ancak bu mevziyi kazanırken "dışarıdaki devrimciler" ile "devlet" arasında bir irade savaşı değil, F tipleri şahsında devrimci sınıf ile devlet arasında bir çatışmaya dönüştürme bakışıyla davranmalıyız. Her Cumartesi "ses getirecek" eylemden öte, geniş emekçi kesimleri, cezaevleri sorununa karşı duyarlı kılabilmenin odağı haline çevirmek; merkezinde tutsak ailelerinin yerlacağı, tüm sendika, kitle örgütleri ve emekçi katmanları katacak bir çalışma örgütlemek gerekmektedir.

"Hücre Karşıtı Platform"un

düzenlediği panele 500 işçi ve emekçi katıldı

Gebze'de F tipi cezaevleri paneli

Gebze'de sendikalar, siyasi partiler ve devrimci çevreler tarafından oluşturulan "Hücre Karşıtı Platform"un, 28 Temmuz tarihinde yaptığı paneli, yoğunluğunu işçi-emekçilerin oluşturduğu yaklaşık 500 civarında kişi izledi.

"Demokrasi ve İnsan Hakları Paneli"nin ilk konuşmacısı, İst. Barosu'ndan Av. Kemal Aytaç; devletin demokrasi ve insan hakları ihlallerini anlattıktan sonra, şu an için "demokrasi" konusunda en acil ve ciddi konunun F tipi cezaevleri olduğunu söyledi. Köhnemiş adliye binaları ve Adalet Bakanlığı'nın masrafları için para bulunamazken, hücrelerin yapımı için 66 trilyon liranın ayrılmış olmasının, devletin bu konudaki kararlılığının göstergesi olduğunu belirtti. Kandıra Cezaevi'ni gezen heyetin de içinde yer alan Aytaç, F tipinin tecrit ve izolasyon amaçlı olduğunu, herkesin buna karşı mücadele etmesi gerektiğini vurguladı.

İkinci konuşmacı, SES Cezaevi Komisyonu'ndan Dr. Ahmet Tellioğlu ise, devletin faşist uygulamalarına muhalefet eden herkesin kapitalist sistemce cezalandırıldığını ve yolunun mutlaka cezaevinden geçtiğini belirttikten sonra, hücre tipinin son dönemde devrimci tutsaklara ve işçi-emekçilere yönelik en kapsamlı saldırı olduğunu, bunda asıl amacın hak arama mücadelesi veren işçi ve emekçilerde moral bozukluğu yaratmak olduğunu, dışarısının ve içerisinin, ancak "direne direne kazanacağı"ni vurguladı. Cezaevindeki sağlık koşullarından da bahseden Tellioğlu, hücrelerde bunların daha ağır boyutlarda yaşanacağını belirttikten sonra, hiç bir insanın hücrede yaşayabilecek kadar sağlıklı olmadığı ifadeleriyle sözlerini bitirdi.

Üçüncü olarak, İst. İHD Şb. Sekreteri Av. Gülseren Yoleri ise, hücre tipi cezaevlerinin amaçları ve yarattığı tahribatlarla, dünyada ve Türkiye'deki uygulamalarını anlattı. Hücre tipine karşı mücadelenin gün geçtikçe büyüdüğünü, Hücre Karşıtı Birlik ve benzeri platformların son derece önemli olduğunu vurguladıktan sonra, hücrelerde yaşayan devrimci tutsakların anlatımları ve cezaevinden gönderilen bir mektupla konuşmasını tamamladı.

Panel, geç saatte başlamasına ve uzun sürmesine rağmen, sonuna kadar ilgiyle izlendi. Söz alan bir tutsak anası; çocuklarının can güvenliği olmadığını, Ulucanlar-Burdur benzeri operasyonların yaşanmasından endişe duyduklarını dile getirdi. Başka bir ana ise, Ulucanlar'da çocuğunun gözünü kaybettiğini ve benzeri operasyonların önümüzdeki günlerde de yaşanabileceğini belirttikten sonra, herkesin hücre tipi cezaevlerine karşı mücadele etmesi çağrısıyla sözlerini noktaladı.

Bergama saldırısı sevkle sonuçlandı

25 Temmuz'da Bergama Cezaevi'nde "tünel" bahanesi ile yapılan saldırı, Buca Cezaevi'ne yapılan işkenceli sevkle sonuçlandı. Hatırlanacağı gibi saldırı haberinin gelmesiyle aileler Bergama'ya gitmiş, gözaltına alınmış ve günlerce Bergama Cezaevi'ne yakın bir yerde beklemişlerdir.

29 Temmuz tarihinde avukatların arabuluculuğuyla yapılan anlaşma uyarınca, devrimci tutsaklar Buca Cezaevi'ne sevk edildiler. Ancak sevkten sonra yine bildiğini okuyan cezaevi yönetimi, tutsakların kazanılmış haklarını da ellerinden alarak, işkenceye daha cezaevine ilk girişte başlamıştır.

Yaşanan bu gelişmelerin üzerine, İzmir Adliyesi'nde İHD ve tutsak yakınları tarafından basın açıklaması ve yaralı tutsakların tedavilerinin yapılması için dilekçe verilip suç duyurusunda bulunuldu. Eylemde "Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!" ve "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Basına ve kamuoyuna

25 Temmuz 2000 tarihinde Bergama Cezaevi'ne "tünel bulunduğu" gerekçesi ile yapılan müdahale sonucu 3 koğuş kepçe ile yıkılmıştır. (...) Temmuz 2000 tarihinde sorunun büyümemesi için arabuluculuk yapan avukatların tanıklığında herhangi bir saldırıya maruz kalmadan Bergama Cezaevi'nden Buca Cezaevi'ne sevk edilmişlerdir.

(...)

Derneğimize yapılan başvurulara göre: Mesut Avcı-çenesi kırık (çocuk maması ile arkadaşları tarafından besleniyormuş ve kendisinin üç kez kelepçe ile ameliyat edildiği yönünde bilgi gelmiştir); Ali Çamyar -darp, Turan Ustabaş -darp, Taşkın Türkmen-darp, Mesut Taştumur-sol omuz çıkık, Veli Velidedeoğlu-darp, Ali Aslan-darp-gaz bombasından nefes darlığı-yüksek tansiyon, Ali Can Kaya-darp-, Veli Aktan -mide kanaması, Barış Yıldırım -darp, Tamer Çadircı -kolu kesik, Ulaş Gökteş -darp, Ümit Kanlı -darp, vardır. Tüm tutuklu ve hükümlülerde gaz bombasından kaynaklı nefes alamama sorunu mevcuttur. Yine diğer tutuklu ve hükümlülerde de darp izleri mevcuttur. 1.8.2000 günü saat 16:00'da cezaevine giderek müvekkilleri ile görüşmek isteyen dernek başkanımız Av. Ercan Demir de keyfi bir şekilde cezaevine alınmamış ve müvekkilleri ile görüştürülmemiştir.

İnsan Hakları Derneği İzmir Şubesi olarak yaşanan bu saldırıyı ve hak gasplarını protesto ediyor ve sorunun acilen çözümü için yetkilileri göreve çağırıyoruz. (...)

İHD İzmir Şubesi Yönetim Kurulu/02.08.2000

Ankara: Hücre karşıtı eylemler sürüyor

F (hücre) tipi cezaevlerini protesto etmek için çeşitli illerden Ankara'ya yola çıkan TAYAD'lı aileler, daha Ankara'ya varmadan faşist devletin kolluk güçleri tarafından yolları kesilerek vahşice dövülmüş ve içerisinde ağır yaralıların da olduğu 60 kişi gözaltına alınmıştır.

Ankara TİYAD da, bu faşist saldırıyı protesto etmek için 31 Temmuz'da YKM önünde basın açıklaması yapmak istedi. Ancak polis yine azgınca saldırdı, 18 kişiyi yerlerde sürükleyerek gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar arasında tutsak ana-babalarının yanında, "F Tipi Cezaevlerine Karşı Aydın ve Sanatçı Girişimi" içinde yer alan Fikret Başkaya da vardı.

Ailelere dönük bu tahammülsüz tavır protesto etmek ve gözaltına alınanların derhal bırakılması, diğer illerden gelen ailelerin Ankara'ya alınması için yine Ankara TİYAD, aynı gün saat 16.00'da, bu kez Yüksel Caddesi'nde bir basın açıklaması yaptı. Yaklaşık 70 kişinin katıldığı basın açıklamasında TİYAD, TUYAB, AÜ Hücrelere Hayır Platformu ve Aydın Girişimi dövüleriyle yer aldı.

"Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Gözaltılar serbest bırakılsın!", "Buca-direniş!, Ümraniye-direniş!, Diyarbakır-direniş!, Ulucanlar-direniş!, direniş büyüyor, gelenek sürüyor!", "Faşizme karşı omuz omuz!", "Direne direne kazanacağız!", "Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz!" gibi sloganların atıldığı basın açıklamasından sonra, 10 dakikalık sembolik bir oturma eylemi gerçekleştirildi.

YKM önünde gözaltına alınan 18 kişi ise ertesi gün savcılığa çıkarıldıktan sonra serbest bırakıldı.

1 Ağustos günü, şehir dışından gelen ailelerden oluşturulan 15 kişilik heyetin Adalet Bakanı ile görüşme talebi kabul edildi ve aileler Adalet Bakanlığı'na geldiler. Adalet Bakanı daha aileler gelmeden Bakanlık'tan kaçarcasına ayrıldı. Ama ailelerin "Bakan'la görüşmeden buradan ayrılmayız" tutumu karşısında gelmek zorunda kaldı.

3 saat süren görüşmenin ardından aileler bir açıklama yaparak Bakan'ın yine F tipi cezaevlerini övdüğünü, açıklamalardan tatmin olmadıklarını ve ertesi günü yine oluşturulacak bir heyetle Sincan Cezaevi'ni gezeceklerini söylediler. Aileler ayrıca "çocuklarımız oraya girmemekte kararlı, bizler de kararlıyız. F tiplerine karşıyız ve mücadele etmeye devam edeceğiz" dediler. Açıklamanın ardından aileler, Ankara girişinde bekletilen diğer ailelerin yanına döndüler.

Kızıl Bayrak/Ankara

SAG-ÖO şehitleri için anma toplantısı

Yurtdışında uzun bir süredir sermaye devletin devrimci tutsaklara dönük F tipi hücre saldırısına karşı faaliyetlerini sürdüren merkezi Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi (DETUDAK), 4. yıldönümünde SAG-ÖO şehitlerini anma toplantısı gerçekleştirdi. Almanya'nın Duisburg kentinde düzenlenen toplantıya 400'ü aşkın kitle katıldı.

Toplantı DETUDAK adına yapılan konuşma ile başladı. Konuşmada özetle, '96 yılındaki SAG-ÖO'nun anlam ve önemine değinildi, eylemi zafere ulaştıran devrimci iradenin, kararlılığın ve sermaye devletin saldırılarına karşı devrimci birliğin altı bir kez daha çizildi. Ardından SAG ve Ölüm Orucu ruhuyla günümüzdeki hücre tipi saldırısına karşı mücadele çağrısı yapıldı.

Toplantıya Türkiye'den davetli olarak gelen TUYAB'lı bir tutsak yakını ve Av. Kemal Yılmaz da birer konuşma yaptılar. Özellikle tutsak yakınının konuşması kitle üzerinde olumlu etki yaptı, heyecan ve coşkuya neden oldu. Toplantıda bir de sinevizyon gösterimi yapıldı. '96 SAG-ÖO şehitleri ile Ulucanlar şehitlerinin görüntüleri kitlenin öfkesini doruğa çıkardı. Salondaki hemen herkes tek bir yumruk olmuş, tek ses halinde "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Bedel ödedik bedel ödeceğiz!" sloganlarını haykırıyordu.

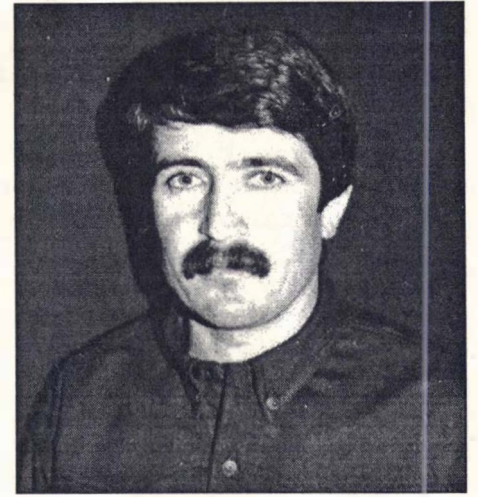
Müzik gruplarının yanısıra şiir ve tiyatro grubu toplantıya ayrı bir renk kattılar. Toplantıya başından sonuna dek devrimci coşku ve heyecan hakimdi. "Hücreler ölümdür girmeyeceğiz!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" etkinlik boyunca en çok atılan sloganlar oldu.

Devrimci tutsaklarla dayanışma faaliyetimizi bundan böyle daha etkin ve daha yaygın biçimde sürdürmeye devam edeceğiz.

Kızıl Bayrak okurları/Köln

Komünistler ve zindan politikası

Habip Gül

Sınıflar mücadelesi tarihinde zindanlar hep varolagelmıştır. Zindanlar, iktidarı elinde tutan sömürücü egemen güçlerin toplumsal muhalefeti bastırmak ve sindirmek, hükümlerini meşrulaştırmak ve süreklileştirmekte kullandığı her zaman temel silahlardan biri olmuştur. Tarihten günümüze dek zindanlar kan, zulüm, işkence ve katliamlarla özdeşleşmiştir.

Düzenin zindanlara yönelik saldırı politikalarının kapsamı

Zindanlara yönelik saldırılar özünde işçi sınıfı ve emekçi halklara saldırının sadece bir parçasıdır. Yüzyılların yönetme sanatına sahip olan egemen sınıflar tarihsel deneyimlerinden hareketle çok iyi bilirler ki, işçi sınıfı ve emekçi halkları teslim almanın, köleleştirilmenin tek yolu onları örgütsüzleştirmek ve öncüsüzleştirmektir. Bu anlamda komünist ve devrimcilerle yönelik teslim alma ve imha politikaları sınıfsal bir içerik taşır. Hükümetlerin iyi veya kötü niyetleriyle belirlenmez. Burjuvazinin bugün zindanlardaki komünist ve devrimci tutsaklara yönelik saldırısının amacı, fiziki imhadan öteye ideolojik olarak teslim almaktır. Fiziki imha ve baskılar ideolojik olarak teslim almanın bir aracıdır yalnızca.

Somut örnek verilecek olursa: İşkencede teslim alınan, itirafçılaştırılan birinin itirafı ve pişmanlığı yazılı ve görsel medyanın propagandif bir malzemesine dönüştürülür. İtirafının verdiği bilgiler düzen için çok fazla istihbarat değeri taşıdığı için değil (zaten böyle olsa yayınlanmaz), devrim aleyhine belli kesimler üzerinde yolaçacağı olumsuz etki ve örgütlülüğe karşı yaratacağı güvensizlik nedeniyle yayınlanırlar. Bu konuda 12 Eylül süreci hayli öğreticidir. İşçi sınıfı, emekçi halklar ve devrimci hareket üzerine bir karabasan gibi çöken 12 Eylül faşizmi, sokak infazları, idamlarla elde edemediği sonuçları, ayları bulan işkencelerle ve zindan politikalarıyla (kısmen de olsa) elde edebildi. Dönemin en güçlü ve kitlesel yapıları olan Dev-Yol, TDKP, Kurtuluş, TKEP vb. örgütlerin tasfiye olmaları ve reformistleşmelerinde zindan sürecinin büyük payı var. (Bu örgütler 12 Eylül'den önce de ideolojik planda reformist, ekonomist olmalarına karşın, burjuvazi karşısındaki örgütsel konumlanışlarıyla küçük-burjuva devrimci kimliklerini korumayı başarıyorlardı). 12 Eylül yenilgisinin ve bunun yansıması olarak zindanlarda kısmi unsurlar şahsında yaşanan çözümlerinin ardından, gerek içerideki (zindanlardaki) tabanı, gerek dışarıdaki tabanı/kitleyi umutsuzluğa düşürüp devrimden koparmak zor olmadı.

Kuşkusuz aynı sürecin diğer bir yüzü daha var. Gerek dışarıda, gerek zindanlarda düşmanın tüm terörüne göğüs geren, yaşanan olumsuzluk ve tasfiyelere karşın tekrar toparlanarak düşman

karşısında devrimci konumlanışlarıyla mücadelede onurlu yerlerini alan birey ve örgütlere de aynı tarih tanıktır. Çelişki gibi görünen aynı sürecin bu iki farklı sonuçlarının özü, düzen karşısındaki ideolojik duruş ve örgütsel konumlanıştır.

Sınıflar mücadelesinde her önemli çarpışmanın iki yönlü sonuç yaratması sınıf savaşının yasadır. Fiziki yetmezlik ve taktik yanlışlıklardan kaynaklı yenilgiler her zaman kendi içinde daha güçlü devrimci çıkışları barındırırken, ideolojik yozlaşma ve çürümeden kaynaklı yenilgiler düzene kan taşıyan damarlar olurlar.

Komünist kişilik ve tutsaklık bilinci

Komünistler tutsak düştükleri andan itibaren temel bir görevle yüzyüzedirler: Düşmanı kendi ininde yenmek, en olumsuz koşulları dahi devrim lehine bir mevziye dönüştürmek. Sınıf mücadelesinde tutsak düşmek kaçınılmaz denecek kadar doğaldır. Ancak ne kaderdir; ne de düşmanın yenilmezliğini, meşruluğunu ve terör uygulamalarını kabullenmeyi anlatır. Komünistler için tutsaklık bilinci iki yönlü bir yaşam tarzıdır.

Bircincisi: Tutsak düştüğü andan itibaren işkence tezgahında da olsa, zindanda da olsa her anı, her olanağı, her aracı değerlendirerek özgürlüğe koşmanın koşullarını yaratmalı ve zorlamalıdır. Bu düzenin meşruluğunu ve "cezasını" tanımamak, "özgürlük bizim ellerimizdedir!" şiarını yaşam tutkusu haline dönüştürmektir.

İkincisi: Komünistler zindan sürecinde, bir gün de tutsak kalsalar, ömür boyu da tutsak kalsalar, yarın idam edileceklerini de bilseler, günü kurtarma hesabı yapmazlar. Zindan sürecini yeni bir savaş cephesi açma bilinciyle yaşarlar. Bulduğumuz her alanı sınıf mücadelesinin bir mevzisi haline getirmek devrimci kişiliğimiz ve sınıfsal kimliğimizin özünü oluşturur. Komünist kimliğimiz ve mücadelemizle düşmanı ininde yenmek, zindan politikamızın ve yaşam tarzımızın özü-özetidir.

Zindanlardaki örgütsel disiplinimiz ve yaşam tarzımız düşmana korku salmalıdır!

Bölmek, parçalamak, yalnızlaştırmak, bencilliği ve bireyciliği yaşam biçimi haline getirmek çabası kapitalizmin ideolojik saldırısının özüdür. Bu sadece zindanlardaki tutsaklara karşı güdülen bir politika değildir. İşçi sınıfına ve tüm emekçi halklara karşı uygulanan sürekli, sistemli bir teslim alma politikasıdır. Şovenizm, milliyetçilik, mezhepçilik, ırkçılık, özelleştirme, taşeronlaştırma, kalite çemberi vb. saldırıların özü işçi ve emekçileri küçük küçük gruplara bölmektir. Asgari örgütlülükleri dahi ortadan kaldırarak, kendi dışında herkese karşı güvensiz, çıkarıcı bir birey tipi yaratarak, kolektif bilincin ve ortak

direnmenin koşullarını ortadan kaldırmak istemektedir. Bugün zindanlara yönelik saldırılar bu politikaların yoğunlaşmış ve kısa sürede sonuç almaya yönelik biçimidir.

Sermaye sözcülerinin yıllardan beri saldırı politikalarına zemin olarak gösterdikleri ve demagoji konusu yaptıkları: "Cezaevleri eğitim kampına dönüşmüş, sıradan biri olarak giren altı ayda militan olarak çıkıyor"; "Komün yaşamı sürdürüyorlar, bir arada yaşadıkları için bize karşı direnme güçleri artıyor"; "Cezaevleri denetimlerine geçmiş, görevlilerimiz giremiyor" ya da "Terör örgütleri cezaevlerinden dışarıyı yönetiyorlar, eylem emirleri cezaevlerinden veriliyor", vb. Bu gerçekte düzenin devrimci yaşamdan ve mücadeleden duyduğu korkunun bir ifadesidir. Devrimci irade karşısındaki acizliğidir. Düzenin en güçlü kalesi olarak görülen zindanlar dahi bugün kendisi için bir bataklıkla dönüşmüştür. Düşmanın bu korkularını derinleştirmek, yaşamın her alanını, her aracını bir eğitim aracına dönüştürmek görevimizdir.

Düzen, "terör örgütleri cezaevlerini eğitim kampına dönüştürmüşler" propagandasıyla toplum nezdinde; "Bunlar suçludur, devlet cezalandırmış; devletin yargı kararına boyun eğmek ve cezalarına sahip çıkmak, siyasi kimliklerinden soyunmak zorundadırlar" düşüncesini yaymaya çalışıyor.

Biz komünist ve devrimci tutsaklar burjuva düzeni ve onun yargısını meşru kabul etseydik, boyun eğseydik tutsak düşmemiz için bir neden kalmazdı. İşkencehaneleri, zindanları sınıf savaşımının farklı boyutlarda yürütüldüğü bir mekan olarak değerlendiriyoruz. Buralar iki sınıfın temsilcilerinin en sert ve şiddetli çarpışmalarının yaşandığı (ideolojik ve fiili) mevzilerdir. Burada düzenin yaptırımlarını meşru görmek, boyun eğmek şöyle dursun, en küçük bir tereddüt veya gevşekliğe yer yoktur. Kendini sürekli yenileyip geliştirmeden, cepheden saldırıyı örgütlemekten bulduğunuz mevziyi korumak ve geliştirmek mümkün olmayacaktır. Bu koşullarda siyasi kimliği korumak da olanaksızlaşır. Düşmanla sıcak mevzi savaşımının sürdürüldüğü zindan koşullarında bizleri güçlü ve yenilmez kılan, örgüt disiplini, devrimci bir yaşam tarzı ve süreklilik arzeden eğitim çalışmalarımızdır.

"Devrimcinin görevi devrim yapmaktır!" İdealimize ihanet etmediğimiz müddetçe en zor koşullarda da olsak, tek başımıza da kalsak örgütlüyüz. Örgüt gibi davranma bilincine sahibiz. Yaşamımızı devrimimizin ve örgütümüzün ihtiyaçlarına göre düzenleriz. Devrime insan (militan) eğitmek, eğitilmek, örgüt yönetmek, eylem örgütlemek bizler için sanattır. Varolma gerekçemizdir. Hangi koşullarda ve mekanda olursa olsun, devrim için savaşmak ve savaşım vazgeçilmezdir. Devrimin kendisi örgütlü güçler/sınıflar

arasındaki savaşımın ürünüdür. Bizler de bir sınıfın (işçi sınıfı) örgütlü güçleri olduğumuza göre, örgütlenmek, örgütsel varlığımızı koruyup geliştirmek, yönetmek en doğal hakkımız ve görevimizdir.

Bu sermaye düzeni için de geçerli bir kuraldır. Bugün zindanlara yönelik saldırılar ne sadece üç-beş bin devrimci tutsağın imhasına yöneliktir, ne de saldırılar Mehmet Ağar, Şevket Kazan ve değişen hükümetlerin kötü niyetlerinin bir ürünüdür. Sermaye devletinin çok yönlü düşünülmesi temel politikalarının MGK direktifleriyle uygulanmasıdır. Yani sınıfsaldır. Bu anlamda biz komünistlerin zindan politikası da sadece zindanlarla sınırlı olamaz. Sınıfsal boyutuyla düşünmek zorundayız. Gününbirlik politikalar günü kurtarmaya yöneliktir. Zindan politikalarımız, eylem biçim ve taktiklerimiz düşmanın ideolojik ve fiili saldırılarını boşa çıkaracak, direnişlerimizi sınıfa ve halka maledecek düzeyde olmak durumundadır. Düşmanla mevzi savaşımının en sıcak yaşandığı bu alanda anlık karar verme yeteneği, soğukkanlılık ve inisiyatif esastır. Komünist ve devrimci tutsaklar gelişmeleri çok yönlü değerlendirip politik sonuçlar çıkarmalıdır.

Süreç ölmeyi dayatmışsa hiç tereddüt etmeyiz. Bedel öderiz. Süreç bedel ödemeyi gerekli kılıyorsa aynı tereddütsüzlükle bedel öderiz. Yeter ki düşmanın politikalarını boşa çıkaracak, geri adım attıracak bir güç ortaya konabilsin. Savaş, savaşma yeteneği, doğru politika ve taktik ustalıklarla kazanılır.

Reformizme, liberalizme sorsan zindanlardaki ölüm oruçları ilkesel olarak yanlış, eylem biçimi olarak da intihardır. Bunun kendisi ideolojik çürüme ve teslimiyeti ilkesel olarak mazur gösterme çabasıdır. Koşulların özgüllüğünü hesaba katmadan içeriğinden boşaltılmış ilkelerle tartışmak savaş kaçkınlığıdır. Düzen ve devrim güçleri arasında mevzi savaşıma dönüşen direniş iki seçenek sunuyordu. Ya geri adım atarak teslim olmak, ya da ölümler içinde en zorunu seçerek mevzi ve onur savaşımını düşmana diz çöktürerek kazanmak. Savaş, üçüncü bir manevra şansı bırakmayacak kadar acımasızdı. Komünistler de siper yoldaşlarıyla ölümün en zorunu seçmeyi ilke saydılar. Süresiz açlık grevi ve ölüm orucu direnişinin içerisinde aktif olarak yer aldılar. Direniş devrimcilerin ve komünistlerin gösterdiği ölümüne kararlılık, irade ve güç birliği sonucunda kazanıldı.

(S.Y. Kızıl Bayrak, sayı: 12, 21 Ağustos 1996)

Cezaevinden grevdeki EXSA işçilerine mektup...

“Sürekli eylem ve hareketlilik içinde olmalıyız”

EXSA'nın yiğit işçilerine yeniden merhaba!

Size yeniden yazmanın mutluluğu içinde başlamak istiyorum mektubuma. Çam sakızı çoban armağanı hediyemizi kabul etmeniz ve bunun üzerine gönderdiğiniz bir çift selam, bizi ne kadar sevindirdi anlatamam. Sizin yaşadığınız duyguları biliyor ve anlıyorum. Sevinciniz, direnciniz, umudunuz, kederiniz, tasanız benim de sizlerle birlikte hissettiğim ve yaşadığım duygular. Buna şüpheniz olmasın. Arkadaşlar, greviniz bir buçuk ayını doldurmuş bulunuyor. Hani bilirsiniz, bir söz vardır: “Domuzdan post, patrondan dost olmaz” diye. Çünkü, bizim kumaşımızla patronların kumaşı farklı dokunmuş. Çünkü bizler, alınterini namus bilmiş, kursağından haram bir lokma geçmemiş bir sınıfın insanlarıyız. Çünkü biz işçiyiz, herşeyi üreten ve yaratanız. Dönüp bakalım şu dünyaya: Elimizin, terimizin değmediği ne var? Ama hep aç kalan bizler olmuşuz. Bir lokma ekmeğe muhtaç olan bizler olmuşuz. Ne kendimize bir gelecek, ne de çocuklarımıza mutlu bir hayat verebilmişiz.

Bu düzen, bu asalakların düzeni, bu sermayenin iktidarı ve devleti varoldukça da, insanca bir toplum ve dünya yaratılamaz. Yoksa bunu bir alınyazısı gibi yaşamaya devam edeceğiz. Bunu bize alınyazısı diye yazanların ellerini kırmaksa yine bizim elimizde. Çünkü Sabancı'sı da, Koç'u da bizim emeğimize el koyarak yaşamıyorlar mı? Bize sefaleti yaşatanlar, bunlar değil mi? Sendikaya, sigortaya karşı çıkanlar, SSK hastanelerini özelleştirmeye çalışanlar, hastane kapılarında bizleri sürdürenler, bunlar değil mi? Bu devlet, onların devleti değil mi? Bu yasalar, onların yasaları değil mi? Bugün fabrikanın önünde toplu şekilde beklememizi istemeyenler kimler? Bunu yasa haline getirenler, copuyla, dipçiğiyle karşımızda beklemiyorlar mı? Eminim bunları siz yaşayarak fazlasıyla görüyorsunuz. Çünkü insan yaşayarak çok çabuk öğreniyor. Kim dost, kim düşman, kim sahte dost, kim gerçek dost, herşeyi yaşayarak öğreniyoruz. Çünkü bizim en büyük öğretmenimiz, yaşadıklarımızdır.

Nerde kalmıştık? Demıştik ki, grevimiz bir buçuk ayını doldurmuş bulunuyor. Ama hala patron bizim irademizin kırılmasını bekliyor. Beklemiyor, bunun için çalışıyor. Ölümle korkutup sıtmaya razı etmeye çalışıyorlar bizi. Ama nafi! Ancak patronun oyunlarını boşa çıkarmak için üzerimize düşen görevleri yerine getirebilmiş değiliz. Grev muhakkak ki bize öğretiyor. Ama geç kalmamak lazım. Daha önceki mektubumda grev komitesinin önemine, dayanışmanın yaratılabilmesi için üzerimize düşen

görevlere değinmiştim. Sizin de bildiğiniz gibi, grevimiz organize sanayiinde epeyce bir etki de yaratıyor. Gönen Çelik, Arat Tekstil ve diğerleri, sendikalaşmak için içten içe kaynıyorlar. Oralarda patronların gözdağı vermek için işçi çıkarmaları boşa değil. Ama isterseniz buna gelmeden önce, grev komitesi üzerine biraz daha sohbet edelim. En azından işçi arkadaşların grev komitesinin ihtiyaç olması üzerine girişimlerde bulunması, bunu tartışması olumlu bir davranıştır.

Bir grev komitesi bize niye gerekli? Herşeyden önce, grevin planlı-programlı devam etmesi için gerekli. Bütün işçi arkadaşları sürekli çalışmanın içine çekebilmek için gerekli. Mesela her işçi arkadaşımızın grevde bir görevi ve sorumluluğu olmalı. Bunları yapabilmek de bir plan işidir. Öyleyse grev komitesi böyle bir planlama yapabilmek için gereklidir. Mesela grev yerine gelenlerle (misafirler, işçiler, basın vb.) ilgilenecek işçiler olmalıdır. Başka fabrikalara ziyarette bulunacak, grevi anlatacak işçiler olmalıdır. Günlük masrafları tutan, işçilerin

ihtiyaçlarını bilen ve görevlendirilen işçiler olmalıdır. Dayanışma için kart, çakmak, kalem vs.'nin çıkartılması için işçilere ihtiyaç vardır. Bir eylem ve miting örgütlenecekse, sendikalara, kitle örgütlerine giden gelen işçiler olmalıdır. Bu ve buna benzer daha birçok iş için planlı çalışmamız gerekiyor. Hepimiz ne yapacağımızı bilmeliyiz.

Grev boyunca, nasıl fabrikada çalışırken zorunlu olarak berabersek, hergün mutlaka biraraya gelmeliyiz. Hergün biraraya gelmek, hem sıcak ilişkiler geliştirmek, hem bir gün sonrası için nelerin yapılacağını tartışmak için gerekli. Her bir işçi arkadaşımızla ilgilenmek, moralini düzeltmek, umutsuzluğa düşmesini engellemek için çaba göstermek gerekir. Birbirimizle yalnızca sendikada ya da fabrikanın önünde değil, ev ziyaretlerinde bulunarak toplantılar yapmalı, sürekli bir eylemliliğin içinde olmalıyız. İşleyen demir pas tutmaz diye boşa söylememişler. Sürekli eylem ve hareketlilik içinde olmalıyız. İşte tüm bunlar bir plan ve program işidir. Öyleyse, kurmak için geç kaldığımız grev komitesini tüm işçiler olarak oturup tartışmalı, kim ne yapacak, nasıl yapacak, kararlaştırmalıyız.

Demıştik ki, organize sanayi içten içe kaynıyor. Hem onların bizlerle dayanışmasını örgütlemek, hem de oralara sendikayı sokabilmek için elimizden geleni yapmalıyız. En azından bunu oturup tartıştık mı? Bu fabrikalardaki öncü işçileri biraraya getirmek, ortak bir toplantı yapabilmek için hangi çabanın içerisindeyiz? Bugün EXSA patronu hala direniyorsa, organize sanayiindeki dağınıklığımızdan dolayıdır. Onlar ortak kararlar almışlar, organize sanayiine sendika girmeyecek diye. Onun için ortak bir fon bile kurmuşlar. EXSA patronu buna güveniyor. Yani kararı tek başına değil, diğer patronlarla birlikte veriyor. Organize sanayiinde ortak bir dayanışma ve direnişin örgütlenmesi sorumluluğu herkesten çok bizlerin üzerinde. Çünkü herkes bu grevin kazanıp

kazanamayacağına göre hesap yapıyor. Yani zaman daralıyor. Acele etmemiz gerek. Ayrıca bugün işçilerin ortak çıkardığı ADANA TİS BÜLTENİ'ni en iyi şekilde kullanmalıyız. Ulaştırabileceğimiz her yere ulaştırmalı, dayanışmanın ve ortak bir direnişin örgütlenmesi için bu aracı kullanmalıyız. Mesela bu bültenin ikinci sayısını EXSA ÖZEL SAYISI olarak hazırlamamızın önünde hiçbir engel yok. Tek yapacağımız şey, ne yazacağımızı bilmek! Grevimizin ne olduğu, nasıl geliştiği, neden dayanışmanın ve ortak bir direnişin yaratılması gerektiği, yapmamız gereken mitingün propagandasına kadar, ihtiyacımız ne ise onları yazmak ve organize sanayiinden diğer fabrikalara ve oturduğumuz semtlere kadar her yere ulaştırmak ve işçilerle sürekli toplantılar yapmaya çalışmaktır. Yukarıda da demıştik ya, eylemsizlik umutsuzluğa sürükler insanı. En kısa zamanda Adana genelinde bir miting yapabilmemiz gerekiyor. Diğer fabrikalardan işçilerin mitingün katılımını çoğaltmak için de her türlü aracı değerlendirmeliyiz. Elimizdeki bültenden tutun da, bastıracağımız çakmak, kalem ve dayanışma kartlarına kadar her türlü araç kullanılmalıdır. Yapmamız gereken mitingün talepleri de, ADANA TİS BÜLTENİ'nin arka kapağındaki talepler olmalıdır: Grev ve toplu sözleşme hakkı! Sendikamız, sigortasız çalışmaya, zorunlu mesailere hayır! Sendikalarımıza konan %10 barajını yıkacağız! Bunlar, taleplerimizden yalnızca birkaç tanesidir.

Hep dayanışma, dayanışma deriz de, bu dayanışmayı başkalarından bekleriz. Hayır! Bunu örgütlemek de bizim görevimizdir. Bırakın başka fabrika işçilerinin sahip çıkmasını, herşeyden önce DISK Tekstil'in Adana'da örgütlü olduğu fabrikalarda işçileri duyarlı hale getirmek için sendikamıza ve bize fazlasıyla görev düşmektedir. Mesela, DISK Tekstil Sendikası'nın örgütlü olduğu fabrikalarda yemek saatlerinde EXSA'dan bir grup işçi arkadaşımız konuşmalar yapabilir. Grev anlatılır, dayanışma anlatılır, miting anlatılır. Maddi destek istenir. Niye yapılmasın bu? Bu fabrikaların çoğu da Sabancı'nın değil mi? Bu fabrikalarda neden destek amacıyla bir saat iş durdurma, iş yavaşlatma, yemek boykotu, bir günlük yevmiyelerinin dayanışmaya aktarılması ve buna benzer eylemler gerçekleştirilmesin? Bunun önünde engel mi var? Örgütlü olduğumuz işyerlerinde bunu yapmazsak, başka fabrikalarda daha zor değil mi bu? Gerisini siz düşünün. Yani diyorum ki, buna kafa yormalıyız. Adım atmalı ve atırmalıyız. Kısacası boş durmanın zamanı değil şimdi. Fazlasıyla görevlerimiz var ve bunun için sabırlı, inatçı, inançlı olmalıyız. Kazanacaksak da batacaksak da, hep beraber olmalıyız. Anca beraber, kanca beraber!

Arkadaşlar! Bu mektubum da şimdilik bu kadar. Sizden mektup satırlarıyla ayrılırken, duygularıyla, düşüncelerimle, inançlarımla yanınızda olduğumu bilmelisiniz. Ve bu direnişimizin kazanması için üzerime düşen ne görev varsa hazırım. EXSA grevi ya kazanacak, ya kazanacak, diyelim. Zafer direnen işçinin olacak, diyelim. İşçilerin birliği sermayeyi yenecek, diyelim. Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz, diyelim. Kazanacağız, kazanacağız, kazanacağız, diyelim.

Arkadaşlar, sizler için kısa bir de şiir yazdım. Umarım beğenirsiniz.

Haydar Demir/Ceyhan Cezaevi

EXSA işçisine...

600 yiğit EXSA işçisi
sömürüye 'yeter!' dedi.
Sürünerek yaşamaktansa,
mücadeleyi seçti.

And içtiler kazanmaya
organize patronlarının
oyunlarını bozmaya.
Birlik olup örgütlendiler
çıktılar mücadele yoluna.

Kimse durduramaz onları,
ne ihanet, ne jandarma
EXSA işçisi kazanacak
sınıf kardeşleriyle omuz omuza.

Organize işçisi birlik olacak,
sendikamız fabrika kalmayacak
mücadele ateşini yaymak için
EXSA işçisi mutlaka kazanacak!

MGK'nın Kıbrıs'a müdahale planı yürürlükte!

Tehdit kampanyası büyüyor, faşist zorbalığın önü açılıyor..

Kıbrıs'ta "Bu memleket bizim" mitingi (Lefkoşa İnönü Meydanı/19.07.00)

halkının işgale yönelik tepkisi karşısında, sermaye devleti tarafından Kuzey Kıbrıs'a aktarılan kaynakları göstererek Kıbrıs halkını nankörlükle suçluyorlar. Oysa gerçek çarpıtılmaktadır. İşgal sonrasında Türk sermaye devleti tarafından adaya düzenli bir kaynak aktarıldığı doğrudur. Ancak, aktarılan bu kaynakların bir

Türkiye'den karşılanması zorunluluğu getirilmesi ile beraber gerisin geri Türkiye'ye geri dönmektedir.

Kuzey Kıbrıs'ın Türk devletinden aldığı "yardım"lar ile Türkiye'den yaptığı ihracatın yıllık rakamlarının karşılaştırılması, bize bu gerçeği apaçık bir biçimde gösteriyor. Buna göre, Kuzey Kıbrıs'ın aldığı "yardım"ların yıllık tutarı 100 milyon dolar, Türkiye'den yaptığı ihracatın yıllık tutarı ise 300 milyon dolardır. Yani Kuzey Kıbrıs halkı, Türk devletinden yapılan "yardım"lardan en küçük bir pay almadığı gibi, sırtından milyonlarca dolar Türk burjuvazisinin kasalarına aktarılmaktadır. Bu durum Türk devletinin işgaliyle beraber Kuzey Kıbrıs halkı üzerinde kurduğu iktisadi tahakkümün çarpıcı bir aynasıdır.

Yükselen tehdit ve şantaj kampanyası itiraflar eşliğinde büyüyor

Kuzey Kıbrıs halkının işgale karşı büyüyen tepkisini engellemeye dönük baskı ve provokasyonlar, MGK tarafından belirlenen program çerçevesinde yeni bir düzey kazandı. Uzun süredir yapılan müdahaleler böylelikle sistematik bir hale getirilmiş oldu.

MGK tarafından hazırlanan program Kuzey Kıbrıs halkının yükselen tepkilerinin önüne geçmeye dönük olarak mevcut rejimin yapılandırılmasını içeriyor. Bu plana göre mevcut hükümet istifa ettirilecek, bu istifanın ardından toplanacak bir teknokratlar hükümeti ise başkanlık sistemi için gerekli düzenlemeleri yapacaktır. Bu programın yaşama geçirilmesi için bir de hareket planı belirlenmiş durumda. Bu hareket planı özünde, programın önünde engel olarak görülen Eroğlu hükümetinin istifa ettirilmesine dayanıyor. Çünkü Eroğlu hükümeti istifa etmemekte direniyor.

Hareket planının uygulamaya geçirilmesiyle beraber, Eroğlu hükümetinin istediği 5 milyonluk "yardım" askıya alındı. Böylelikle askıda tutulan bu "yardım" Eroğlu hükümetine karşı bir şantaj malzemesi olarak kullanılıyor. Çünkü, bugüne kadar Türk sermaye devletinin Kuzey Kıbrıs'a yönelik yaptığı "yardım"ların asıl kaymağını yiyenler Eroğlu'nun da içerisinde olduğu bir avuç işbirlikçi asalak takımındı. Öyle ki, bu "yardım" adı altında gönderilen parayı işgalin sağlıklı bir biçimde sürmesi için bu işbirlikçilere verilmiş birer rüşvet olarak değerlendirmek gerekir. Eroğlu ve takımının bu nedenle en büyük korkusu, beslendikleri çöplükten yoksun kalmaktır. Elbette, bu para aktarımının yapılmamasının, büyümekte olan toplumsal muhalefete bir ivme kazandıracağı da doğrudur. Ancak Türk sermaye devleti, bu operasyonu tam da toplumsal muhalefeti ezecek koşulları yaratmanın bir aracı olarak gördüğü yerde, böylesi bir riski de göze almaktadır. Tabii ki bununla beraber, Eroğlu hükümetinin fazla dayanamayacağını da hesabı yapılmaktadır.

İşgalci egemenliğin iktisadi boyutu

İşgalci Türk devleti ile işbirlikçi rejim arasında bir tehdit konusu olan bu iktisadi bağımlılık ilişkisini, hiç de tek taraflı olarak değerlendirmemek gerekir. Türk burjuvazisinin sözcüleri, Kuzey Kıbrıs

kısmı işbirlikçi takımına rüşvet olarak gittiği gibi, büyükçe bir kısmı da Kuzey Kıbrıs'ın dışalıklarına

MGK tarafından düğmesine basılan operasyondan sonra Kuzey Kıbrıs halkına yönelik tehditlerin dozajı

EKİM Kültür-Sanat Üretim Derneği

Yönetim Kurulu Başkanı Kazım Öngen:

“Bu birliğin devam etmesi şart”

Son dönem Kıbrıs'ta gelişen olayları değerlendirir misiniz?

- Türkiye egemenlerinin yıllardır Kuzey Kıbrıs'ta sürdürdükleri siyasi, ekonomik, sosyal ve kültürel, yaşamın tüm alanlarındaki asimilasyon ve entegrasyon politikalarına son ekonomik paketin dayatılması eklenince, halk uyandı. Dayatılan zorluklar ve halkın getirildiği nokta, bu politikalara halkın tepki koymasını sağladı. Artık yeter noktasına getirilen halk isyanını dışa vurmuştur.

35 örgütün imza koyduğu bir platform oluşturuldu, sizin derneğinizin de imzası var. Siyasi partiler, sendikalar ve kitle örgütlerinden oluşan bu birliğin devamını diğer kesimler istiyor. Siz ne düşünüyorsunuz?

- Bu birliğin devam etmesi şart. Aksi takdirde bugün bu halkın tepkisini doğru ve nihai zafere ulaştıracak bir olgunun doğması fırsatı kaçırılmış olur. Halkın yeter demesi "spontane" bir çıkıştır. Halk bir kıvılcım bekliyordu ve onu yakalayıp kullandı. Dolayısıyla şimdi halk bir önderlik istiyor. Bugün içinde bulunduğumuz baskılardan ve sömürge rejiminin dayattığı politikalarından kurtulmak için bir çıkış yolu arıyor. Bugün hiçbir parti veya örgüt halkın bu taleplerine cevap verecek bir oluşuma sahip değildir. Bu platformun sol ve sosyalistler açısından devamı büyük önem taşıyor.

Ankara'nın hazırlayıp KKTC'nin önüne koyduğu ve uygulanmasını telkin ettiği ekonomik paket hakkındaki görüşlerinizi alabilir miyiz?

- Kıbrıs'ta bugüne kadar Ankara'nın uyguladığı tamamıyla bir sömürge ekonomisi politikasıdır. Üretimi bitirdiler ve üretim olmayan tüketime dayalı, ranta ve enflasyona dayalı bir ekonomi yarattılar. Önerilen bu paket, doğrudan çalışan ve ücretli kesimlerin üzerine büyük bir yük olacak. Bu paketin uygulanması pek mümkün görünmüyor.

Bu paketi ancak baskı ve terörle uygulayabilirler. Bunun örneği Türkiye'de yaşandı. 24 Ocak kararlarını 12 Eylül askeri darbesiyle uygulayabildiler. Burada da generalin sivil yaşama müdahalesi, askerinin ülkenin ve halkın tepesinde olduğunu hatırlatmadır. Bütün bunlara rağmen hâlâ, dışa karşı ülkede demokrasi var deniliyor.

Yani ülkenizde göstermelik bir demokrasi var, ama uygulanan her şey antidemokratik diyorsunuz. Siz nasıl bir demokrasi istiyorsunuz?

- Demokratik bir düzen ancak emperyalizmin adadan atılmasıyla olur. Kıbrıslı Türk ve Rum emekçilerinin emperyalizme karşı birlikte mücadele ederek kuracakları halk demokrasisi, gerçek demokratik düzen olacaktır.

Cenevre'deki Kıbrıs görüşmelerinden ne çıkar, siz nasıl bir çözüm bekliyorsunuz?

- Cenevre görüşmelerinde masada olan, bugünkü durumun pek fazla değişikliğe uğramadan yasallaşmasıdır. Bugünkü bölünmüşlüğü kalıcı hale gelmesidir. Türkiye'nin gerek ekonomik, gerek politik ve gerekse askeri alanlarda etkinliğinin devam ettirilmesidir.

Türkiye'deki demokrasi güçlerinden ve kültür-sanat merkezlerinden beklentileriniz var mı, nelerdir?

- Türkiye'nin emekçi halk kesimi ve kültür-sanat merkezleri veya kuruluşlarının, Kıbrıs halkının bu sömürge yapısından kurtulmak için verdiği mücadeleye destek vermeleri gerekir. Özellikle Kuzey Kıbrıs'ı kontrolü altında tutan bir ülkenin halkı olarak, Kuzey Kıbrıs halkının kurtuluşu için her türlü desteği vermeleri gereklidir. Kültürel, sanatsal ve siyasi olarak.

(Evrensel/1 Ağustos '00)

giderek yoğunlaşırken, tehdit savuranların sayısı da her geçen gün genişliyor. Hükümet sözcülerinden, burjuva kalemlere kadar geniş bir cephe, Kuzey Kıbrıs halkının aklını başına alması gibi tehditlerde bulunmaktan hainlik ve nankörlükle suçlamaya kadar, pervasız bir karşı saldırıya geçmiş bulunuyor. Ancak tüm bu tehdit ve kara çalmalar, işgali ve işgalin özündeki burjuva sınıf çıkarlarını da tüm yalınlığıyla ortaya koyuyor.

Örneğin, burjuva sözcülerinden biri Kuzey Kıbrıs halkını nankörlükle suçlarken, bir diğeri ise "Biz Kıbrıs'a Rumların katliamını, tecavüzünü engellemek için girmedik. Biz Türkiye'nin stratejik çıkarlarını korumak için girdik. Şimdi bu çıkarlarımızın zedelenmesine müsaade etmeyiz" sözleriyle, bu nankörlüğün ne anlama geldiğini açıklıyor.

Elbette Türk devleti'nin Kuzey Kıbrıs'ı işgal etmesi sadece gerici çıkarlarının bir gereğidir. Rumlara maledilen işkence ve tecavüzlerin büyük bir bölümü ise işgale zemin hazırlamak için bizzat Türk kontr-gerillası ve tabii ki bunların arasında yer alan Türk sermaye devletinin ajanı Denктаş ve ekibi tarafından gerçekleştirilmiştir. Tecavüz ve cinayetler, işgalden sonra da işgalci güçlerin Kıbrıs halkı üzerinde süreklileştirdiği kirli icraatların bir parçasını oluşturmuştur. Zaten gerici Türk devletinden insani tek bir şey beklemek ham bir hayaldir. Bu devletin sicilinde gerici çıkarları için katliam, cinayet ve tecavüzün her biçimi mevcuttur. Kürdistan bu devletin aynasıdır.

Kıbrıs halkının kendi kaderini belirleme iradesi engellenemez!

Evet, işgalci sermaye devleti, çıkarlarının sözkonusu olduğu her durumda baskı ve provokasyonlardan kaçınmadığı gibi, işgalin Kıbrıs halkınca sorgulandığı bugün de kaçınmayacaktır. Son gelişmeler Kıbrıs'ta bu yönlü kirli icraatların yoğunlaşarak süreceğini göstermektedir. MGK start vermiş, düzen sözcüleri ise ağızlarını açarak kirli icraatların zeminini düzlemiştir. Arkası kontr-gerilla çetelerince getirilecektir. Ancak tüm bu kirli oyunlara rağmen, Kuzey Kıbrıs halkının kendi kaderini belirleme iradesini ve özgür yaşam isteğini engelleyemeyeceklerdir.

Kıbrıs'ta işgale son!

Kıbrıs halkına

kendi kaderini tayin hakkı!

Halkımız geleceğini eline almak istiyor

Evrensel gazetesinin Kıbrıs Türk Öğretmenler Sendikası (KTÖS) Genel Başkanı Mehmet Süleymanoğlu ile yapmış olduğu röportajı okurlarımıza sunuyoruz. Kıbrıs'ta yaşanan son gelişmelere ışık tutan röportaj, toplumsal muhalefetin politik ve örgütlenme düzeyi konusunda da bir fikir veriyor...

"Bu Memleket Bizim" mitinginde, basına saldırı ile birlikte Ankara'nın dayattığı ekonomik program da, protesto edildi. Son olaylarda bu ekonomik paketin etkisi nedir?

Ankara dayatmalı ekonomik paketin halkımız üzerinde yaratmış olduğu infial ve tepki ortada. Ekonomik paket dayatması adı altında yapılan tek boyutlu ekonomik saldırıyı gündemin önüne çıkarmak yeterli bir değerlendirme olmaz. Sorun Kıbrıs sorunuyla ilgili. Sorunun Türkiye devleti açısından izlemiş olduğu yol, girdiği ivme nedeniyle Türkiye devleti siyasetinin yansımaları sonucu ekonomik, sosyal ve siyasal bir dizi saldırı bütünlüğüyle karşı karşıyayız. Ekonomik paket bunun sadece bir boyutu.

Bu mitingdeki tepkiye neden olan başlıca etkenler ve halkın

lanetlendi. Bu miting halkımızın geleceğine dönük kararlı mücadelesinin başlangıcı olarak algılanabilir.

Mitingi düzenleyen örgütler daha demokratik bir ortam talebinde bulunuyorlar, siz nasıl bir demokrasi istiyorsunuz?

33 örgüt ve 2 siyasi partinin oluşturduğu platform Kıbrıs Türk halkının kendi erkinin olmadığı gerçeğiyle yola çıkmıştır ve göstermelik demokrasinin bile bir anda çöpe atıldığı bir süreçten geçildiğini kavramıştır. Sendikamız, ülkemizdeki demokrasinin ülkemizin bağımsızlığıyla ve halkımızın kendi geleceğiyle ilgili kararları kendisinin almasıyla olabileceğine inanıyor, halk demokrasisi ile gerçek demokrasinin olabileceğine inanıyor.

Karşı tarafın bu eylemlerden sonra bir geriye çekilişi gözlemleniyor. Ama biz biliyoruz ki bu geriye çekilme, daha sistemli ve daha kurnazca saldırıların başlangıcı olacaktır. Bizler de bu oluşturduğumuz platformun uzun soluklu olması için gayret vereceğiz. Kıbrıs Türk öğretmeni emekten yana, bağımsızlıktan yana ve demokrasiden yana kavgasını daha ileriye taşıyacaktır.

Cenevre'de Kıbrıs sorunu çözüm görüşmeleri var.

Cenevre'den bu görüşmelerde herhangi bir sonuç çıkar mı? Sizin istediğiniz çözüm şekli nedir?

Şu anda Cenevre'de 1960 arifesinin görüntüsü vardır. Yani, birtakım dış güçlerin kendi aralarındaki dalaşma ve paylaşma ve çekişme senaryolarının gecici bir uzlaşmaya dönüştüğü bir süreç gözlemleniyor. 1960 arifesinde de Kıbrıs halkının haberi olmadan böyle bir süreçten geçilmişti. "Size cumhuriyet kurduk buyurun yaşayın" demişlerdi. Çok değil üç yıl sonra, halkı birbirine kırdırtmaya başladılar.

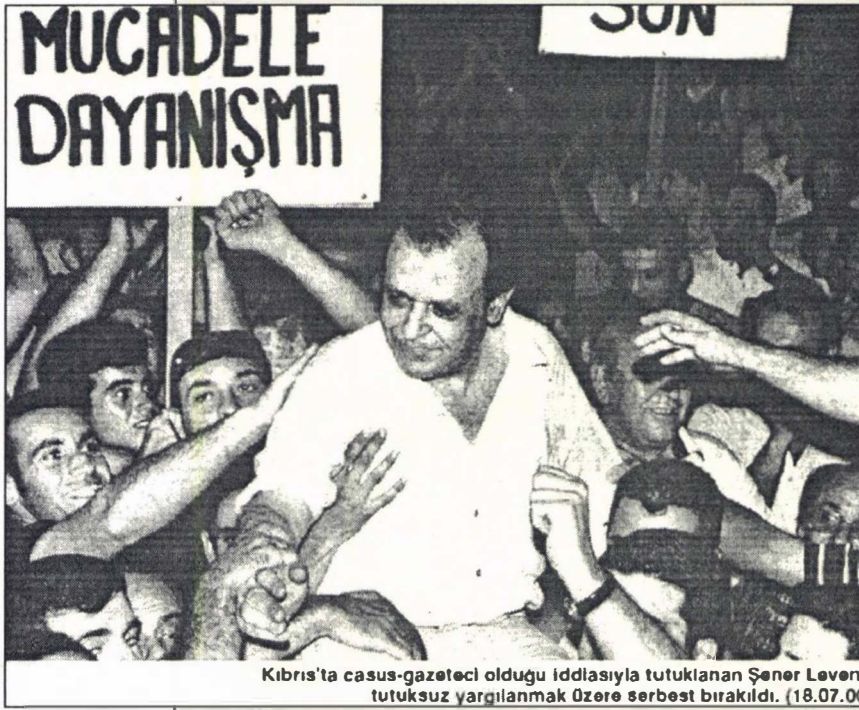
Sessiz diplomasi, bir dizi anlaşmayı ve paylaşımı yapmış olabilir bu görüşmelerden sonra bunu ortaya çıkarabilirler, şu anda son paylaşımları yapıyorlar. Bu bağlamda pazarlıklar kısılmaya başladı. Örneğin Denктаş rejiminin "konfederasyon" istemi koz olarak kullanılıyor. Bizim en büyük kaygımız, şu anda *de facto* durumda olan bölünmüşlüğü *de jure* duruma geçmesiyle birlikte kalıcı hale getirilmesidir. Bizim isteğimiz iki bölge eşitliğe dayalı federal bir yapıdır. Bu federal yapı kendi kendini bütünlüklü olarak tek şemsiye altında, tek kimlikli bir halde varlığını devam ettirmesidir. Anavatanların olmadığı, Kıbrıs Türk ve Rumlarının kendi özgür iradeleriyle kendi ortak vatanlarında serbestçe yaşayabilecekleri bir çözümdür.

Şu anda Türkiye'de AB ve ABD yanlısı güçlerin bir çekişmesi söz konusu. AB yanlılarının güç gösterileri ortada. Bu böyle devam ederse önümüzdeki beş altı ay içerisinde emperyalist bir çözümün Cenevre'den veya herhangi bir yerden Kıbrıs'a paket olarak sunulması gayet mümkündür. Şu anda güçler dengesinin çatıştığını görüyoruz. Sonuç itibarı ile bugün ya da yarın bulunabilecek bir çözüm halkın çıkarına değil, emperyalistlerin çıkarına olacaktır. Biz anlaşma ve barışın farklı kavramlar olduğunu biliyoruz ve Kıbrıs'a barışın gelmesini istiyoruz, bunu da ancak Kıbrıs halkları başarabilir.

Türkiye demokrasi güçlerinden ve kamuoyundan beklentileriniz nelerdir?

Sendikamızın Türkiye demokrasi güçleriyle uzun yıllara dayanan bir işbirliği ve ortak mücadele arayışları sürmektedir. Son yıllarda Türkiye'deki bir dizi sendika ve örgütle ilişkilerimiz gayet iyi gidiyor, ısrarla onlara şunu söylüyoruz: Türkiye'deki halk güçlerinin, emek güçlerinin ilgisine, somut desteğine ve dayanışmasına, Kıbrıs Türk halkının ihtiyacı var. 65 mil güneylerinde Türkiye devletinin ve Denктаş rejiminin Kıbrıs'ta neler yaptığını baksınlar. Bizimle dayanışma içerisinde olmalarını istiyoruz.

(Evrensel/31 Temmuz '00)

Kıbrıs'ta casus-gazeteci olduğu iddiasıyla tutuklanan Şener Levri tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı. (18.07.00)

verdiği mesaj konusunda başkaca neler söylenebilir?

Daha önce de söylemeye çalıştığım oydu, "ekonomik paket" tek başına yeterli bir cevap değil. Kıbrıs sorunu denince, adanın emperyalizm açısından önemi ve bu önemi dolayısıyla Türkiye'nin burada ele geçirdiği köprü başının korunması ve kendi istekleri ve geleceği açısından önem arz etmesi dolayısıyla Kıbrıs sorunu denen olgu bugün emperyalizmin gündeminde, Türkiye'nin gündeminde. Ve Kıbrıs Türk ve Rum burjuvazisinin gündeminde duruyor. Sorun alevli bir şekilde tartışılıyor. Bu noktada Türkiye devleti Kıbrıs Türklerinin kendi söz yetki karar haklarını kullandırmama yönünde uyguladığı politikaların bir yansımalarının bir patlamasıdır bu miting. Bu yansımalar var olan ekonominin darmadağın edilmesi, göçün hızlandırılması ve nihayet askeri otoritenin varlığını ve gücünü halka dayatması olarak özetlenebilir. Bütün bunlarla yetinilmeyip basına dönük saldırıların gelmesi ve kendilerine karşı çıkanların "vatan hainliği ve casuslukla" suçlanması halkta büyük öfke uyandırdı.

Şunu da atlamamak gerekir, Kıbrıs'ın kuzeyi Türkiye'den kaynaklanan büyük oranda karapara vb. olguların aklandığı bir coğrafyaya dönüştürüldü. 40 bin insanın 130 trilyon parasının bankalarca batırılması ve bir avuç soyguncunun eline verilmesi, halkımızın kendi geleceğinin elinde olmadığını daha iyi anlamasına neden oldu ve halkımız bütün bunlara dur demek için, "Bu Memleket Bizim" mitingini gerçekleştirdi. Miting tamamıyla politiktik ve faşizmin gerçek yüzü lanetlendi. Kıbrıslı ve Türkiyeli yurtseverlerin birlikte karşı koyması vurgulandı ve en önemlisi de Türkiye devleti ile Denктаş rejiminin ittifakı

Proletaryanın altında birleşip savaşacağı bayrak!

E. Eskiçirak

Partiyi kazanan hareketimiz, partiyle birlikte geçmiş geleneğin en iyi bir biçimde süzülüp yeniden üretildiği bir programı da ortaya koydu. Böylelikle bu coğrafyada komünist işçi hareketi marksist yöntemin tüm açıklıklarını taşıyan bir programa sahip oldu. İdeolojik gıdasını Marksizm dışı kaynaklardan alan ve hiçbir zaman proleter sınıf zeminine ve bakış açısına oturamayan geleneksel solun, ortaya işçi sınıfının programı olacak bir çerçeve koyamaması şaşılacak bir durum değildi. Bu açıdan programımız ancak ondan köklü bir kopuşun ürünü olabilirdi ve öyle de oldu.

Türkiye coğrafyasının kendini parti olarak lanse eden grupları, tabii ki ortaya program adı altında bir şeyler koymuşlardır. Eklektik bir yapıya sahip olan, kendi sınıfsal önyargılarına yer yer Marksizm'in yedirilmesiyle oluşturulan bu programlar, bu hareketlerin eylemlerine yön veren bir güç olamamıştır. Bu, sözkonusu metinlerin zayıflığıyla birlikte, sol hareketin bu konudaki ciddiyetizliğiyle de ilgilidir. Kendi yolunu el yordamıyla bulma ve her esintinin peşine takılma hastalığı kronik olan geleneksel sol, programını asla dostun-düşmanın önünde göndere çekilmiş bir bayrak olarak ortaya koyamamıştır.

Başlangıçtan itibaren hareketimiz, ideolojik çizgiyi temel alarak geleneksel soldan köklü bir kopuş yaşasa da, saflarında bu bilinci geliştirip işçi sınıfına ve geleneksel devrimci sola maledilmesi noktasında yoğun bir çabaya girilmesi gerektiği açıktır. Bu noktada kamuoyuna sunulan, hem yayın organları üzerinden hem de kitaplaştırılarak sunulan kongre belgelerimizin önemi büyüktür. Bu belgelerin yayınlanmasının temel işlevlerinden biri, program konusundaki bilinçsizliğin ve çarpık anlayışların etkilerini ortadan kaldırmaktır. Bu açıdan başta komünist militanlar olmak üzere, devrimciler ve öncü işçiler programımızı bu belgeler ışığında inceleyebilmelidirler.

Programımızı bu yöntemle inceleyebilenler ve bunu başka program iddialarıyla karşılaştırabilenler, programımızın yönetsel, yapısal ve içerik olarak üstünlüğünü rahatlıkla görebileceklerdir. Genel marksist birikim üzerinden Türkiye sınıflar mücadelesine proletarya cephesinden bakan herkes, diğer program iddialarının ideolojik olarak nasıl anlamsızlaştığını farkedecektir. Bu iddianın doğruluğunu anlamak isteyen herkesin yapması gereken tek şey, genel marksist-leninist birikim üstünden, onunla beraber kongre belgelerini incelemektir.

Ama programımızın sınıf kitleleri tarafından benimsenmesinin temel yolu bu olmayacaktır. Sınıf mücadelesinde proletarya, mücadelesinin her aşamasında programın yol göstericiliğini bizzat savaşım içinde görecektir. Kuşkusuz bu, temelde, komünist kadroların bir bütün olarak programımızın gücünü sınıf mücadelesi içinde kullanıp kullanamamasına bağlı olacaktır. Bunu kazanabilmek, birçok şeyin yanısıra, öncelikle kadroların kendilerinin bu silahla donatılmasıyla olanaklıdır.

Kuşkusuz ki bir örgütün teorik düzeyi ve programı, onun en ileri güçlerinin kolektif düşünsel çabalarının bir ürünüdür. Bu açıdan ortaya çıkan programla kadro ve sempatizanların bunu içselleştirme düzeyi arasında başlangıçta doğal bir

fark bulunur. Devrimci örgüt için normal olamayacak olan, bu farkın ortadan kaldırılamamasıdır. Kuşkusuz ki mücadele içinden doğan bu programı gene mücadele içinde içselleştireceğiz. Ancak bu tamamen bilimsel bir yöntemle ortaya konulmuş olan programı kavramak için çok yoğun bir iç ideolojik eğitime gereksinimimiz olduğu gerçeğini karartan bir anlayışı beslememelidir. Her türden kolektif çalışmanın ötesinde, her kadro ve kadro adayı bununla yetinmeyerek, marksist-leninist klasikler ve kendi yayınlarımız üzerinden bir ek çalışma içine girmelidir. Bunu yapamamak, 13 yıllık birikime ve mücadeleye karşı en büyük haksızlık olacaktır. Hiçbir komünist militan bu yükü boynunda taşıyamaz.

Partimizin programı sınıflar mücadelesinin her aşamasında işçi sınıfına yol gösterecek içeriğe ve güce sahiptir. Programın bu gücünün somut bir güce dönüşmesi, başta biz yerellikteki yoldaşlar olmak üzere, tüm yoldaşların çabasına ve yaratıcılığına bağlı olacaktır. Kuşkusuz ki parti programının gücünü kullanmanın bir yanı da, basınımızda programı etkin bir şekilde gündemleştirebilmektir. Dışımızdaki tepkileri yansıtmak önemli olduğu kadar, komünist militanların da programla ilgili görüşlerini ortaya koymaları, hem programın tartışılmasına vesile olacak, hem de program kavrayışı üzerinden ortaklaşmanın zeminlerinden birini sağlayacaktır. Bu nedenle her militan görüşlerini ortaya koyma çabası içinde olmalıdır.

Programımızın yapısı ve teorik bölüm üzerine

Yayınları takip eden devrimci okur, tüm kongre sürecinde programın yapısı üzerinde çok durulduğunu görmüştür. Bu bile başlangıçtan itibaren program sorununa yaklaşımdaki ciddiyeti göstermektedir. Kongremiz öncelikle program tartışmasını soyut bir tartışma olmaktan çıkarmış, tarihsel örnekleri o dönemin özgünlükleriyle birlikte tartışabilmiştir. Sonuçta, geleneksel marksist-leninist program anlayışına tam bir bağlılıkla, coğrafyamızın sınıf mücadelesinin özgün ihtiyaçları program formunda birleştirebilmiştir. Örneğin program yapısında geleneksel forma bağlı kalınmış, program tıpkı geleneksel devrimci program örnekleri gibi iki ana bölümden oluşturulmuş, özlü ve kısa olmasına dikkat edilmiş, ama coğrafyamızdaki özgünlüğü nedeniyle ulusal sorun ayrı bir başlık altında ele alınmıştır.

Program temelde iki ana bölüm üzerinde inşa edilmiştir. Teorik ve ilkesel bölüm ile siyasal-pratik bölüm, yani Türkiye devrimi bölümü. Ama unutulmaması gereken, programın bir bütün olduğudur. Programımızın birinci muhatabı olan işçi sınıfı, özellikle acil demokratik istemler ve emeğin korunması istemleri etrafında programla kenetlenecektir. Sınıf hareketinin şu anki mücadele düzeyine yol gösterecek, onu ileri çıkaracak talepleri programda arayanlar, bulmakta hiç zorlanmayacaklardır. Örneğin, lastik grevi ertelemesinden taban alım fiyatlarına kadar her türlü sorunda, programımızın mücadeleyi genelleştirip ilerletecek talepleri vardır. Bu talepler sınıfı yoğun bir mücadelenin içine çekmek, mücadele düzeyini yükseltmek, kendi deneyim ve kazanımlarından

öğrenmesini sağlamak noktasında yeterince güçlü ve toktur. Bu mücadele ancak, işçilerin bir sınıf olduğunu ve burjuvaziyi yıkmadan haklarına gerçek ve kalıcı bir tarzda kavuşamayacağını anlatabildiği ölçüde başarılı olacaktır.

Bunun yanısıra, somut talepleri ileri sürerken önemli olan, bunun teorik bölümle olan bağının doğru kurulabilmesi ve anlatılabilmesidir. Örneğin 7 saat işgünü ve fazla mesailerin kaldırılmasını isterken, bunun kapitalizm için anlamını, çocuk emeğinin sömürülmesine karşı çıkarken patronun neden buna ihtiyaç duyduğunu programın teorik bölümü üzerinden gösterebilmeliyiz. Teorik bölümün işin doğası gereği bilimsel dilinin işçiler tarafından anlaşılamayacağını sanmak yanılıdır. Sonuçta bu bölüm o işçinin somut olarak yaşadıklarının genelleştirilip bilimsel bir tarzda ifade edilmesinden başka bir şey değildir. Patronun ayakta kalmasının kendisinin satılacak bir şey üretmesine ve emeğinin karşılığını alamamasına dayandığını bir işçiden çok kim anlayabilir?

Programımızın muhatabı olan devrimci hareket ise, henüz programımız üstünden bir şey ortaya koymuş değildir. Bu konuya olan yabancılıkları ortada olduğu için, buna şaşırılmamalıdır. Yerelliklerde yapılan tartışmalar üzerinden ise, hareketlerin kadrolarının kendi programlarından bile bihaber olduğu rahatlıkla söylenebilir. Program ciddiyetindeki yoksunluk, Marksizm'e yabancılık, teorik gerilik vb. nedeniyle, devrimci hareketin yerellikteki kadrolarının programın bütünü ve yöntemi noktasında bir tartışma yapabilmelerini bekleyemeyiz, ama dönem dönem geleneksel solun çok sevdiği cimbrizlama yöntemiyle şu veya bu maddenin veya terimin tartışılmasına rastlamaktayız. Bu eğilime karşı tartışmayı programın bütününe ve mantığına çekmek, bütünü üstünden program tartışması yapabilmek, muhataplarımızın program bilincini geliştirmek açısından önemlidir. Bununla birlikte, şu veya bu maddenin ya da terimin tartışılması noktasında programımızın her kelimesi itinayla seçilmiştir.

Kendi programından habersiz olan devrimci hareket kadrolarının, bizim programa verdiğimiz önemi anlayamayıp, kendi çapında küçümser havalara girmeleri de dönem dönem karşılaştığımız bir durumdur. Bu onların Marksizm-Leninizm'den ne kadar uzak olduğunun göstergesi kabul edilmeli ve program konusundaki marksist klasikler tavsiye edilmelidir.

Bugüne kadar geleneksel solun bu konudaki zaafı üzerinden kendine alan açmaya çalışan, ancak dejenerasyon ve tasfiyecilikten başka bir şey yaratmayan bir dizi çevrenin ideolojik manada yarattığı bulanıklık, programımızla birlikte son bulmuştur. Gerçek bir programın ancak mücadele içinden çıkabileceğini ve bir örgütsel omurgaya dayanması gerektiğini, kendi küçük-burjuva aydın karakterleriyle çeliştiği için, kabul edemeyen bu çevrelerin sınıflar mücadelesinde hiçbir yer tutmadıkları da gözönüne alındığında, anlamsız varlıklarının ortadan kalkacağı düşünülebilir.

Programı örgütten ve sınıftan koparıp akademik bir çalışmaya indirgeyen bu çevrelerin bugün programımıza ilişkin bir şey söylemeleri beklenebilir.

Ancak, toplumsal mücadelede yeri olmayanların, bizim programımızı anlamak bile istemeyecekleri açıktır. Bırakın bir grup "Devrim" akademisyeni ellerindeki son dalın da alınmasının can havliyle söylenip dursun. Toplumsal mücadelede yer tutmayan ve tutmak da istemeyenlere karşı ideolojik mücadele vermenin bir anlamı yoktur.

Program ve kapitalizm

Kapitalizmin eski kapitalizm olmadığı, kapitalizmle birlikte onun sınıflarının da artık eski sınıflar olmadığı iddiasının solun ideolojik yapısında dolaylı ya da doğrudan bir etki alanı bulduğu bir ortamda, programımız, kapitalizmde meta üretimi ve ücretli emek sömürsünün devam ettiğini tok bir şekilde tespit eder. Kuşkusuz ki herşey gibi kapitalizm de sürekli değişikliğe uğramıştır, ama özünde değişen hiçbir şey yoktur. Onun özünü ancak bir proleter devrim değiştirebilir.

Kapitalizm bölümündeki devlet tanımlaması, devletin, burjuva sınıfının dolayısıyla kapitalizmin bekçiliğini yapan bir aygıt olduğunu tespit ederken, hangi biçimde alırsa alsın sınıfsal özünün değişmeyeceğini vurgulamıştır.

Burjuva devletin şu veya bu biçimini devletin kendisi zannedenlerin; bunun üstünden yapay tartışmalara girip, sınıfsal özü dışında devletin şu veya bu görünümü üzerine orijinal tespitlerde bulunanların; bu biçim ya da görünümü çarpıcı isimlerle sözde orijinal teorilerinin temel taşı yapanların; ya da faşizme, faşist diktatörlüğe karşı mücadele deyip, başkalarını bunu görmemek ve stratejilerinin temeli yapmamakla eleştirenlerin vb., bütün bu konum ve tutumdakilerin, devletin şu veya bu biçim değişikliği meydana geldiğinde bocalamaları, ya da kendi mücadelelerini bir gün devletin sadece biçimini değiştirmeye indirgemeleri, hep olasılık dahilinde olacaktır. Zaten dünün "İşçilerin Köylülerin Devrimci-Demokratik Diktatörlüğü" ya da "Demokratik Halk İktidarı" savunucularının bugünün düzen içi "demokratik cumhuriyetçiler"i olmaya sürükleyen temel ideolojik zaafiyet alanlarından biri, tam da burasıdır.

Programımız kapitalizmin genel işleyişini ve yol açtığı sonuçları, hiçbir fazlalığa yer vermeden, berrak bir biçimde ortaya koymuştur. Bu konuda eksik gibi görünen, sadece, insanla emeği arasındaki yabancılaşma sürecinin özel bir vurguyla ifade edilmemesidir. Gerçi bu, genel olarak bu bölümün tamamından çıkarılabilecek bir olgu olsa da, ayrı bir ifadeye konu olabileceğini düşünüyorum.

Programımızda enternasyonalizm

Programımız başından sonuna kadar enternasyonalist bir bakışın ürünüdür. Parti daha başında kendini dünya devriminin Türkiye'deki öncü müfrezesi olarak tanımlar. Devrimin kapitalizmin eşitsiz gelişmesinden dolayı bir veya birkaç ülkede öncelikle gündeme geleceğini, farklı aralıklarla birbirini izleyen devrimler süreci üstünden dünya sosyalist cumhuriyetler birliğine doğru yürüyeceğini tespit eder.

Bunu böyle kavramadan Komintern, dünya partisi, dünya devrimi üzerinden söz söylemek, kişiyi sadece kendi coğrafyasındaki devrimci görevlerden kaçmanın zeminine götürür. Bununla bağlantılı olarak, devrime başlamanın olanaklarıyla sosyalizmin kuruluşunun olanakları arasındaki çelişkinin sağlıklı çözümü dünya devrimine bağlanmıştır. Devrimin bir ya da birkaç ülkeyle sınırlıyken karşı karşıya kalabileceği sorunların çözümü ile çözümü kendisi için amaçlaştıran bakışı, programımız birbirinden ayırmıştır. Programımız "ulusal sosyalizm"i mahkum eder. Sorun asla, karşı karşıya kalınan sosyalizmin inşası ve bunun için proleter iktidarın

sağlamlaştırılması noktasında çözüm üretmek değildir. Sorunun asıl çözümünün uluslararası devrimin kendisinde olduğu gerçekliğini gözardı etmek, tek ülkede sosyalizmin sorunlarına üretilen mecburi çözümleri teori düzeyine çıkarmaktır.

Programımızın enternasyonalizmle ilgili belirlemeleri kuşkusuz ki yukarıda aktarılanlarla sınırlı değildir. Bu konuyu ortaya koyan birkaç sayfa, sahip olduğu yöntemsellikle onlarca kitaptan daha açıklayıcıdır. Hareketimiz bu konuda yöntemsel açıklığa sahip olduğu gibi, somut dönem ve politikaların değerlendirildiği belgeleri de bulunmaktadır. Artık program formuna da kavuşmuş olan bu yöntemsellikimizle bu birikim genişletilmeli, sosyalizmin belli başlı sorunları üzerine daha ayrıntılı çalışmalar yapılmalıdır. Bu çalışmalarda Türk solunun çok sevdiği tarzda ütöpik, soyut tartışmalara girilmemeli, yaşanan deneyimin ana olguları inceleme konusu yapılmalıdır. Hareketimizin bugün onlarca kitabın hacmini aşan ideolojik birikimi vardır. Bu birikim kendi başına bile tarihsel sorunlar konusunda büyük bir değer taşımaktadır. Hareketimiz tüm dünyadaki proleter mücadele birikiminin üstünden yükselmiştir. Ancak tarihsel sorunları sadece Stalin ve muhalifleri arasındaki çatışmanın jüriliği olarak algılama eğilimi sola hakimdir. Bizden tarihsel sorunlar üzerine böyle bir değerlendirme bekleyenler hayal kırıklığına uğrayacaklardır. Stalin geldi, tek ülkede sosyalizm hakim oldu; Kruçev geldi, revizyonizm doğdu türünden sığ bir bakışın ya tutucu-dogmatik ya da liberal-inkarcı bir zemine oturacağı kesindir. Partimiz iki eğilimi de reddeder.

Sosyalist inşa sürecinde bu sorunlarla karşı karşıya kalacak olan proletarya ve onun partisidir. Programımız bugünden sorunları aşabilecek yöntemsel açıklığa sahiptir. Devrimimizin inşa sürecinin sorunlarının yaşanan deneyimlerden farklılık göstermesi olasılığı büyüktür. Fakat programdaki ele alışa da rengini veren yöntemsel bakışımıza kiskançça sahip çıkabildiğimiz oranda, bu sorunların çözümünde belli bir rahatlığa sahip olacağımız da açık olmalıdır.

Sosyalizm ve komünizm

Bugün programımızda sosyalizm ve komünizm üstünden büyük projeler bulmak arayışına girenlerin bu çabasını, programın yapısı konusundaki cahilliklerinin ürünü sayabiliriz. Zira, bu konuda bir takım soyut projeler üretmek, bu olguları mükemmelliyetçi bir tarzda bugünden her yönüyle tanımlamaya kalkmak, ütöpizmden başka bir şey değildir.

Sosyalizmi komünizme giden yolda bir süreç olarak tanımlayan program, komünizmi emeğin (insanın) tam olarak özgürleşmesi olarak tanımlar. Sosyalizmin ayrı bir aşama gibi algılanışını reddeder.

Gelecek projesi sunmak adı altında gelin tartışılmacılar, geleceği birlikte kuralımcılar, kamucu programcılar, soyut çerçeveler sunup durmuşlardır. Onlar için hiçbir zaman varabileceklerini düşünmedikleri bu aşamaları tanımlamak bir tür zihin jimnastiğidir. Yapısal özelliklerini bir yana koyarsak, bu konuda hep ciddiyetsiz davranmışlardır.

Programımız tüm başka program iddialarını anlamsızlaştırmıştır

En ileri marksist-leninist kavrayışla coğrafyamızın özgünlüklerin bileşimi olan programımızla birlikte, bütün başka program iddiaları anlamını yitirmiştir. Ütöpizme, projeci sosyalizme, liberal inkarcılığa karşı çıkan programımız, burjuvaziye karşı proletaryanın altında birleşip savaşaacağı bayrağı olmuştur.

**Herkes kendi bayrağı altına!
Tüm komünistler,
komünist işçi partisi saflarına!**

EKSEN YAYINCILIK KİTAP LİSTESİ

1-	Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi) 2. Baskı	1.200.000 TL.
2-	Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi)	2.600.000 TL.
3-	Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı (Tükendi)	600.000 TL.
4-	Devrimci Harekette Reformist Eğilim	1.500.000 TL.
5-	Teori ve Program Sorunları	2.200.000 TL.
6-	Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tükendi)	800.000 TL.
7-	Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi	1.900.000 TL.
8-	EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirmeler ve Kararlar	2.400.000 TL.
9-	ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi)	4.000.000 TL.
10-	ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi	4.500.000 TL.
11-	Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tükendi)	2.000.000 TL.
12-	İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık (Tükendi)	1.600.000 TL.
13-	EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları (Tükendi)	2.750.000 TL.
14-	Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	2.500.000 TL.
15-	Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	3.500.000 TL.
16-	Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar (Tükendi)	1.900.000 TL.
17-	Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı	2.000.000 TL.
18-	Gebze Direnişinin Ardından	500.000 TL.
19-	20 Temmuz Dersleri (Tükendi)	500.000 TL.
20-	Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı	500.000 TL.
21-	"İş-Ekmek-Özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskı	1.200.000 TL.
22-	EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler	2.400.000 TL.
23-	Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap)	2.000.000 TL.
24-	EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar)	3.000.000 TL.
25-	Demokratizmi Savunmanın Sınırları	800.000 TL.
26-	EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine	900.000 TL.
27-	Partileşme Süreci-1 Perspektif ve Değerlendirmeler	2.800.000 TL.
28-	Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt	2.300.000 TL.
29-	Demokrasi ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.400.000 TL.
30-	Bağımsızlık ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	2.400.000 TL.
31-	Demokrasi, Devrim ve Oportünizm	1.500.000 TL.
32-	Ulusal Sorun ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.800.000 TL.
33-	Parti programı üzerine/1, Program yöntemi ve yapısı	2.250.000 TL.
34-	Parti Tüzüğü Üzerine	1.750.000 TL.
35-	Uluslararası Durum Üzerine Değerlendirmeler	2.000.000 TL.
36-	TKİP Program ve Tüzüğü (broşür)	1.000.000 TL.
37-	Parti programı üzerine/2, Teorik ve ilkesel bölüm	2.250.000 TL.
37-	Partinin adı ve amblemi	1.750.000 TL.

Okurlarımızla Kızıl Bayrak hakkında...

- Gazetemizi nasıl buluyorsunuz,
günceli yakalayabiliyor mu?
Eleştirileriniz nedir?

Büro Çalışanı Nesrin: Gazete, haftalık çıkmasından dolayı, biraz daha günceli yakalama noktasında olumlu. Yani aylık sosyalist ya da 15 günlük sosyalist gazetelere göre birazcık daha hızlı haber alabiliyoruz, bu yönüyle iyi. Yalnız işçiler açısından baktığımızda bazı yazılar çok uzun. Kendim de dahil olmak üzere, uzun yazıları okumak için ekstra bir zaman ayırmak gerekiyor. Sosyalist yayınlara çok yabancı olmadığımız için şimdiye kadar rahatsız edici bir yazıya rastlamadım. Öncelikle gazete için harcanan emeğe büyük bir saygı duyuyorum. Tüm sosyalist yayınlara duyduğum gibi. Süreklilik arzeden yazılar noktasında tatmin edici şeyler çıkabiliyor. Yani yazı dizisi ya da birbirinin devamı niteliğinde haberler, bir sonraki sayıya devam eden haberler noktasında olumlu şeyler söyleyebilirim.

Kapak konusunda bir şey söylemek istiyorum. Kapağa döneme ilişkin politikaların ve o sürece ilişkin spotların verilmesi olumlu. Mesela şu an elimizde olan, "Faşist katliamları durduralım" başlığı. Burdur Cezaevi'ndeki hücre tipine yönelik yani. Şu anki gündemi gerçekten yansıtan bir kapak. Daha öncelerde de eylemlerle ilgili benzer kapaklar yapıldı. Bu yönüyle çok olumlu.

Artı, örgütlenmeleri takip etme noktasında hoşuma gidiyor. İşçilerin ne durumda olduğundan haberdar olabilmek, benim için önemli. İşin açık tarafı, işçilere yönelik şeyleri daha zevkle okuyorum. Yani kendi bulunduğum yerden ne oluyor ne bitiyor ondan haberdar olma adına hoş şeyler yakalayabiliyorum. Gazete doyurucu oluyor bu noktada.

Ama dediğim gibi, yazıların uzunluğu konusunda zorlanma oluyor. Röportajlar konusunda bir sorun yok, soru cevap şeklinde olduğu için. Ama işçinin bilincini açacak yazılarda birazcık daha anlaşılır, spot şeyler olması gerekiyor. Ben bile bazı şeyleri birkaç kere okumak zorunda kalıyorum.

Diğer bir şey, sayfa sayının çok olduğu görülüyor.

Bir de Parti Programı üzerine yazılar yayınladınız. Çıkardığınız bürosürler o

ihtiyaca zaten yanıt veriyordu. Ama bu programa ilişkin yapılanlar konusunda, burda yazılır mı bilmiyorum ama, siz neler yapıyorsunuz? Gazetenin okurları ve uğraşçıları programa ilişkin ve yapmak istediklerine ilişkin ne türlü çalışmalar içindeler? Tamam, eylemliklere katılma ve işçilere destek olma konusunda birşeyler okuyabiliyoruz. Bunu görüyoruz da. Mesela eylemlerden haber alabiliyoruz, ama siz bu eylemlerin içinde neredesiniz, bu önemli.

Diğer bir şey. Özel bir ekonomi bölümü olsa diyorum.

Kuşkusuz bu benim bireysel ilgi alanım. Ama kültür sanat sayfası olsa çok iyi olur.

Seyfi ÖZCAN
(Erka balata işyeri temsilcisi):

Şimdi *Kızıl Bayrak*'ı okuyoruz. Bize göre ne oluyor? En radikal söylemler oluyor. Mesela sendika ağaları derken; Bayram Meral'dir, Rıdvan Budak'tır, bunları isimleriyle anmak yerine, sendika ağaları demek, insanların sendikalara olan güvenini iyice sarsıyor. Onun için kişilerin üzerine gidilmesi gerekir. Mesala; Ahmet bilmem kim, şu sendikanın yönetimindeki kişi böyledir demek lazım. Sizin verdiğiniz doğru olabilir ama, toplumda yanlış anlaşılıyor. Toplum tüm sendikacıları o zaman sendika ağası olarak görüyor.

Bu doğru değil. İçinde bizim gibi, işçi gibi yaşayanlar da var. Bu nedenle bunu hiçbir zaman da kabul etmiyorum. Hiçbir zaman bir sendika yöneticisi tam işçi düzeyinde ve işçi geliriyle yaşayamaz. Bunu niye böyle söylüyorsun diyeceksin. Onun da giderleri vardır. Sendikalardan karşılanması gerekir. Sendikalardan karşılandığında karşı geliyoruz, sendikanın parasını kullanamazsınız diyoruz. Biz böyle yapıyoruz Birleşik Metal-İş Sendikası'nda. Maaşı düşükse bu insanın mücadele şevki kırılır diye düşünüyorum.

Bu benim kendi bakışaçım. Onun için bu gibi şeylerde daha dikkatli olmak lazım.

- Günceli yakalayabiliyor mu?

Seyfi Özcan: Okuduğum kadarıyla, elbetteki sosyalist dergilerin hepsi için konuşuyorum bunu, *Evrensel* de dahil, işçi sınıfını yakından takip ettikleri belli oluyor, yazdıkları konularla. Buna ilişkin hiçbir eleştirim yok. Yazdıkları da doğrudur. Yalnızca bazı şeyleri zamanı gelmeden gündeme getirmeleri doğru değil.

Engels: Proletaryanın büyük önderi yaşıyor!

5 Ağustos 1895'te, modern proletaryanın iki büyük önderinden biri, "işçi ordumuzun generali", hayata gözlerini yumdu.

Engels, bütün bir yaşamını proletaryanın kurtuluş mücadelesine adanmış bir filozof, bilim adamı ve herşeyden önce bir devrimcidir.

Engels ve Marks diyalektik yöntemi sınıflar mücadelesine uyguladılar. Sosyalizmi ütopyadan çıkarıp bilimsel bir temele oturtular. Kapitalizmin işleyiş yasalarını ortaya koydular ve bu temel üzerinde onun nasıl yerini sosyalizme bırakacağını gösterdiler. "*Marks ve Engels'in dünya tarihi açısından büyük hizmetleri, bütün ülkelerin proleterlerine rollerini, görevlerini, yani ilk olarak sermayeye karşı devrimci mücadele için ayağa kalkmaları ve bu mücadelede bütün emekçileri ve sömürülenleri kendi tarafında birleştirme görevlerini göstermeleriydi.*"

Bu görevin yerine getirilmesi sürecinde Marks'la arasındaki doğal iş bölümünün sonucu olarak Engels'e, doğa, tarih, toplum, basın yoluyla mücadele ve yazışmalar düştü.

Doğa bilimlerine diyalektik materyalizmi ilk kez Engels uyguladı, Marks'la birlikte marksist tarih anlayışının temellerini attı, güncel toplumsal gelişmeleri inceledi ve diğer ülkelerdeki devrimcilere olayları değerlendirmelerinde

yardım etti. İlk komünist parti programı olan *Komünist Manifesto*'yu Marks'la birlikte yazdı. *Anti-Dühring* bugün bile komünistler ve devrimciler tarafından başucu kitabı olarak kullanılıyor. Ve *Komünist Manifesto*'yla birlikte en fazla dile çevrilen "*Ütopik ve Bilimsel Sosyalizm*" onun kaleminden çıkmıştır. Tüm bunların yanısıra Engels, işçi sınıfının ilk askeri teorisyeni, bir savaş ustası idi.

Engels, bilimsel sosyalizmin kurucularından biri olarak köşesine çekilerek teori üreten bir "filozof" değildir. O, her zaman pratik mücadelenin içinde olan bir devrimcidir. O İngiltere'de Çartistlerdir, Alman köylü savaşındadır, Londra'da Enternasyonal toplantısındadır. Baden savaşlarında keşif birliğinde yer almıştır.

Tüm bu süreçlerde Engels her zaman Marks'ın yanındadır, ona hep yardım etmiş, destek olmuştur. Aralarındaki dostluk öylesine büyüktür ki, bunu anlamak, onların ömürlerini adadıkları bilimsel sosyalizmi anlamaktan geçer. Bu dostluğun harcı bilimsel sosyalizme duyulan inançtır. Bu inançları ki, sırf Marks'a yardım edebilmek için, yirmi yıl boyunca "aşağılık ticaret"le uğraşmaya katlanabilmiştir. O gerektiğinde Paris'ten Cenevre'ye onbeş gün yürüyen, fedekarlıktan kaçınmayan, "ikinci keman" olmakla övünen alçakgönüllü bir devrimcidir.

Engels'in ölümünün üzerinden 105 yıl geçti. Daha onlar sağken başlayan, bilimsel sosyalizmi, işçi sınıfının tarihsel rolünü karartmaya, proletaryayı kendi misyonundan uzaklaştırmaya yönelik çabalar hiç sona ermemiştir. Ve bugün bu saldırılar daha da yoğunlaşmıştır. Bunları boşa çıkarmak, sosyalizmi bir bilim haline getiren Marks ve Engels'i ve onu geliştiren Lenin'i anlamakla, aynı anlama gelmek üzere sosyalizmin ütopyadan bilime geçişini anlamakla mümkündür.

Bilimsel sosyalizmin kurucularından bize miras kalan silahlar capcanlı ve bugün her zamankinden daha çok geçerlidir. Bunu 1917'de Lenin önderliğinde Bolşevikler Sosyalist Ekim Devrimi'yle kanıtlamışlardır.

Engels ve Marks'ın bilimsel temellere oturttukları öğretisi Türkiye'de de mücadelemize ışık tutmakta, devrim yolumuzu aydınlatmaktadır.

Onların bir bilim haline getirdikleri sosyalist öğretisi, bugün Türkiye'de, Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin elinde bir bayrak olarak dalgalanmakta ve temsil edilmektedir.

Gazetemize eleştiriler ve öneriler

Eleştiri bir silahtır. Bu silah duruma göre olumlu ya da olumsuz yönde kullanılabilir. Ama bana göre bu silahı kullanabilmek için bir emek harcamak-sunmak gerektiğini düşünüyorum.

* Öncelikle belirtmem gerekir ki gazetemizin bir-iki sayfasını kültür-sanat alanında kullanıyoruz, ama bu bazen kesintiye uğrayabiliyor. Bu tür sayfaları süreklileştirebilmeliyiz. Bu alanın önemini bir kez daha vurgulamak gereksizdir. Yelpaze geniştir: Kitap tanıtımından tarihe malolmuş ilerciler-devrimci sanatçıların tanıtımına, sanat üzerine denemelerden hikayelere, düzen açısından sanat ve edebiyat, sosyalizm açısından sanat ve edebiyat vb, vb...

* Haftanın gündemi ya da konuları ile ilgili olarak okuyucu kitlesine yönelik marksist-leninist klasiklerden alıntılar yapılabilir mi? Örneğin gazetemizde bir hafta sendikalar işleniyordur. Tutulup klasiklerden can alıcı noktalar küçük kutucuklar şeklinde ya da farklı biçimde

kullanılabilir. Bu örneğin geçmişte *Ekim*'de etkin bir şekilde kullanılıyordu. Eksen'in birçok kitabında bu tarza rastlanıyor.

* Bir başka öneri olarak şu getirilebilir: Örneğin gazetemizde NATO'yu, MAL'yi, MİGA'yı, İMF, Dünya Bankası ya da daha değişik (YÖK'ü) oluşumları anlatan yazılar yazılırken, yazının yanında küçük kutucuklar halinde NATO kimdir, nedir? gibi bir kimlik açıklaması yapılıyordu. Bunun devam etmesini istiyorum.

* Gündemi kovalayan röportajlar yayınlıyoruz. Devam etmeliyiz.

* Tüm yodaşlarımızın, okurlarımızın yayınlarmızı eleştirel bir incelemeye tabi tutmaları, durmadan geliştirici öneriler sunmaları gerektiğini düşünüyorum. Yayınlarımızı her alanda beslemek bizim için görevdir. Hak-görev bağını iyi kurarak gerekeni yerine getirebilmeliyiz.

D. Dara

Tekstil işçileri gezisine 250 işçi katıldı

23 Temmuz'da DİSK Tekstil Sendikası'nın organize ettiği geziye biz devrimci tekstil işçileri de kitlesel olarak katıldık. Düzenlenen geziye yaklaşık 250 tekstil işçisi katıldı.

Gezi öncesi çalıştığımız işletmelerde gezi biletlerinin satışı ile birlikte tekstil işçilerinin sorunlarını da işlemeye çalıştık. Gezi öncesi düzenlediğimiz toplantılarda geziye kitlesel katılımı birlikte, diğer işletmelerdeki sınıf kardeşlerimizle kaynaşmayı, bir dönemdir yürüttüğümüz tekstildeki sınıf çalışmasını daha da güçlendirmeyi ve çeşitli araçlarla beslemeyi hedefledik.

Geziye kendi çalışmamız üzerinden yaklaşık 60 işçi taşıdık. Bizim dışımızda gelen işçilerin ağırlıklı bir bölümünü, Esenyurt'ta kurulu ve yakın dönemde sendikal örgütlülüğü başarılan Cengiz Tekstil işçileri oluşturdu.

Gezide Tekstil Sendikası 1 No'lu Şube Başkanı, tekstil işçilerinin sorunlarına değinen bir konuşma yaptı. İşçilerin sendikalarda örgütlenmesi gerektiğini, bunun için işyerlerinde sendikal çalışmanın zorunluluğuna dikkat çekti. Konuşmanın ardından tekstil işçilerinin ihtiyaçlarını yeterli şekilde gözetmeyen ve somut hedefler ortaya konmayan, son 1,5 yılı kapsayan bir siyasal değerlendirme okundu. Çeşitli işletmelerdeki işçiler ise geziye ilişkin okudukları mesajlarda gezinin anlamı ve önemini yanında, siyasal süreçlere (hücre saldırısı vb.) dikkat çektiler.

Biz devrimci tekstil işçileri açısından gezi çok olumlu geçti. Ön çalışmayı iyi örmemizin üzerinden taşıdığımız kitlenin yanında yeni insanlarla tanışmak ve sorunlarımızı paylaşmak

önemliydi. Buna rağmen geziye dönük politik müdahale konusunda yetersizliklerimiz de oldu. Gazetemizi işçilere satmak isterken, geziyi kendilerinin organize ettiği havasında olan dar bir çevrenin engellemeleriyle karşılaşıldı. Buna rağmen gazete satışı yapıldı. Aynı çevre tartışma platformunu kendi taşıdıkları güçlerle yapmak yoluna gittiler. Ortak bir tartışma kürsüsü yönündeki müdahalemiz ise sonuçsuz kaldı. Oysa tartışma platformunu tekstil işçilerinin sorunlarının tartışıldığı bir mücadele platformuna dönüştürebilirdik. Bunun dışında kitlemizle ayrı bir tartışma platformu düzenleyip, grupçu tavır, işçilerin kaynaşmasının önüne geçen bu anlayışı teşhir edebilirdik. Bir başka eksikliğimiz tekstil işçilerine dönük propaganda broşürümüzün etkinlik sırasında dağıtımının yapılmaması olmasıdır.

Tekstil işçileri uzun bir dönemden sonra yeniden hareketlilik içerisine girmiş bulunuyor. Yakın dönemde Haramidere'de kurulu Tam-Teks işçilerinin sendikal örgütlülüğü başarımının ardından Cengiz Tekstil işçilerinin direnişi, bir dizi atölye ve işletmede sefalet ücretlerine, zorunlu mesailere, sigortasız ve örgütsüz çalıştırılmaya karşı işçilerin tepkisini ortaya koymasını bunu gösteriyor.

Biz devrimci tekstil işçilerine şimdi daha büyük bir sorumluluk düşüyor. Yürüttüğümüz faaliyeti her yönden güçlendirmek ve geliştirmek için büyük çaba harcanması gerekiyor.

**Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!
Yaşasın emeğin kurtuluşu kavgası!**

Rumeli Yakası'ndan devrimci tekstil işçileri

EXSA işçisinden mektup...

“En anlamlı desteği Ceyhan Cezaevi'ndeki tutsaklardan aldık”

Daha önce yine bir tekstil fabrikasında taşeron olarak çalışıyordum. Kadrolu işçilerle aynı işi yapmamıza rağmen, onlar bizden daha yüksek ücret, bayramda ve özel günlerde ikramiye alıyorlardı. Biz bu olanaklardan yararlanamıyorduk. Bundan dolayı kafamda soru işaretleri belirmeye başladı. Diğer bölümler sendikalı, bizim bölüm sendikasızdı. Bizim bölümde sendikal mücadele yürüten birkaç arkadaş olduğunu duydum. Ben de uğraşmaya başladım. Sendikaya kayıt oldum. Ancak arkadaşlarla beraberlik yakalanamadı. Bizim bölüm kapatıldı, işsiz kaldık.

Daha sonra EXSA'da çalışmak zorunda kaldım. Çalışma koşulları çok ağırdı. Sendikamız yoktu. Hastalandığımızda doktora çıkarılmıyorduk. Revire çıkma olanağımız da yoktu. Bir keresinde çok kötü hastalandım. Revirin kapısı kilitliydi. Her tarafım titrediği halde çalışıyordum. Hasta halimle 15 gün boyunca çalıştım. 15 günün sonunda dışarıda doktora gidebildim. Doktor tifo teşhisi koydu. Ayrıca, “Kızım sen hayvan mısın ki muayeneye gelmiyorsun, aradan on beş gün geçmiş, neden daha önce gelmedin?” diyerek sert tepki gösterdi. Ben buna karşılık “çalıştığım fabrikada vizite vermediler, o yüzden gelmedim” dedim. “Çalışma Bakanlığı denilen bir şey var, senin haberin yok mu!” karşılığını verdi.

O zaman uyanmıştım. Sırtımı dayayabileceğim bir güç olduğunu düşündüm ve fabrikada işverene karşı daha farklı tavırlar almaya başladım. Örneğin zorunlu mesaiye kalmam gerekiyordu, ama ben kalmıyordum. Patron, “senin dilin çok uzadı, çıkışını veririm” diyordu. Ben de “verin” diyordum. Ondan sonra aynı bölümde çalışan arkadaşlarım da zorunlu mesaiye kalmamaya başladılar. Böylece zorunlu mesai ortadan kalktı. Daha sonra sendikaya kayıt olduk. Sendikaya kayıt süreci uzadı. İşveren sudan bahanelerle arkadaşları işten atmaya başladı. Ücretlerimiz seksen milyondur. Biz 105 milyon istiyorduk. İşveren baskısını çok artırmıştı. Müdürler bayanların soyunma odalarına bile giriyorlardı.

Sonunda greve gittik. Çünkü çok zor koşullarda sendikalı olmuştuk. EXSA organize sanayide ilk sendikalı olan fabrikaydı ve biz sendikalaştıktan sonra bu örgütlülüğün organize sanayide etkili olabileceğini düşündük. Şu an grevimizin 45. günü. Bu süre içerisinde bir takım kurum, kuruluş, sendika ve partiler destek ziyaretinde bulundular. Bir takım vaatlerde bulundular. Ancak bu vaatlerin hiçbirini yerine getirilmedi. Yani anlamlı bir sınıf dayanışması gösterilmedi. En anlamlı desteği Ceyhan Cezaevi'ndeki tutsaklardan aldık. Sınırlı koşullarına rağmen bize yirmi milyon para göndermişler. Paranın miktarı hiç önemli değil, bence çok anlamlı bir destek. Her hatırladığımda duygulanıp ağlıyorum. Bir de mektup göndermişler. Dışarıdaki insanların bu kadar duyarsız olduğu bu süreçte onların böyle bir duyarlılığı göstermeleri gerçekten çok anlamlı. Onlara çok teşekkür ediyorum. Bütün işçiler haklarını sahiplenmelidir. Geçenlerde Ankara'ya gittim, eşimle beraber. Orada taleplerimizi sloganlarla haykırdık. Sendikalara uygulanan %10 barajını protesto ettik. Sayımız oldukça azdı. Bütün EXSA işçileri eyleme katılmalıydı. Çünkü bu dava sadece benim davam değil, hepimizin davası. Ben her etkinliğe eşimle beraber gidiyorum. Bütün işçi arkadaşlar da bunu yapmalı. Eş-dost, akrabasını alıp her eyleme gitmeli. Her eyleme daha kitlesel gitmeliyiz. Ancak o zaman sesimiz yankı bulur.

Bir grevci EXSA işçisi

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Karta/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Karanfil Sok. No:17/17 Kızılay/ANKARA
Tel: 0 (312) 419 18 32

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü No:108 KAYSERİ

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 Gebze/KOCAELİ

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt İçi 5 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt İçi 10 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Fatma ÜNSAL adına,
* Yapı Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb. * DM için: * TL için:
3002991-8 0079219-2

* İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. * DM için:
1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Sincan F Tipi Cezaevini inceleyen
İHD, TİYAD ve MAZLUMDER'in
vardıkları ortak sonuç:

Sincan F Tipi Cezaevi

derhal

kapatılmalıdır!

III - Sonuç:

Yapılan inceleme sonucunda;

Sincan F Tipi Kapalı Cezaevi'nin tek kişilik hücrelerden ve üç kişilik izolasyon ünitelerinden meydana geldiği; bu ünitelerin yüklenici firma yazışmaları ve teknik evrakında dahi bir ve üç kişilik hücre olarak adlandırıldığı,

Özellikle tek kişilik hücrelerde standart bulunmadığı ve basit tadilatlar yahut uygulama yoluyla buradaki infaz şartlarının çok daha fazla ağırlaştırılabileceği,

Ortak yaşam alanı olarak öne sürülen kapalı ve açık mekanların; proje bütünü ile ilgisiz ve amaca elverişsiz olduğu, tutuklu ve hükümlülerin kullanımını amaçlayan tarzda inşa edilmedikleri ve esasen bu cezaevinde ortak yaşam alanı bulunmadığı,

Isınma, aydınlanma, su kullanımı, havalandırma gibi en temel hakların dahi tamamen idarenin kontrolünde, hücre düzeyinde kısıtlanabilir ve cezalandırma amaçlı kullanılabilir olduğu ve adı geçen bağımsız tesisatın bu amaca yönelik olarak yapıldığının gizlenmediği anlaşılmıştır.

İnceleme sonuçları değerlendirildiğinde,

Önemli fiziksel ve ruhsal sağlık sorunları ve temel hak ihlallerinin yaşanmasının kaçınılmaz olduğu,

Ortak yaşama izin vermeyen, tek kişilik hücre ve üç kişilik grup izolasyonu temelinde tamamlanmış olan Sincan F Tipi Cezaevi'ne tutuklu ve hükümlü sevkinin yapılmaması ve devam etmekte olan inşaatların derhal durdurulması gerektiği sonucuna varılmıştır.

(Üç kuruluşun hazırladığı ortak rapordan...)